

Міністерство освіти і науки України
Національний університет «Києво-Могилянська академія»
Факультет правничих наук
Кафедра кримінального та кримінального процесуального права

МАГІСТЕРСЬКА РОБОТА

освітній ступінь – магістр

на тему: **«ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЄДНОСТІ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ПРАКТИКИ У
ДИСЦИПЛІНАРНИХ ПРОВАДЖЕННЯХ СТОСОВНО СУДДІВ»**

*«Ensuring Uniformity of Disciplinary Practice in Disciplinary Proceedings Involving
Judges»*

Виконав:

студент 2-го року навчання
спеціальності
081 Право
Балицький Андрій Михайлович

Керівник магістерської роботи:

доктор юридичних наук, професор
Бойко Андрій Михайлович

Рецензент _____

Магістерська робота захищена з
оцінкою _____

Секретар ЕК _____

«__» _____ 20__ р.

Декларація
академічної доброчесності

Я, Галицький Андрій Михайлович, студент другого року навчання магістерської програми за спеціальністю "Право" факультету правових наук НаУКМА підтверджую так:

— написана мною кваліфікаційна магістерська робота на тему: "Забезпечення єдності дисциплінарної практики у дисциплінарних провадженнях стосовно суддів" відповідає вимогам академічної доброчесності та не містить порушень, передбачених п. 3.1. Положенням про академічну доброчесність здобувачів освіти НаУКМА, зі змістом якого я ознакошений;

— я заявляю, що надана мною для перевірки електронна версія роботи є ідентичною її друкованій версії.

08 травня 2025 року

Галицький А.М.

ЗМІСТ

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ	5
ВСТУП	6
РОЗДІЛ 1 ЗАСАДИ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ СУДДІВ	9
1.1. Суддівська незалежність та дисциплінарна відповідальність суддів.....	9
1.2. Принципи дисциплінарної відповідальності суддів	12
1.3. Правові механізми забезпечення єдності дисциплінарної практики у дисциплінарних провадженнях стосовно суддів.....	15
Висновки до першого розділу	19
РОЗДІЛ 2 ПІДСТАВИ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ СУДДІВ ТА ПРАКТИКА ЇХ ЗАСТОСУВАННЯ: ПРОБЛЕМИ ЄДНОСТІ	21
2.1 Підстави дисциплінарної відповідальності суддів та проблеми їхнього застосування.	21
2.2 Механізми забезпечення єдності практики щодо застосування підстав дисциплінарної відповідальності суддів.....	29
Висновки до другого розділу	33
РОЗДІЛ 3 ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЄДНОСТІ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ПРАКТИКИ НА РІЗНИХ СТАДІЯХ ДИСЦИПЛІНАРНОГО ПРОВАДЖЕННЯ СТОСОВНО СУДДІВ	35
3.1. Забезпечення єдності дисциплінарної практики стосовно суддів на стадії розгляду дисциплінарних справ Дисциплінарними палатами Вищої ради правосуддя.....	35
3.2. Перегляд рішень Дисциплінарних палат Вищою радою правосуддя: забезпечення єдності дисциплінарної практики.....	56
Висновки до третього розділу	65
РОЗДІЛ 4 СУДОВИЙ КОНТРОЛЬ У ДИСЦИПЛІНАРНИХ ПРОВАДЖЕННЯХ СТОСОВНО СУДДІВ ТА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЄДНОСТІ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ПРАКТИКИ	68

4.1. Роль Верховного Суду у забезпеченні єдності дисциплінарної практики стосовно суддів	68
4.2. Роль Європейського суду з прав людини у забезпечення єдності дисциплінарної практики стосовно суддів	73
Висновки до четвертого розділу	78
ВИСНОВКИ	80
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	84
ДОДАТКИ	126

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ

ВП ВС		Велика Палата Верховного Суду
ВРП		Вища рада правосуддя
ВРУ		Верховна Рада України
Дисциплінарна палата	ВРП;	Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя
ДП ВРП		
ДСА України		Державна судова адміністрація України
ЗУ		Закон України
КАС України		Кодекс адміністративного судочинства України
КРЕС		Консультативна рада європейських суддів
КУпАП		Кодекс України про адміністративні правопорушення
п.		пункт
пп.		підпункт
Узагальнення; Узагальнення дисциплінарної практики 2017-2021 роки	ВРП за	Узагальнення Вищої ради правосуддя за матеріалами дисциплінарних справ за 2017-2021 років
Хартія		Європейська Хартія про статус суддів
ч.		частина
ЄКПЛ; Конвенція		Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод
ЄСПЛ		Європейський суд з прав людини

ВСТУП

Дисциплінарна відповідальність суддів є однією з форм суддівської підзвітності суспільству, що спрямована на забезпечення довіри до суддів та судової влади загалом. Інститут дисциплінарної відповідальності суддів має забезпечувати належне виконання суддями своїх обов'язків. Можливість притягнення судді до дисциплінарної відповідальності не може бути способом втручання у здійснення правосуддя чи тиску на суддю, тому важливою гарантією незалежності судді у дисциплінарному провадженні є чіткість формулювань та передбачуваність застосування підстав дисциплінарної відповідальності.

Надмірно вузьке формулювання підстав дисциплінарної відповідальності суддів є недоцільним з урахуванням багатоаспектної діяльності останніх. Гнучкість формулювань складів дисциплінарних проступків забезпечує можливість їхнього застосування з урахуванням як діяльності суддів, так і суспільних змін. Водночас такий підхід не має нівелювати передбачуваність норм законодавства. Окреслення цих формулювань має відбуватися шляхом їхнього тлумачення дисциплінарним органом. Дисциплінарний орган, здійснюючи тлумачення підстав притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності, має бути послідовним, чітким та не створювати суперечності у застосуванні цих підстав. Передбачуваність можна втілити лише шляхом забезпечення єдності дисциплінарної практики у дисциплінарних провадженнях стосовно суддів.

В Україні нещодавно розпочала свою діяльність служба дисциплінарних інспекторів, одним із завдань якої є сприяння у формуванні єдності дисциплінарної практики стосовно суддів. Таким чином, проведення аналізу забезпечення єдності дисциплінарної практики у дисциплінарних провадженнях стосовно суддів залишається важливим для забезпечення якості розгляду дисциплінарних справ стосовно суддів і відповідно обумовлює *актуальність* цього дослідження.

Об'єктом дослідження є інститут дисциплінарної відповідальності суддів в Україні.

Предмет полягає у дослідженні єдності дисциплінарної практики у дисциплінарних провадженнях стосовно суддів з урахуванням міжнародних стандартів, особливостей національного законодавства та практики правозастосування.

Мета дослідження полягає в оцінці дисциплінарної практики у дисциплінарних провадженнях стосовно суддів задля виявлення узгодженостей та розбіжностей, а також формулюванні рекомендацій для забезпечення єдності дисциплінарної практики.

Наукове значення магістерської роботи полягає у тому, що проведене комплексне дослідження дисциплінарної практики у дисциплінарних провадженнях стосовно суддів, а також наявних механізмів забезпечення її єдності, на основі яких сформовані висновки, пропозиції та рекомендації що мають як теоретичне, так і практичне значення для інституту дисциплінарної відповідальності суддів.

Для досягнення мети поставлені наступні завдання:

- проаналізувати міжнародні стандарти та конвенційні гарантії дисциплінарної відповідальності суддів, зокрема співвідношення із суддівською незалежністю;
- дослідити правові механізми забезпечення єдності дисциплінарної практики в Україні в аспекті формулювання підстав дисциплінарної відповідальності та їхнього тлумачення;
- дослідити наявний механізм забезпечення єдності практики щодо застосування підстав дисциплінарної відповідальності суддів у контексті системи функціонування дисциплінарного органу з урахуванням судового контролю;
- дослідити та проаналізувати практику Дисциплінарних палат Вищої ради правосуддя за період з 01.11.2023 по 28.02.2025;
- дослідити та проаналізувати практику пленарного складу Вищої ради правосуддя за період з 01.11.2023 по 28.03.2025;
- дослідити роль судового контролю в дисциплінарних провадженнях у контексті забезпечення єдності дисциплінарної практики, а саме Великої Палати Верховного Суду та Європейського суду з прав людини.

Методологію дослідження становлять загальнонаукові та спеціально-наукові методи пізнання. Зокрема, діалектичний метод застосовувався для формування цілісного уявлення про складові елементи об'єкта дослідження. Застосування антропологічного методу дало можливість зробити висновки про важливість підзвітності судової влади перед суспільством через інститут дисциплінарної відповідальності. За допомогою герменевтичного методу здійснювалося тлумачення законодавства, досліджувалися наукова література, що стосується предмета дослідження. Статистичний метод використовувався під час аналізу рішень Дисциплінарних палат ВРП та Вищої ради правосуддя. Метод синтезу використовувався для формування висновків у проведеному дослідженні. Метод теоретичного моделювання застосовувався під час формування пропозицій та рекомендацій задля забезпечення єдності дисциплінарної практики у дисциплінарних провадженнях стосовно суддів.

Структура магістерської роботи сформульована відповідно до мети і завдань дослідження, складається зі вступу, чотирьох розділів, які поділяються на дев'ять підрозділів, загальних висновків, списку використаних джерел, а також додатків.

РОЗДІЛ 1

ЗАСАДИ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ СУДДІВ

1.1. Суддівська незалежність та дисциплінарна відповідальність суддів

Незалежність судової влади є невід’ємною складовою правової держави у якій втілюються принципи верховенства права. Суддівська незалежність покликана забезпечувати втілення основного завдання судової влади – здійснення незалежного та безстороннього правосуддя.

Першочергово, гарантії незалежності суддів віднаходять своє втілення у Конституції України. Так, стаття 126 Основного Закону закріплює те, що незалежність і недоторканність судді гарантуються Конституцією і законами України, а також, що вплив на суддю забороняється [1]. Заборона будь-якого впливу на суддю є не просто важливою, а необхідною для забезпечення права на справедливий суд. Варто зауважити, що Конституційний Суд України у своєму рішенні № 19-рп/2004 від 01.12.2004 також наголосив на тому, що однією із найважливіших гарантій незалежності суддів є заборона будь-якого впливу на суддів в незалежності від форми їх прояву чи суб’єкту вчинення [2].

Суддівська незалежність є фундаментальною цінністю демократичного суспільства. Важливо звернути увагу, що у Рекомендаціях № (94) 12 Комітету Міністрів Ради Європи «Незалежність, дієвість та роль суддів» зазначаються рекомендації урядам про забезпечення суддівської незалежності та наголошується на тому, що не мають вживатися заходи, які можуть постави під загрозу незалежність суддів [3].

Як слушно зазначають Є.М. Назимко та Г.С. Буга, незалежність судової влади полягає не тільки у відокремленні від інших гілок влади та унеможливленні їх впливу, але й у гарантуванні незалежності кожного судді індивідуально [4, с. 63]. Окрім того, Конституційний Суд України у своєму рішенні № 3-рп/2013 від 03.06.2013 наголошував на тому, що принцип незалежності суддів гарантує роль судової влади у механізмі захисту прав і свобод громадян, втілюючи та

забезпечуючи право на судовий захист [5]. З огляду на це, очевидним є висновок, що поняття незалежності судової влади та суддів є невід’ємно пов’язаними між собою, оскільки суддівська незалежність є втіленням незалежності судової влади. Очевидним є й те, що дисциплінарна відповідальність суддів має не просто взаємоузгоджуватися із їхньою незалежністю, але й не ставати інструментом тиску чи впливу. Європейський суд з прав людини неодноразово наголошував, що проявом суддівської незалежності є відсутність будь-якого зовнішнього чи внутрішнього впливу. Окрім того, на переконання Суду, дисциплінарні заходи стосовно судді не можуть слугувати інструментом для здійснення такого впливу [6].

Зважаючи на те, що судова влада є частиною державної влади – вона також потребує легітимності шляхом визнання її народом [7, с. 80; 8, с. 17; 9, с. 17]. Як слушно зазначають О.З. Хотинська-Нор та О.В. Саленко, легітимність державної влади, в тому числі судової, неможлива у разі відсутності суспільної довіри [10, с. 674]. Однак, як вказують соціологічні опитування за останні роки, зокрема, Центру Разумкова, Київського міжнародного інституту соціології, соціологічної групи «Рейтинг», рівень суспільної довіри до судової влади в Україні є критично низьким [11; 12; 13]. Така ситуація зумовлена різними чинниками, як-от корупцією, податливістю до впливу політичної влади, а також вчинення суддями інших вчинків, які підривають суспільну довіру.

Якщо звернути увагу на преамбулу до Бангалорських принципів поведінки суддів, то можна побачити, що зазначені принципи прийняті, зокрема, й через те, що суспільна довіра до судової системи посідає першочергове місце в демократичному суспільстві. Не дарма першим принципом у цьому документі є незалежність суддів, оскільки, як зазначається, вона є передумовою для забезпечення правопорядку та основною гарантією справедливого вирішення справи в суді [14].

З огляду на це, можна дійти висновку, що незалежність, як явище, є гарантією наданою суспільством судовій владі та суддям задля створення належних умов для здійснення правосуддя. Це сприяє усталенню права на справедливий суд та судовий захист. Однак, варто зауважити, що, надаючи гарантії незалежності, суспільство

має виправдане очікування, що остання не буде оберненою проти них, стаючи інструментом сваволі. Як зазначає Консультативна рада європейських суддів у своєму висновку № 18 (2015) у разі, якщо суддя вчинив неналежне діяння, він повинен нести «каральну відповідальність», яка полягає, зокрема, у дисциплінарній відповідальності [15, с. 13]. Такий підхід підкреслює необхідність існування механізмів протидії неправомірній поведінці суддів. Цей механізм має забезпечувати підзвітність суддів суспільству, але не сприяти допущенню зазіхання на їхню незалежність. Таким чином, це зумовлює додаткову надбудову гарантій незалежності суддів у аспекті відповідальності, включаючи дисциплінарну. У цьому випадку форма підзвітності не може стати інструментом для протиправного впливу.

Особливий порядок притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності є проявом гарантування незалежності суддів без нівелювання підзвітності суддів. З одного боку, чітка процедура та порядок гарантує унеможливлення тиску з метою впливу на суддів, а, з іншого боку, надає можливість суспільству реагувати на відповідні діяння, що несумісні із статусом судді. Першочерговою вказівкою на цю гарантію є стаття 131 Конституції України, де окреслюється те, що законом утворюється орган для розгляду дисциплінарних скарг щодо суддів [1]. У рішенні Конституційного Суду України, а саме № 3-рп/2013 від 03.06.2013, Суд звертає увагу на те, що особливий порядок притягнення судді до дисциплінарної відповідальності є гарантією судової незалежності [16]. Це твердження також знайшло своє відображення у ЗУ «Про Вищу раду правосуддя», який передбачає, що до Дисциплінарних палат Вищої ради правосуддя, має входити половина або принаймні значна більшість суддів або суддів у відставці [17]. Такий підхід фактично залишає питання дисциплінарної відповідальності у віданні представників судової влади. Це сприяє усталенню незалежності суддів, оскільки дисциплінарний орган, який складається в основному із суддів, гарантує відсутність впливу інших гілок влади та інших суб'єктів.

Отже, основою правосуддя є незалежність суддів, яка забезпечується конституційними та законодавчими гарантіями. Своєю чергою, судді як частина

судової влади є підзвітними суспільству, яке надає їй легітимність. Ця підзвітність суддів суспільству, зокрема, проявляється у можливості притягнення їх до дисциплінарної відповідальності. Однак дисциплінарна відповідальність не може бути формою тиску на суддів, як з метою впливу на процес правосуддя, так і з метою помсти. Це зумовлює необхідність існування особливого порядку притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності, який гарантуватиме та забезпечуватиме їхню незалежність. Однією із гарантій забезпечення суддівської незалежності під час дисциплінарного провадження є особливий порядок формування органу уповноваженого на розгляд дисциплінарних скарг, який у імперативній більшості повинен складатися із суддів та суддів у відставці.

1.2. Принципи дисциплінарної відповідальності суддів

Дисциплінарна відповідальність суддів невід'ємно пов'язана не лише із суддівською незалежністю, але й із принципом Верховенства права та його елементами.

Варто зауважити, що професор М.І. Козюбра у своїй статті, зазначає, що феномен Верховенства права не може існувати без існування підпринципів, які втілюють його сутність [18, с. 3-4]. Науковці-дослідники С.П. Головатий, С.П. Погребняк сходяться у тому, що стержневими елементами Верховенства права є принципи законності, правової визначеності, рівності та справедливості, заборони свавільності [19, с. 161-162; 20, с. 35-36]. Важливо звернути увагу, що Конституція України у ст. 129 передбачає, що суддя, здійснюючи правосуддя є незалежним та керується Верховенством права [1]. Тож, Верховенство права невідривно переплітається із принципом незалежності суддів, взаємодоповнюючи та взаємореалізуючи один одного. Це породжує тезу, що без справедливого правосуддя немає Верховенства права, а без Верховенства права немає правосуддя.

Преамбула Європейської Хартії про статус суддів, прийнята Радою Європи у 1998 році, зауважує, що сприяння незалежності суддів є необхідним для зміцнення Верховенства права. Стаття п'ята Хартії не просто окреслює засади

відповідальності судді, яка, як вже зазначалося, може проявлятися у вигляді дисциплінарної відповідальності, але й покладає обов'язок, щоб ця відповідальність відповідала Верховенству права, оскільки втілює його принципи-елементи [21].

Принцип законності втілюється у приписах статті 5.1. Хартії. Відповідно до цієї статті суддя може притягатися до відповідальності лише у випадку невиконання одного із своїх обов'язків, які, своєю чергою, мають бути чітко визначені та сформульовані в законі [21]. Європейський суд з прав людини у своїх рішеннях зауважував, що «відповідно до закону» означає не просто те, що норма закріплюється у законодавстві, але й те, що норма сформульована з достатньою чіткістю, даючи можливість усвідомлювати також і наслідки у разі її порушення [22].

З огляду на це, необхідно зауважити, що стаття 126 Основного Закону чітко закріплює, що суддю не може бути притягнуто до відповідальності за ухвалене ним судові рішення, за винятком вчинення злочину або дисциплінарного проступку [1]. Окрім того, Закон України «Про судоустрій і статус суддів» у статті 106 передбачає перелік підстав для притягнення судді до дисциплінарної відповідальності [23]. Не менш важливо звернути увагу на те, що Пояснювальна записка до Хартії роз'яснює, що принцип законності в аспекті притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності також полягає у тому, що перелік санкцій, які можуть бути застосовані, мають бути прямо передбачені у законі про статус суддів [24]. Стаття 109 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» [23] пропонує перелік дисциплінарних стягнень, а також матрицю їхнього застосування, окреслюючи за які дисциплінарні проступки може бути застосоване те, чи інше стягнення. Таким чином, елемент Верховенства права, а саме принцип законності втілюється не тільки у міжнародних нормативних актах, але й у національному законодавстві.

Принцип правової визначеності, як зазначає Конституційний Суд України у своєму рішенні № 17-рп/2010 від 29.06.2010 полягає у тому, що обмеження прав людини можливе лише у разі забезпечення передбачуваності правових норм, які встановлюють ці обмеження [25]. Варто погодитися із висновками Ю.І. Матвеевої,

С.Є. Федика, У.Б. Андрусів, які зазначають, що принцип правової визначеності розкривається через такі ознаки, як чіткість, точність, зрозумілість, доступність, однозначність та передбачуваність законодавства [26, с. 97; 27, с. 20]. У випадку дисциплінарної відповідальності суддів принцип правової визначеності втілюється через чіткість підстав притягнення до дисциплінарної відповідальності, визначеність дисциплінарних стягнень, таким чином втілюючи принцип *nulla poena sine lege*.

Стаття 5.1. Хартії закріплює право на оскарження рішення у вищій судовій інстанції [21]. Така гарантія є важливою у контексті забезпечення принципів рівності та справедливості, а також заборони сваволі. Європейський суд з прав людини вказував, що дисциплінарне рішення має мати процедуру судового перегляду, оскільки, в іншому випадку, порушуватиме приписи статті 6 Конвенції, відкидаючи гарантії проти свавілля, а також змагальності перед незалежним і неупередженим наглядовим органом [28; 29]. Відтак, можна констатувати симбіоз Хартії та Конвенції, які разом передбачають гарантування права судді на захист та представника, забезпечення принципу рівності та публічності, а також права на перегляд рішення дисциплінарного органу. Рішення про дисциплінарну відповідальність судді повинне бути обґрунтованим, а дисциплінарне стягнення пропорційним до характеру вчиненого дисциплінарного проступку.

Як слушно зазначають І.А. Заплітна, С.І. Хом'яченко, В.І. Владимиренко, судовому процесу притаманні принципи – законності, гласності, відкритості, доступності, рівноправності та змагальності [30, с. 62; 31, с. 84]. Зважаючи на те, що ці принципи також є притаманними і дисциплінарному провадженню стосовно суддів, можна дійти висновку, що дисциплінарне провадження повинне максимально наближатися до судового процесу, втілюючи, як кожен принцип-елемент, так і Верховенство права в цілому.

Принципи у дисциплінарному провадженні є не просто фундаментом, який закладає основи процедури, але й, фактично, створює вказівку відповідати та наближатися до вимог притаманних судовому процесу. Важливо, що судді не тільки керуються Верховенством права та своєю незалежністю під час здійснення

правосуддя, але й те, що ці принципи є також застосовними під час дисциплінарного провадження відносно них самих.

1.3. Правові механізми забезпечення єдності дисциплінарної практики у дисциплінарних провадженнях стосовно суддів

Цілісність та єдність дисциплінарної практики у дисциплінарних провадженнях стосовно суддів є гарантом усталення уніфікованого розуміння підстав дисциплінарної відповідальності суддів. Перш за все, єдність дисциплінарної практики починає своє вираження із підстав дисциплінарної відповідальності, які, як вже зазначалося, мають закріплюватися у законі про статус суддів, бути передбачуваними та зрозумілими.

Як зазначають С.П. Погребняк, М.С. Кельман та О. Г. Мурашин, механізм правового регулювання – це логічно узгоджена система правових засобів та способів, які є необхідними для забезпечення результативного правового регулювання суспільних відносин [32, с. 95-97; 33, с. 404-405]. Нормативне правове регулювання аспекту дисциплінарної відповідальності є необхідним задля гарантування суддівської незалежності. Воно також покликане окреслити поведінку, яка є несумісною із статусом судді та передбачити відповідальність за неї. Варто зауважити, що нормативне врегулювання має бути в достатній мірі чітким та зрозумілим, оскільки є відправною точкою для втілення принципів у реальність під час їхньої реалізації.

Висновок КРЄС № 27 від 06.12.2024 у пункті 27 наголошує на тому, що законодавець має бути обережним під час унормування підстав для притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності [34, с. 6]. Брак чіткості у формулюваннях може створювати практику надто широкого їхнього тлумачення і як результат спотворення правозастосування.

Варто зауважити, що практика Європейського суду з прав людини вказує, що чіткість у формулюванні норм є бажаною, проте не має призводити до надмірної жорсткості, оскільки норма не встигатиме за суспільними змінами та не

регулюватиме їх [35]. Водночас тлумачення та застосування норм права є завданням відповідних органів, зокрема судів [35]. З огляду на це, можна дійти висновку, що чітке формулювання підстав дисциплінарної відповідальності суддів у законі є важливим, однак унормування не має сприяти звуженню, яке унеможливить дисциплінарну процедуру в цілому.

Важливо також звернути увагу, що ВРП відповідно до приписів п. 15 ч. 1 ст. 3 ЗУ «Про Вищу раду правосуддя» надає обов'язкові до розгляду консультативні висновки щодо законопроектів, які стосуються, зокрема, питань судоустрою і статусу суддів [17]. Зазначене окреслює те, як суддівське врядування може впливати на законодавчу владу у питаннях, які стосуються суддів та судоустрою. Враховуючи те, що будь-який закон приймається законодавчою владою, а підстави притягнення до дисциплінарної відповідальності визначаються виключно законами про що вже зазначалося – це створює можливість суддям убезпечувати себе від впливу та тиску іншої гілки влади, забезпечуючи свою незалежність. Тож, окреслені в законі підстави дисциплінарної відповідальності можуть та мають отримувати свою оцінку від Вищої ради правосуддя, що врешті впливає і на подальше їхнє застосування та забезпечення єдності дисциплінарної практики відповідно.

Дисциплінарний орган, який здійснює дисциплінарне провадження стосовно суддів є не просто органом, який притягує суддів до дисциплінарної відповідальності у разі наявності підстав, але й є органом, який здійснює тлумачення цих підстав. Згадуваний Висновок КРЄС № 27 від 06.12.2024 звертає увагу на те, що для запобігання порушення незалежності суддів через нечітко сформульовані підстави дисциплінарної відповідальності необхідно постійно публікувати рішення дисциплінарних органів, які сприяють конкретизації цих підстав [34, с. 6]. З огляду на це, можна констатувати, що механізм забезпечення єдності дисциплінарної практики у дисциплінарних провадженнях стосовно суддів полягає не тільки у формулюванні підстав у законі, але й у функції їхнього тлумачення, яка покладена на дисциплінарний орган.

Тлумачний словник української мови, вказує, що єдність – це згуртованість, цілісність, неподільність, поєднання в одному цілому, нерозривність зв'язку [36]. З огляду на те, що дисциплінарне провадження має наближатися до судового процесу, доцільно звернути увагу на Висновок КРЄС № 20 від 10.11.2017, де у пункті п'ятому, наголошується на важливості єдиного застосування закону [37, с. 2-3]. Такий підхід пов'язаний з тим, що громадяни виправдано очікують однакового ставлення до всіх суб'єктів судового розгляду та можливості опиратися на попередні судові рішення у подібних справах. Варто зауважити, що це відповідає принципу Верховенства права, адже розкриває його елементи, зокрема, рівність перед законом, передбачуваність закону та його застосування, а також принцип правової визначеності.

Так, говорячи про єдність судової практики, можна дійти висновку, що вона полягає у можливості передбачати схоже застосування закону у подібних справах. Це віднаходить своє підтвердження в національному законодавстві, оскільки ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» у статті 36 передбачає, що Верховний Суд «забезпечує однакове застосування норм права судами різних спеціалізацій у порядку та спосіб, визначені процесуальним законом» [23].

Попри це, варто усвідомлювати, що єдність практики не означає повну відсутність можливості ширшого застосування закону. Так, очевидним є те, що суддя під час здійснення правосуддя розглядає безпосередньо кожну справу, досліджуючи обставини та оцінюючи докази. Окрім того, як вже згадувалось, формулювання закону має бути лише в певній мірі жорстким, щоб давати можливість застосовувати його з урахуванням суспільних змін. Це окреслює право та можливість судді застосовувати та керуватися своєю дискрецією, даючи певною мірою свободу для прийняття найсправедливішого рішення у конкретній справі з урахування конкретних обставин. З огляду на це, дисциплінарний орган теж має мати можливість тлумачити та застосовувати підстави дисциплінарної відповідальності, проте з урахуванням своїх завдань, які полягають, серед іншого, у забезпеченні єдності дисциплінарної практики.

Єдність дисциплінарної практики, як і єдність судової практики, покликана надати передбачуваність суддям відносно яких ініційовано дисциплінарну процедуру, а також особам, які її ініціюють. Ця передбачуваність полягає у тому, що суддя повинен усвідомлювати як трактуються та застосовуються дисциплінарні норми, щоб не допускати такої поведінки, а у разі її допущення – очікувати єдиного та передбачуваного застосування дисциплінарних норм відносно нього. Окрім того, скаржник має мати можливість усвідомлювати, чи є відповідне діяння судді підставою для дисциплінарної відповідальності, щоб ефективно використовувати дисциплінарну процедуру для захисту своїх прав.

Зважаючи на це, орган, який уповноважений здійснювати дисциплінарне провадження відносно суддів зобов'язаний постійно працювати над забезпеченням єдності дисциплінарної практики, конкретизуючи її у своїх рішеннях та роблячи узагальнення. Якщо звернутися до ЗУ «Про Вищу раду правосуддя», а саме статті третьої, можна побачити, що ВРП здійснює узагальнення практики дисциплінарних проваджень стосовно суддів [17]. Таким чином, узагальнення дисциплінарної практики є завданням, яке покликане забезпечувати єдність дисциплінарної практики.

Відсутність належного законодавчого вираження підстав дисциплінарної відповідальності, а також нівелювання дисциплінарним органом своєї функції тлумачення цих підстав підриватиме суддівську незалежність, створюючи поле для багатозначностей та свавілля відносно суддів. Дисциплінарне провадження не може бути інструментом переслідування суддів, а має на своїй меті надання суспільству можливості протидії у разі вчинення суддею протиправної поведінки, яка містить ознаки дисциплінарного проступку. Зважаючи на це, варто відзначити важливість чіткого передбачення законодавцем підстав порушення дисциплінарного провадження відносно судді, уникаючи незрозумілих та багатозначних положень. Орган, який уповноважений здійснювати дисциплінарне провадження щодо суддів, зобов'язаний забезпечувати єдність дисциплінарної практики, конкретизуючи підстави притягнення до дисциплінарної відповідальності, а також доносити до суспільства цю інформацію, публікуючи її у відкритому доступі. Дисциплінарна

практика та чітко визначені законодавством підстави дисциплінарної відповідальності є рівнозначними основами питання забезпечення дисциплінарної відповідальності суддів. Саме це створює можливість передбачуваності правозастосування, як для судді, так і для скаржника. Унеможливлення притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності за будь-які дії всупереч їхньої незалежності під час здійснення правосуддя можливе тільки за наявності сталої та єдиної дисциплінарної практики. Єдність дисциплінарної практики має унеможливити сваволю відносно суддів, але давати можливість суспільству, своєю чергою, контролювати судову систему, сприяючи утвердженню суспільної довіри до останньої. Таким чином, основним механізмом у забезпеченні єдності дисциплінарної практики у дисциплінарних провадженнях стосовно суддів є симбіоз законодавчого вираження підстав дисциплінарної відповідальності суддів та відповідального тлумачення цих підстав дисциплінарним органом.

Незалежність є гарантією наданою суспільством судовій владі та суддям задля здійснення справедливого, безстороннього та об'єктивного правосуддя. Суспільство, надаючи гарантію суддівської незалежності, має виправдане очікування, що остання не буде оберненою проти них, стаючи інструментом сваволі. Так, будь-яка гілка державної влади потребує легітимності шляхом визнання її народом. Судді, як частина судової влади, є підзвітними суспільству, яке надає їй легітимність. Інститут дисциплінарної відповідальності покликаний забезпечувати підзвітність суддів суспільству та усталенню суспільної довіри до них. Суддівська незалежність зумовлює необхідність існування особливого порядку притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності. Дисциплінарна відповідальність суддів не може бути формою впливу чи тиску на суддів, оскільки підриватиме їхню незалежність та правосуддя в цілому.

Окрім того, інститут дисциплінарної відповідальності суддів невід'ємно пов'язаний із Верховенством права. Міжнародні стандарти наголошують, що порядок притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності має відповідати

принципам-елементам Верховенства права. Отже, Верховенство права є не тільки інструментом суддів під час здійснення правосуддя, але й надбудовою додаткових гарантій під час дисциплінарного провадження. Так, принцип законності полягає у тому, що підстави притягнення до дисциплінарної відповідальності та дисциплінарні стягнення мають бути передбачені у законі про статус суддів. Принцип правової визначеності наголошує на необхідності чіткості як цих норм, так і їхнього тлумачення у дисциплінарній практиці. Принципи дисциплінарного провадження та відповідальності суддів не лише формують інститут дисциплінарної відповідальності суддів, але й створюють вимогу наближення останнього до судового процесу.

Єдність дисциплінарної практики у дисциплінарних провадженнях стосовно суддів є втіленням принципу правової визначеності. Формулювання підстав притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності має бути в міру жорстким, забезпечуючи можливість їхнього застосування з урахуванням суспільних змін. Однак, дисциплінарний орган зобов'язаний компенсувати гнучкість сформульованих підстав притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності шляхом забезпечення сталої та єдиної дисциплінарної практики. Дисциплінарний орган має постійно здійснювати роботу над усталенням єдності дисциплінарної практики на усіх етапах дисциплінарного провадження, як на стадії розгляду дисциплінарної справи Дисциплінарними палатами ВРП, так і під час перегляду дисциплінарних рішень пленарним складом Вищої ради правосуддя. Окрім того, здійснення судового контролю Великою Палатою Верховного суду теж має бути спрямованим для забезпечення єдності дисциплінарної практики. Не менш важливими є й здійснення узагальнень дисциплінарної практики з обов'язковими висновками та пропозиціями. Єдність дисциплінарної практики покликана надати передбачуваність застосування норм права як суддям, так і скажникам.

РОЗДІЛ 2

ПІДСТАВИ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ СУДДІВ ТА ПРАКТИКА ЇХ ЗАСТОСУВАННЯ: ПРОБЛЕМИ ЄДНОСТІ

2.1 Підстави дисциплінарної відповідальності суддів та проблеми їхнього застосування.

З відновленням української незалежності, постало питання реформування судової системи як ключової цитаделі демократичного розвитку. Так, у квітні 1992 року ВРУ схвалила Концепцію судово-правової реформи в Україні [38], яка ознаменувала судову реформу незалежної України, яка перманентно триває й досі. Попри те, що Концепція безпосередньо не стосувалася питання дисциплінарної відповідальності суддів вона є важливою, оскільки у ній наголошувалося на необхідності забезпечення незалежності судів та суддів, що, своєю чергою, є беззаперечно важливим у аспекті дисциплінарної відповідальності.

Наприкінці 1992 року ВРУ прийняла ЗУ «Про статус суддів», який містив главу VI, що стосувалася питання дисциплінарної відповідальності суддів [39]. Стаття 31 цього закону передбачала три підстави дисциплінарної відповідальності суддів. Однак, їхнє надто загальне формулювання, фактично заклало початок проблем їхнього застосування. Слушним є зауваження К.В. Коваленка, що необхідно розмежовувати загальну та спеціальну дисциплінарну відповідальність – остання полягає у тому, що передбачається до конкретної категорії суб'єктів на підставі спеціальних законів, статутів [40, с. 234]. Можна дійти висновку, що до суддів застосовується спеціальна дисциплінарна відповідальність, оскільки закон про статус суддів передбачає особливий порядок дисциплінарної процедури.

Варто зауважити, що законодавство не передбачало та не передбачає визначення поняття «дисциплінарний проступок судді», хоч і продовжує оперувати ним. З огляду на це, науковці, досліджуючи це питання, окреслювали склад дисциплінарного проступку по-різному. Наприклад, О.Д. Новак зазначає, що

«поняття дисциплінарного проступку судді слід розглядати як винне, протиправне, умисне або необережне порушення суддею службової дисципліни» [41, с. 337]. Однак, варто зауважити, що відсутність визначення поняття «дисциплінарний проступок» не є кричущим. Натомість доцільним є визначення саме підстав дисциплінарної відповідальності судді, що забезпечуватиме гнучкість у застосуванні.

Професор М.І. Хавронюк зазначає, що матеріальною підставою для відповідальності, в тому числі дисциплінарної, є наявність формальної (юридичної) та фактичної підстави, що утворюють склад [42]. При цьому, необхідно розмежовувати фактичний склад, тобто конкретний акт поведінки, та юридичний склад дисциплінарного проступку, що означає попередню визначеність акту поведінки в законі. Окрім того, В.В. Паркуша, зазначає, що притягнення судді до дисциплінарної відповідальності можливе з підстав, визначених у законі, які, своєю чергою, мають співвідноситися із нормативно визначеними обов'язками судді [43, с. 234]. З огляду на це, можна резюмувати, що матеріальною підставою дисциплінарної відповідальності судді є факт вчинення суддею діяння, яке порушує визначені законом обов'язки. Водночас важливим є й те, щоб це порушення було підставою для дисциплінарної відповідальності, визначеною у законі.

Першою підставою для дисциплінарної відповідальності судді у ЗУ «Про статус суддів» слугувало порушення законодавства під час розгляду судових справ [39]. Варто зауважити, що ця підстава дисциплінарної відповідальності є недосконалою, оскільки є не просто нечіткою, а надто широкою. Незрозумілими є межі порушення законодавства суддею, до прикладу, в аспекті, наявності чи відсутності негативних наслідків такого порушення. Друга підстава за своєю природою була відсильною, оскільки передбачала дисциплінарну відповідальність за порушення вимог статті 5 цього закону. Стаття п'ята передбачала вимоги щодо несумісності перебування на посаді судді із зайняттям інших посад, окрім викладацької, наукової чи творчої [39].

Висновок Консультативної ради європейських суддів № 3 вказує на те, що особливий статус суддів зобов'язує суддів уникати конфлікту інтересів або

перевищення службових повноважень [44, с. 5]. Зазначені обмеження очевидно мають на меті забезпечення незалежності та неупередженості судді під час здійснення правосуддя, чого виправдано очікує суспільство. Попри це, важко погодитися із тим, що зазначена підстава дисциплінарної відповідальності за своєю суттю є дисциплінарним проступком.

Так, Конституційний Суд України вказував, що однаковий статус судді, обумовлений, зокрема, єдиним порядком набуття цього статусу, сукупністю прав та обов'язків судді, а також єдністю юридичних гарантій, які надають їм можливість бути незалежними [16]. Як вже зазначалося, статус судді нерозривно пов'язаний із їхньою незалежністю. Як результат, коли особа вступає в статус судді вона зобов'язується уникати будь-яких чинників, які можуть вплинути на здійснення процесу правосуддя. З огляду на це, вимоги несумісності посади судді із іншою діяльністю покликана забезпечувати незалежність суддів, сприяти усталенню довіри до судової системи, унеможливити зловживання влади суддею. Як уже згадувалося, незалежність суддів є елементом системи стримувань та противаг державної влади. Тільки незалежний суд може протидіяти можливій сваволі з боку інших гілок державної влади і бути гарантією забезпечення права на справедливий суд. Тому можна дійти висновку, що вимоги щодо несумісності покликані забезпечувати незалежність суддів і є частиною системи стримувань та противаг державної влади, а не є підставою для дисциплінарної відповідальності. Підтвердженням цьому є те, що сучасний ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» не передбачає у статті 109 підстави для дисциплінарної відповідальності як порушення суддею вимог щодо несумісності [23]. Окрім того, стаття третя ЗУ «Про Вищу раду правосуддя» вказує на те, що наразі законодавець розмежовує дисциплінарну відповідальність судді та відповідальність за порушення вимог щодо несумісності [17].

Третя та остання підстава дисциплінарної відповідальності судді, яка визначена у ЗУ «Про статус суддів» від 1992 року також за своєю правовою природою є відсильною, оскільки передбачала підставою дисциплінарної відповідальності порушення приписів статті 6 цього закону [39]. Стаття шоста

передбачала обов'язки судді, що, як згадувалось, є частиною матеріальної підстави дисциплінарної відповідальності судді. Однак, варто зауважити, що одним із обов'язків суддів було те, що вони зобов'язані дотримуватися законодавства та забезпечувати повний, всебічний та об'єктивний розгляд судових справ [39]. Цей обов'язок суддів є очевидним, оскільки судді мають неухильно дотримуватись Основного закону та інших нормативно-правових актів під час здійснення правосуддя. Водночас першою підставою для відповідальності цей закон визначає порушення суддею законодавства під час розгляду судових справ. Тож створення двох норм, які відсилають до дотримання суддями законодавства України, у законі створює дублювання підстав дисциплінарної відповідальності.

Окрім того, у статті шостій, законодавець поклав на суддів обов'язок дотримуватись вимог, передбачених статтею п'ятою, що, по суті, охоплює другу підставу дисциплінарної відповідальності, яка передбачалася за порушення статті п'ятої.

Як вже зазначалося, принцип правової визначеності, який є елементом-складником Верховенства права є як інструментом судді під час здійснення правосуддя, так і його гарантією, зокрема, за умови порушення дисциплінарного провадження відносно нього. Так, ЄСПЛ у своєму рішенні «Новік проти України» від 18.12.2008 року зауважив, що вимога якості закону передбачає, що національне законодавство має бути доступним, чітко сформульованим, а також передбачуваним у своєму застосуванні з метою унеможливлення будь-якого ризику свавілля [45]. Окрім того, у справі «Волков проти України» від 09.01.2013 року ЄСПЛ наголосив на тому, що передбачуваність законодавства має надавати особі вказівку щодо обставин та умов, за яких можуть наставати відповідні заходи, які вплинуть на їхні права [46]. З огляду на це, можна дійти висновку, що недосконалість законодавчої техніки зумовлює низьку якість ЗУ «Про статус суддів» від 1992 року в аспекті визначення підстав дисциплінарної відповідальності суддів.

Варто зауважити, що ЗУ «Про статус суддів» втратив чинність на підставі прийняття ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» від 07.07.2010 [47]. Така ситуація вказує на відсутність будь-яких змін у законі, що регулює підстави дисциплінарної

відповідальності, протягом майже двох десятиліть. Остання редакція Закону передбачала лише деякі зміни у статті п'ятій, яка, як вже зазначалося, визначала вимоги щодо несумісності, проте, знову ж таки, ця підстава дублювалася і у статті шостій [39]. Таким чином, можна дійти висновку, що підхід до притягнення до дисциплінарної відповідальності залишалися незмінними протягом тривалого періоду часу. Це не лише не відповідало викликам часу, а й не відображало розвиток українського правознавства та тривалого руху до відокремлення української правової традиції від зашкарублої совітської практики, оскільки, фактично, дублювало підстави дисциплінарної відповідальності, що викладені у законі срср «Про статус суддів в срср» від 04.08.1989 [48].

Політизація судової влади та втрата фактичної незалежності суддів за часів президентства В.Ф. Януковича під час прийняття ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» від 07.07.2010 є очевидною у сьогоднішні. Так, тодішнє створення ручних суддів вимагало обмеження дисциплінарної процедури, передбачаючи законом лише один вид дисциплінарного стягнення, а саме догану [47]. Цей вид дисциплінарного стягнення не передбачав жодних наслідків, що зводило його, по своїй суті, до дисциплінарного стягнення у вигляді попередження. Однак, варто зауважити і позитивний аспект цього закону, а саме те, що стаття 83 передбачала уже набагато чіткіший перелік підстав дисциплінарної відповідальності судді, який частково видніється й у чинному ЗУ «Про судоустрій і статус суддів».

Революція Гідності, яка розпочалась через відмову від курсу на Європейську інтеграцію, ґрунтувалася не лише на бажанні українського суспільства стати частиною Європейського союзу, але й демонструвала прагнення суспільства усталенню демократичних цінностей та свобод у всіх сферах держави. Так, цілком очевидним є те, що опісля Революції Гідності розпочалася чергова судова реформа. Першочерговим її етапом, було прийняття ЗУ «Про відновлення довіри до судової влади в Україні», який передбачав проведення спеціальної перевірки суддів судів загальної юрисдикції з використанням тодішніх процедур притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності [49]. Цей закон створював Тимчасові спеціальні комісії з перевірки суддів судів загальної юрисдикції. Однак це суперечило ЗУ «Про

судоустрій і статус суддів», який на той час передбачав, що дисциплінарне провадження відносно судді здійснюється Вищою кваліфікаційною комісією суддів України або Вищою радою юстиції в залежності від юрисдикції судів [47].

Подальше прийняття ЗУ «Про очищення влади» в сукупності із попереднім законом, фактично, ознаменувало, початок люстрації судової влади [50]. Важко не погодитися із О.З. Хотинською-Нор, яка звернула увагу на неефективність цієї процедури, як такої, оскільки вона не сприяла підвищенню суспільної довіри до судової влади [51, с. 150-151]. Однак, тодішнє законодавство загалом не передбачало ефективних механізмів, які б сприяли усталенню суспільної довіри до судової системи. Цю тезу можна підтвердити наявністю лише одного виду дисциплінарного стягнення у вигляді догани в тодішньому законодавстві. Таке нормативно-правове регулювання вимагало удосконалення особливого порядку притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності задля підвищення її ефективності. Варто зауважити, що ЗУ «Про очищення влади» сприяв ініціюванню конституційних проваджень, зокрема Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ наголошував, що цей закон порушує незалежність та недоторканність суддів, а також запроваджує правовий режим колективної відповідальності [52]. Однак, Конституційний суд України досі не прийняв рішення за цим та іншими поданнями, які об'єднав у одне провадження.

Розпочата судова реформа була настільки масштабною, що передбачала й зміни до Основного Закону. Так, прийняття в один день ЗУ «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» та нової редакції ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» розпочало новий вектор розвитку судової влади [53; 23]. Це відобразилось і на окремому аспекті дисциплінарної відповідальності суддів. Прийняття ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» від 02.06.2016 з внесенням подальших змін, можна вважати сучасним етапом формування дисциплінарної відповідальності суддів. Однак, реформування законодавства, зокрема й в аспекті підстав дисциплінарної відповідальності суддів не усунуло проблеми їхнього застосування. Важко не погодитися із заувагою В.О Рибалко, Ж.В. Сімонишиної, що з моменту відновлення незалежності України кількість підстав притягнення

суддів до дисциплінарної відповідальності збільшилась у десять разів, оскільки ЗУ «Про статус суддів» передбачав лише три відповідні підстави, а наразі чинний ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» у ч. 1 ст. 106 передбачає близько тридцяти самостійних підстав [54, с. 33]. Таке збільшення підстав дисциплінарної відповідальності створює проблему їхнього застосування, оскільки не тільки покладає на дисциплінарний орган завдання їхнього тлумачення, але й обов'язок розмежування цих підстав на практиці.

Цілком очевидним є те, що суддя, окрім прав людини та громадянина, наділений й правами та обов'язками за статусом, який покладає на нього високі професійні та етичні вимоги. До прикладу, стаття 10 Європейської конвенції про права людини передбачає, що кожен має право на свободу вираження поглядів [55]. Однак ЄСПЛ у своїх рішеннях, звертає увагу на те, що варто брати до уваги, що на суддях, які піддаються критиці, лежить обов'язок проявляти обачність під час надання відповіді, оскільки вони мають забезпечувати суспільну довіру до судової влади та уникати ситуацій, які підриватимуть її [56]. Окрім того, Конституційний Суд України у рішенні № 2-рп/2011 від 11.03.2011 зауважив, що дотримання суддею присяги є конституційно визначеним обов'язком, а дотримання суддівських обов'язків є необхідною умовою довіри до суду та правосуддя з боку суспільства [57]. Зважаючи на це, виникає наступна проблема у застосуванні підстав для дисциплінарної відповідальності, яка полягає у тому, що дисциплінарний орган має не просто встановити наявність відповідної дисциплінарної підстави, але й врахувати права судді, а також встановити, чи підриває відповідне діяння суспільну довіру до правосуддя або породжує інші наслідки, які охоплюються підставою для притягнення до дисциплінарної відповідальності.

Як вже зауважувалося, суспільна довіра до судової влади полягає у балансі суддівської незалежності та підзвітності суддів, зокрема, й через дисциплінарну відповідальність. Приписи статті 126 Конституції України гарантують судді його незалежність та наголошують, що суддю не може бути притягнуто до відповідальності за ухвалене ним судове рішення, за винятком вчинення злочину

або дисциплінарного проступку [1]. Однак, варто звернути увагу на правову позицію, яка сформована Великою Палатою Верховного Суду у постанові в справі № 11-482сап19 від 07.11.2019, де Суд зауважив, що дисциплінарний орган неуповноважений перевіряти законність судового рішення, а лише зобов'язаний перевірити дії судді під час ухвалення цього рішення у аспекті дисциплінарної відповідальності [58]. Можна дійти висновку, що проблемою застосування підстав дисциплінарної відповідальності суддів є й те, що дисциплінарному органу необхідно віднаходити баланс, який не буде легітимізувати свавільне використання дисциплінарної процедури проти суддів, але забезпечуватиме їхню підзвітність суспільству задля усталення довіри.

Отже, проблеми застосування підстав дисциплінарної відповідальності суддів є комплексними, але зводяться до необхідності гарантування незалежності суддів водночас зберігаючи можливість забезпечення їхньої підзвітності. Розвиток підстав дисциплінарної відповідальності відобразив те, що необхідно зберігати розумний баланс між надмірно широкими формулюваннями та надто конкретними. Основною проблемою застосування мовних конструкцій задля визначення підстав дисциплінарної відповідальності є необхідність віднайдення узгодженості останніх із принципом правової визначеності. Так, визначені законом підстави мають дозволяти їхнє застосування у кожному конкретному випадку, враховуючи суспільні зміни. Попри це, надмірна широкість формулювання не має сприяти можливості тиску чи впливу на суддів. У питанні застосування підстав дисциплінарної відповідальності завжди посідатиме чільне місце саме дисциплінарний орган, який у своїй практиці зобов'язаний розтлумачувати та окреслювати їх, втілюючи принцип правової визначеності. Велика відповідальність покладена на дисциплінарний орган й у тому, що його застосування дисциплінарних підстав не має ставати механізмом сваволі проти суддів, а сприяти як усталенню суспільної довіри до судової системи, так і гарантувати незалежність суддів.

2.2 Механізми забезпечення єдності практики щодо застосування підстав дисциплінарної відповідальності суддів

Єдність практики застосування підстав дисциплінарної відповідальності полягає у створенні ефективної системи функціонування дисциплінарного органу, який має не тільки тлумачити підстави дисциплінарної відповідальності у своїх рішеннях, але й дотримуватися сталості у цьому.

Згадувана Європейська хартія про статус суддів у статті 5.1. передбачає, що суддя може підлягати відповідальності лише на підставі рішення органу, який складається у більшості з суддів, а також те, що рішення про притягнення до відповідальності може підлягати оскарженню у вищій судовій інстанції [21]. Дисциплінарним органом, який уповноважений розглядати дисциплінарні справи та притягати суддів дисциплінарної відповідальності є Дисциплінарні палати, які утворюються з-поміж членів Вищої ради правосуддя відповідно до статті 26 ЗУ «Про Вищу раду правосуддя» [17]. Важливо зауважити, що стаття 131 Конституції України закріплює, що ВРП складається з двадцяти одного члена з яких десять обирається з числа суддів чи суддів у відставці [1]. Окрім того, до Вищої ради правосуддя входить голова Верховного Суду за посадою. Таке нормативно-правове регулювання формування складу та надання повноважень сприяє судовій незалежності та ефективності правосуддя, що знаходить своє відображення у пункті 42 висновку КРЄС № 10 (2007) [59, с. 6].

Окрім того, КРЄС рекомендує, щоб саме рада забезпечувала розгляд, зокрема, дисциплінарних та етичних питань [59, с. 6]. Таким чином, можна дійти висновку, що дисциплінарна відповідальність суддів має залишатися у віданні органу суддівського самоврядування, який має забезпечувати дотримання гарантій незалежності суддів під час дисциплінарної процедури, створюючи належні умови під час розгляду справ. Ця особливість дисциплінарної процедури регламентується, як у міжнародних актах та рекомендаціях, так і віднаходить своє втілення у національному законодавстві.

Як зазначає Ю.М. Бисага та І.С. Пирога, управлінська функція Вищої ради правосуддя, зокрема, полягає у створенні органів у відання яких буде віднесене питання розгляду справ щодо дисциплінарної відповідальності суддів [60, с. 436]. Таким чином, органом, який уповноважений здійснювати розгляд справ щодо дисциплінарної відповідальності суддів в Україні є Дисциплінарні палати Вищої ради правосуддя, які, що не менш важливо, складаються принаймні з більшості суддів та суддів у відставці [17]. Як вже зазначалося, дисциплінарний орган посідає визначне місце у питанні забезпечення єдності практики щодо застосування підстав дисциплінарної відповідальності суддів, оскільки саме він першочергово їх розтлумачує та окреслює у процесі дисциплінарного розгляду.

Важливим у аспекті єдності застосування підстав дисциплінарної відповідальності суддів є те, що рішення Дисциплінарної палати ВРП про притягнення судді до дисциплінарної відповідальності, може бути оскаржене суддею до Вищої ради правосуддя відповідно до приписів ч. 1 ст. 51 ЗУ «Про Вищу раду правосуддя» [17]. Скаржнику ж надається право на оскарження рішення лише у разі надання згоди Дисциплінарної палати на це. Зазначене окреслює те, що Дисциплінарні палати ВРП мають забезпечувати гарантію суддівської незалежності шляхом унеможливлення тиску та впливу шляхом зловживання дисциплінарною процедурою скаржником. Окрім того, можливість перегляду рішення про притягнення судді до дисциплінарної відповідальності ВРП також сприяє усталенню єдності практики щодо застосування підстав дисциплінарної відповідальності суддів.

Вища рада правосуддя, переглядаючи рішення про притягнення судді до дисциплінарної відповідальності, уповноважена скасувати повністю або частково це рішення, окрім того може змінити його, застосувавши інший вид дисциплінарного стягнення або ж залишити рішення без змін [17]. Важливим також є й те, що ВРП переглядає рішення про притягнення судді до дисциплінарної відповідальності без участі членів Вищої ради правосуддя, які входять до Дисциплінарної палати, що ухвалила оскаржуване рішення. Цей механізм, чимось нагадує процедуру апеляційного перегляду судового рішення, яке, за загальним

правилом, переглядається колегіальним складом суддів, а також, очевидно, без участі суддів першої інстанції. Зазначене, знову ж таки, підтверджує висновок, що дисциплінарне провадження наближається до стандартів судового розгляду. Окрім того, викладена процедура перегляду рішень про притягнення до дисциплінарної відповідальності суддів сприяє забезпеченню єдності та усталеності практики щодо застосування підстав дисциплінарної відповідальності суддів, оскільки гарантує не просто повторну можливість оцінки дисциплінарної скарги, але й дає можливість надати оцінку самому рішенню, перевіривши обґрунтованість застосування підстави для дисциплінарної відповідальності та дисциплінарного стягнення.

Окремої уваги заслуговує узагальнення практики Дисциплінарних палат, яке здійснює Вища рада правосуддя, втілюючи своє завдання в силу приписів, передбачених п. 20-3 ч. 1 ст. 3 ЗУ «Про Вищу раду правосуддя» [17]. Узагальнення дисциплінарної практики сприяє забезпеченню єдності застосування підстав дисциплінарної відповідальності суддів, оскільки окреслює уніфікацію підходів Дисциплінарних палат у їхньому розумінні, а також, даючи суддям та скаржникам можливість опиратися на попередню практику дисциплінарного органу.

Не менш важливим в усталенні єдності практики щодо застосування підстав дисциплінарної відповідальності суддів є судовий перегляд рішень ВРП про притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності. Так, варто звернути увагу, що ЄСПЛ у справі «Волков проти України» від 09.01.2013 дійшов висновку, що незабезпечення незалежного та безстороннього розгляду дисциплінарним органом, а в подальшому не виправлення допущених порушень під час судового контролю є порушенням статті 6 Конвенції [46].

З одного боку, цей висновок наголошує на необхідності гарантування можливості судового перегляду рішень про притягнення судді до дисциплінарної відповідальності, забезпечуючи найвищі гарантії та захищаючи суддівську незалежність. А з іншого боку, створює додатковий рівень механізму забезпечення єдності практики щодо застосування підстав дисциплінарної відповідальності суддів. Частина перша статті 35 ЗУ «Про Вищу раду правосуддя» передбачає, що рішення Вищої ради правосуддя може оскаржуватися у Верховному Суді, а

приписи ч. 7 ст. 266 Кодексу адміністративного судочинства України деталізують, що скарга на рішення подається саме до Великої Палати Верховного Суду. Однак, варто зауважити, що законодавець обмежив судовий перегляд, надавши суду під час оскарження рішення про притягнення судді до дисциплінарної відповідальності можливість скасувати або залишити його без змін. Законодавче обмеження ж полягає у тому, що у разі скасування рішення про притягнення судді до дисциплінарної відповідальності Вища рада правосуддя розглядає відповідну дисциплінарну справу повторно (ч. 8 ст. 266 КАС України), що означає повторний розгляд відповідної скарги на рішення Дисциплінарної палати пленарним складом Вищої ради правосуддя відповідно до ч. 3 ст. 53 та ст. 49 ЗУ «Про Вищу раду правосуддя» [61; 17].

Цей механізм зумовлений тим, що Конституція України у статті 126 визначає, що підставою для звільнення судді є, зокрема, вчинення істотного дисциплінарного проступку, а ВРП відповідно до ст. 131 ухвалює рішення про звільнення судді з посади, а також розглядає скарги на рішення відповідного органу про притягнення до дисциплінарної відповідальності судді [1]. Таким чином, відповідний механізм є проявом конституційної гарантії залишення дисциплінарної відповідальності судді у віданні дисциплінарного органу. Зважаючи на це, не можна погодитися із твердженням, викладеним у аналізі, яке проводилося у межах проєкту Ради Європи «Підтримка судової влади України у забезпеченні кращого доступу до правосуддя», яке полягає у тому, що надання Великій Палаті Верховного Суду повноваження закривати дисциплінарну справу або змінювати стягнення сприятиме зменшенню навантаження та заощадженню часу [62]. Хоч у цьому аналізі і наголошувалося на необхідності оцінки конституційності зазначених змін, варто зауважити, що ці зміни підриватимуть дисциплінарну відповідальність як засіб підзвітності судової влади суспільству. Як вже зазначалося, дисциплінарна відповідальність покликана для усталення суспільної довіри до судової влади, а залишення остаточності рішення за судом не сприятиме цьому.

Таким чином, роль Великої Палати Верховного Суду у механізмі забезпечення єдності практики щодо застосування підстав дисциплінарної відповідальності

суддів полягає у тому, щоб судді, діючи колегіально, мали можливість вказувати на недоліки, допущені дисциплінарним органом, під час їхнього застосування. Важливо наголосити на тому, що відповідно до статті 35 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» ВП ВС є постійно діючим колегіальним органом Верховного Суду, до складу якого входить двадцять один суддя Верховного Суду [23]. Однією із підстав для оскарження рішення Вищої ради правосуддя, зокрема, є те, що рішення не містить посилань на визначені законом підстави дисциплінарної відповідальності судді та мотиви, з яких ВРП дійшла відповідних висновків [17]. Таким чином, законодавець дав можливість колегіальному органу найвищого суду України сприяти формуванню єдності дисциплінарної практики у аспекті застосування підстав дисциплінарної відповідальності суддів, яка гарантуватиме суддівську незалежність, але не підриватиме сутність дисциплінарної відповідальності.

Так, національні механізми забезпечення єдності практики щодо застосування підстав дисциплінарної відповідальності суддів, по суті, утворює замкнуту триланкову систему. Замкнутою система є з урахуванням того, що у разі скасування Великою Палатою Верховного Суду рішення про притягнення судді до дисциплінарної відповідальності Дисциплінарні палати розглядають дисциплінарну справу повторно, однак уже з урахуванням висновків, які зазначила Велика Палата Верховного Суду.

З моменту відновлення незалежності України перелік підстав притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності збільшився ледь не у десять разів. Інститут дисциплінарної відповідальності суддів пережив політизований етап, що мало очевидний вплив на застосування підстав дисциплінарної відповідальності. Основною та ключовою проблемою застосування підстав притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності є нерозривний зв'язок між їхнім законодавчим формулюванням та тлумаченням. Так, генеза нормативного вираження підстав вказує на те, що необхідно зберігати баланс між надмірно широкими

формулюваннями та надто конкретними. Водночас надзвичайно чільне завдання покладається на дисциплінарний орган, який має окреслювати у своїй практиці підстави дисциплінарної відповідальності. Тлумачення дисциплінарного органу має забезпечити передбачуваність застосування дисциплінарних підстав та унеможливити обернення інституту дисциплінарної відповідальності проти суддів. Таким чином, проблема застосування дисциплінарних підстав полягає у постійному віднайденні балансу між суддівською незалежністю та їхньою підзвітністю суспільству.

Механізм забезпечення єдності дисциплінарної практики полягає у існуванні ефективної системи функціонування дисциплінарного органу. Ця система має перебувати у віданні суддів задля уникнення втручання інших гілок влади. Дисциплінарний орган має бути незалежним та складатися переважно із суддів. Порядок дисциплінарної процедури має бути чітким та зрозумілим. Національний механізм формує замкнуту триланкову систему. Дисциплінарні палати Вищої ради правосуддя є першою ланкою тлумачення та застосування підстав притягнення до дисциплінарної відповідальності. Вони формують стержень дисциплінарної практики. Вища рада правосуддя здійснює внутрішній контроль, переглядаючи дисциплінарні рішення. Цей контроль полягає, зокрема, у наданні оцінки обґрунтованості відповідної дисциплінарної кваліфікації та застосування дисциплінарного стягнення. Окрім того, необхідно зауважити, що саме Вища рада правосуддя здійснює узагальнення дисциплінарної практики. Таким чином, у межах дисциплінарного органу існує внутрішній механізм забезпечення єдності дисциплінарної практики. Судовий перегляд рішень Вищої ради правосуддя про притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності здійснює Велика Палата Верховного Суду. Це створює форму зовнішнього контролю. Висновки, сформовані Великою Палатою Верховного Суду, є обов'язковими для врахування дисциплінарним органом. З огляду на це, національний механізм є різноаспектним, оскільки передбачає різні форми контролю, які мають сприяти усталенню єдності дисциплінарної практики.

РОЗДІЛ 3

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЄДНОСТІ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ПРАКТИКИ НА РІЗНИХ СТАДІЯХ ДИСЦИПЛІНАРНОГО ПРОВАДЖЕННЯ СТОСОВНО СУДДІВ

3.1. Забезпечення єдності дисциплінарної практики стосовно суддів на стадії розгляду дисциплінарних справ Дисциплінарними палатами Вищої ради правосуддя

Дисциплінарні палати Вищої ради правосуддя уповноважені розглядати дисциплінарні справи стосовно суддів, що, покладає на них первинний обов'язок забезпечувати єдність дисциплінарної практики стосовно суддів.

Варто згадати, що з набранням чинності Закону України № 1635-IX від 14.07.2021 здійснення дисциплінарних проваджень щодо суддів зупинилось з огляду на необхідність створення служби дисциплінарних інспекторів, яка здійснюватиме попередній розгляд дисциплінарних скарг на суддів [63]. Пояснювальна записка до цього Законопроекту обґрунтовувала необхідність створення цієї служби тим, що це є однією із умов Міжнародного валютного фонду, які держава має реалізувати протягом періоду дії Програми Stand-by для України [64]. Саме по собі створення служби дисциплінарних інспекторів можна оцінити позитивно, оскільки це сприятиме розвантаженню Дисциплінарних Палат ВРП, будучи першою ланкою оцінки дисциплінарної скарги на наявність ознак дисциплінарного проступку.

Однак, попри наміри, які мали на меті сприяти розбудові системі дисциплінарної процедури, сталася зворотна ситуація. Створення служби дисциплінарних інспекторів розтягнулося у часі, паралізувавши здійснення дисциплінарних проваджень щодо суддів. З огляду на це, ВРУ прийняла ЗУ «Про внесення змін до деяких законів України щодо негайного відновлення розгляду справ стосовно дисциплінарної відповідальності суддів» від 09.08.2023 [65]. У пояснювальній записці до цього Законопроекту вказувалась необхідність прийняття цього закону у зв'язку з тим, що ВРП вже тривалий час не розглядає дисциплінарні

скарги щодо суддів, а службу дисциплінарних інспекторів досі не утворено [66]. Це призвело до того, що станом на червень 2023 року були нерозглянутими майже 10 тисяч дисциплінарних скарг. Так, у жовтні 2023 року Вища рада правосуддя ухвалила рішення відновити з 1 листопада 2023 року розподіл між членами ВРП скарг щодо дисциплінарного проступку судді та скарг на рішення про притягнення до дисциплінарної відповідальності судді чи прокурора з метою негайного відновлення дисциплінарної функції ВРП [67].

Лише у грудні 2024 року Вища рада правосуддя прийняла рішення про початок роботи служби дисциплінарних інспекторів Вищої ради правосуддя, визначивши 23 грудня 2024 року днем початку її роботи [68]. Таким чином, служба дисциплінарних інспекторів, як самостійний структурний підрозділ ВРП, лише нещодавно розпочала свою роботу, а тому наразі неможливо надати оцінку її ефективності.

З моменту відновлення розгляду дисциплінарних скарг до кінця лютого 2025 року Дисциплінарні палати Вищої ради правосуддя прийняли рішення про притягнення 174 суддів до дисциплінарної відповідальності:

- Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя – 50;
- Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя – 68;
- Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя – 56.

Системний аналіз цих рішень дав змогу встановити підстави притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності. Варто відзначити, що деяких суддів притягували до дисциплінарної відповідальності з декількох підстав, що визначені у ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів». З огляду на це, в межах цієї наукової роботи, доцільним є виокремлення кількості кожної підстави притягнення до дисциплінарної відповідальності окремішньо, а не в сукупності. (Додатки 1.1.-1.2).

Окрім того, проведений аналіз дав змогу встановити, які та у якій кількості були накладенні дисциплінарні стягнення, передбачені ч. 1 ст. 109 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» на цих суддів. (Додатки 2.1.-2.2.).

Найбільш застосовною підставою для притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності за досліджуваний період є підстава передбачена у п. 3 ч. 1 ст. 106

ЗУ «Про судоустрій та статус суддів» [23]. Варто зауважити, що ця підстава притягнення судді до дисциплінарної відповідальності є надто загальною, що впливає на якість її застосування. Зазначене зумовлене тим, що ця підстава містить безліч оцінних понять, як-от поведінка, що порочить звання судді. Як зазначають Л.О. Васечко та І.І. Митрофанов, основою цієї підстави притягнення судді до дисциплінарної відповідальності є формулювання «допущення суддею поведінки, що порочить звання судді або підриває авторитет правосуддя, зокрема в питаннях дотримання норм суддівської етики» [69, с. 38]. Важко не погодитися також із висновком, що цей склад дисциплінарного правопорушення полягає у вчиненні суддею етичного проступку, що передбачений Кодексом суддівської етики.

Однак стаття 4 Кодексу суддівської етики зазначає, що порушення правил етичної поведінки самі по собі не можуть бути підставами для притягнення судді до дисциплінарної відповідальності [70]. Коментар до Кодексу суддівської етики вказує, що для притягнення судді до дисциплінарної відповідальності за порушення етики необхідно, щоб суддя допустив інші порушення законодавчих норм, оскільки норми Кодексу суддівської етики є лише додатковим засобом для обґрунтування притягнення судді до дисциплінарної відповідальності [71, с. 47].

Слушним видається висновок В.М. Стратонова та В.М. Рибалко, що ця колізія наразі є недоречною та зумовленою тим, що вимога дотримання суддями правил етики не була закріпленою на законодавчому рівні на момент прийняття Кодексу суддівської етики [72, с. 147-148]. Однак, з огляду на те, що наразі ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» покладає на суддю цей обов'язок, то відповідне порушення має слугувати підставою для притягнення до дисциплінарної відповідальності.

Попри це, зазначена підстава дисциплінарної відповідальності у будь-якому випадку залишатиметься надто широкою. Першочергово, будь-яке порушення судді є таким, що підриває авторитет правосуддя. Це зумовлює необхідність чіткого розмежування цієї підстави із іншими, що покладається на дисциплінарний орган. По-друге, оцінні категорії, що викладені у формулюванні диспозиції цієї дисциплінарної підстави також потребують тлумачення під час застосування

дисциплінарним органом, зокрема, у питаннях як розмежування, так і наявності сукупності із іншими дисциплінарними підставами. Однак, у будь-якому випадку, зазначена широкість сприяє зловживанню дисциплінарним органом під час застосування цієї підстави, яка, варто зауважити, є істотною у розумінні приписів ч. 9 ст. 109 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» [23].

Дисциплінарні палати ВРП за досліджуваний період найчастіше застосовували цю підставу дисциплінарної відповідальності у разі, якщо діяння судді, зокрема, містило ознаки кримінального чи адміністративного правопорушення. Варто зауважити, що ВП ВС у постанові в справі № 990SCGC/3/24 від 30.05.2024 сформувала висновок, що не є обов'язковим наявність судового рішення про визнання судді винуватим у вчиненні кримінального правопорушення задля притягнення його до дисциплінарної відповідальності [73]. Дисциплінарні палати ВРП опираються на цей висновок у своїх рішеннях, констатуючи наявність підстави для притягнення судді до дисциплінарної відповідальності. Однак, варто звернути увагу на те, що Дисциплінарні палати ВРП, досліджують матеріали кримінальних проваджень під час вирішення питання про наявність у діях судді дисциплінарного проступку, наголошуючи, що у дисциплінарному провадженні діє принцип автономності. Цей принцип передбачає, що дисциплінарне провадження здійснюють в незалежності від розгляду кримінального провадження. Зазначене теж узгоджується із позиціями, які висловлювала Велика Палата Верховного суду [74; 75]. Окрім того, Дисциплінарні палати ВРП зауважують, що такий підхід відповідає практиці ЄСПЛ, згадуючи, до прикладу, рішення у справі «Рінгвольд проти Норвегії» від 11.02.2003 [76]. У цій справі Суд зауважив, що презумпція невинуватості, гарантована у статті 6 Конвенції, застосовується лише до кримінальної процедури за суттю [76]. З огляду на це, ДП ВРП констатують про неможливість поширення цього принципу на дисциплінарне провадження.

Таким чином, можна констатувати, що Дисциплінарні палати Вищої ради правосуддя напрацювали єдиний підхід у дисциплінарних провадженнях, що є паралельними до кримінальних та адміністративних. Так, дисциплінарний орган не надає оцінки наявності вини судді, до прикладу, у кримінальній справі, а лише

оцінює наявні докази через призму наявності чи відсутності підстави притягнення судді до дисциплінарної відповідальності.

Звернувшись до Узагальнення Вищої ради правосуддя за матеріалами дисциплінарних справ за 2017-2021 роки, можна констатувати, що Дисциплінарні палати ВРП, після тривалого зупинення здійснення дисциплінарних проваджень та подальшим відновленням – не відійшли від напрацьованої попередньої практики [77]. Дисциплінарні палати ВРП надалі тлумачать відповідні діяння як дисциплінарний проступок, передбачений п. 3 ч.1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» (Додатки 3.1.-3.3.):

- Використання статусу судді та авторитету правосуддя з метою незаконного отримання матеріальних благ або іншої вигоди. Наявність позапроцесуальних відносин із учасниками справи;

- Керування транспортним засобом у стані алкогольного/наркотичного сп'яніння, відмова проходження огляду на стан сп'яніння тощо;

- Неприбуття на робоче місце протягом тривалого часу, в тому числі неприбуття до іншого суду на підставі рішення про відрядження;

- Співпраця із державою-агресором: намагання обійняти чи фактичне обіймання будь-яких посад, в тому числі суддівської, набуття громадянства російської федерації, отримання ідентифікаційного номера платника податків тощо.

Варто зауважити, що правильним є застосування цієї підстави у разі використання статусу судді та авторитету правосуддя з метою незаконного отримання матеріальних благ або іншої вигоди, а не підстави передбаченої п. 11 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів». Остання передбачає настання дисциплінарної відповідальності, якщо таке правопорушення не містить складу кримінального правопорушення. За досліджуваний період не виявлено рішень, де дисциплінарний орган застосовував цю підставу взагалі, а за період 2017-2021 років, відповідно до Узагальнення, цю підставу застосовували лише чотири рази [77, с. 167-168]. Так, в Узагальненні згадується рішення Другої ДП ВРП № 60/2дп/15-21 від 18.01.2021, де дії судді були кваліфіковані за сукупністю пунктів 3, 8 та 11 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус

суддів» [77, с. 168]. Цікаво, що у цьому рішенні дисциплінарний орган звертає увагу та зазначає, що наявні фактичні дані свідчать про наявність дисциплінарного проступку, але водночас є недостатніми для притягнення до кримінальної відповідальності [78].

З огляду на це, виникає неузгодженість, яка полягає у тому, що у разі, якщо є докази, які підтверджують позапроцесуальне спілкування судді з метою незаконного отримання матеріальних благ або іншої вигоди та триває, до прикладу, кримінальне провадження, то такі діяння кваліфікуються лише як дисциплінарний проступок, передбачений п. 3 ч.1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів». Водночас ті самі діяння кваліфікуються за сукупністю підстав, передбачених п. 3 та п. 11 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», якщо кримінальне провадження щодо судді було закрито. Таким чином, дисциплінарний орган, оцінюючи докази, зібрані в кримінальному провадженні, по суті, надає оцінку відсутності винуватості судді у вчиненні кримінального правопорушення та розширює свою кваліфікацію діянь. Таким чином, закриття кримінального провадження стосовно судді погіршує його становище у аспекті дисциплінарної відповідальності.

Окрім того, важливо й розмежовувати цю підставу із підставою передбаченою у п. 15 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» [23]. Так, остання передбачає, що суддю уже визнано винним у вчиненні корупційного правопорушення або правопорушення, пов'язаного з корупцією. Тобто, як уже зазначалося, у разі, якщо остаточного рішення щодо винуватості судді немає, але є факти, що підтверджують позапроцесуальні відносини з метою незаконного отримання матеріальних благ або іншої вигоди, то у такому разі дисциплінарний орган досліджує матеріали без оцінки винуватості. Дисциплінарний орган бере до уваги лише те, чи доцільним та виправданим є застосування підстави, передбаченої у п. 3 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів». У випадку, якщо ж є рішення про притягнення судді до відповідальності за вчинення корупційного правопорушення або правопорушення, пов'язаного з корупцією, то такі діяння кваліфікуються за підставою передбаченою у п. 15 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів». Водночас за досліджуваний

період, виявлено три рішення, де дисциплінарний орган вбачав, наявність цього дисциплінарного проступку (*Додаток 14*). Попри таку малу кількість рішень, можна відзначити неузгодженість у застосуванні підстав дисциплінарної відповідальності. Так, у рішенні Першої ДП ВРП № 2060/1дп/15-24 від 08.07.2024, суддю притягнуто до дисциплінарної відповідальності за підставою, передбаченою у п. 15 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» [79]. А у рішеннях № 1839/1дп/15-24 від 17.06.2024 та № 1715/3дп/15-24 від 05.06.2024 дисциплінарний орган вбачав, що діяння, які охоплюються дисциплінарним проступком, передбаченим пунктом 15, також підриває «авторитет правосуддя», а тому кваліфікував ці діяння за сукупністю підстав, передбачених п. 3 та п. 15 ч.1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» [80; 81]. Таким чином, відсутня єдність чіткого розмежування підстав або їхньої кваліфікації у сукупності, оскільки незрозумілою є вибірковість дисциплінарного органу, який кваліфікує одні й ті ж діяння, то за сукупністю підстав, то окремо. Зазначене, знову ж таки, повертає до проблеми оцінних понять, які викладені у диспозиції п. 3 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» та вказує, що дисциплінарний орган не дійшов єдності у їхньому тлумаченні.

З досліджуваних рішень у яких Дисциплінарні палати ВРП констатували наявність підстави, передбаченої п. 3 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» (*Додатки 3.1.-3.2.*), можна дійти висновку, що дисциплінарний орган зазвичай розмежовує цю підставу із іншими підставами, застосовуючи обґрунтовано лише тільки її. Однак, як вже зазначалося вище, є випадки, що вказують на відсутність єдності дисциплінарної практики, під час кваліфікації цієї підстави у сукупності із іншими підставами, що зумовлене різними підходами та баченням Дисциплінарних палат ВРП. Таким чином, залишається необхідним подальше тлумачення оцінних категорій цієї підстави на практиці та обґрунтування застосування цієї підстави у сукупності із іншими, що сприятиме усталенню єдності дисциплінарної практики, яка наразі містить суперечності. Водночас варто зауважити, що за досліджуваний період, Дисциплінарні палати ВРП застосовували цю підставу до тих діянь, що охоплені в Узагальненні ВРП дисциплінарної

практики за 2017-2021 роки [77]. Тобто, за цей час не відбулось розширення тлумачення цієї підстави та більша деталізація оцінних понять, а, отже, зазначене є необхідним надалі.

Наступною найбільш застосовною підставою для притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності за досліджуваний період є підстава передбачена у п. 2 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій та статус суддів» [23]. По суті, зазначена підстава притягнення судді до дисциплінарної відповідальності передбачає три склади дисциплінарних проступків. Рішення Дисциплінарних палат ВРП за досліджуваний період свідчать про сталість та єдність застосування цієї підстави (*Додатки 4.1.-4.3.*) та узгодженість із Узагальненням ВРП дисциплінарної практики за 2017-2021 роки [77, с. 105-109].

Однак, цікавим є рішення Другої ДП ВРП № 2730/2дп/15-24 від 18.09.2024, де дисциплінарний орган для обґрунтування наявності дисциплінарного проступку, передбаченого п. 2 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», покликається на статтю 6 Конвенції [82]. У цій дисциплінарній справі розглядалося те, що внаслідок тривалого розгляду справи закінчився строк притягнення до кримінальної відповідальності, що мало наслідком закриття справи та не отримання потерпілими справедливого відшкодування заподіяної кримінальним правопорушенням шкоди. З огляду на це, доцільним було б, щоб дисциплінарний орган навів мотиви та обґрунтування застосування саме цієї підстави, а не підстави, передбаченої п. 4 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», яка полягає у допущенні порушення прав людини і основоположних свобод, що охоплюється, зокрема, приписами ст. 6 Конвенції.

Зазначене обумовлюється тим, що, якщо дисциплінарний орган обґрунтовує порушення строків розгляду справи, використовуючи критерії Конвенції, а також практики ЄСПЛ, та зазначає про наслідок, який у цьому випадку полягає у відсутності відшкодування заподіяної кримінальним правопорушенням шкоди потерпілим, то він, по суті, окреслює підставу, передбачену п. 4, а не п. 2 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» [83; 84, с. 147-148]. Таким чином, можна дійти висновку, що дисциплінарному органу важливо належним чином мотивувати свої

рішення, використовуючи критерії та положення, які не допускатимуть спірності між кваліфікацією дисциплінарних проступків.

Наступною із найбільш застосовних підстав для притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності за досліджуваний період є підстава передбачена у п. 4 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій та статус суддів» [23]. Відомості відображені у *Додатках 5.1.-5.3.* Першочерговою проблемою цієї підстави притягнення судді до дисциплінарної відповідальності є її нечітка диспозиція, яка, по суті, передбачає два дисциплінарні склади, які законодавець виклав, використовуючи сполучник «або». З огляду на це, незрозумілим є те, чи «призвело до істотних негативних наслідків» є умовою обох дисциплінарних проступків, чи ні.

Так, у рішеннях № 153/1дп/15-25 від 03.02.2025, № 151/1дп/15-25 від 03.02.2025, № 152/1дп/15-25 від 03.02.2025, № 1292/1дп/15-24 від 29.04.2024 Перша ДП ВРП, констатувала умисне допущення суддею, який брав участь в ухваленні судового рішення, грубого порушення закону, що призвело до істотних негативних наслідків [85-88]. У рішеннях № 199/1дп/15-25 від 10.02.2025, № 81/1дп/15-24 від 15.01.2024, № 84/1дп/15-24 від 15.01.2024, № 3670/2дп/15-24 від 18.12.2024 Дисциплінарні палати ВРП констатували порушення прав людини і основоположних свобод нічого не зазначаючи про наслідки [89-92]. У рішеннях № 17/1дп/15-25 від 13.01.2025 та № 913/2дп/15-24 від 27.03.2024 Дисциплінарні палати ВРП констатували умисне порушення прав людини і основоположних свобод, інше грубе порушення вимог закону, що призвело до істотних негативних наслідків [93-94]. Тобто, дисциплінарний орган кваліфікував діяння суддів за двома дисциплінарними складами, що передбачені однією підставою для притягнення судді до дисциплінарної відповідальності.

Таким чином, Дисциплінарні палати ВРП у своїх рішеннях, окреслюють, що настання негативних наслідків є обов'язковою ознакою об'єктивної сторони саме дисциплінарного проступку, який полягає у іншому грубому порушенні закону. Водночас дисциплінарний орган може вбачати обидва дисциплінарні проступки, які передбачені однією підставою, що не сприяє усталенню окресленню їхньої об'єктивної сторони у аспекті настання істотних негативних наслідків. Слушною є

заувага В.М. Стратонова та В.О. Рибалко, що у разі якщо важко встановити безпосередній причинно-наслідковий зв'язок між діянням судді та наслідком, але практика ЄСПЛ вказує на істотність допущеного порушення, то дисциплінарний орган має посилити мотивування істотності допущеного порушення [95, с. 176]. Можна дійти висновку, що порушення прав людини і основоположних свобод вже має за своєю суттю істотний негативний наслідок, однак це покладає на дисциплінарний орган обов'язок мотивування істотності цього порушення.

Попри проблеми розмежуванням між собою двох дисциплінарних проступків, передбачених п. 4 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» у аспекті настання істотних негативних наслідків, існує проблема у розмежуванні з іншими підставами для притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності. До прикладу, Перша ДП ВРП у рішенні № 151/1дп/15-25 від 03.02.2025 притягнула суддю до дисциплінарної відповідальності за цієї підставою, оскільки суддя приймала рішення про звільнення осіб від адміністративної відповідальності у зв'язку з малозначністю вчиненого правопорушення, попри те, що норма, яку вона застосовувала прямо забороняла її застосування до цієї категорії справ [86]. Варто зауважити, що у цьому рішенні дисциплінарний орган констатував, що кваліфікація дій судді за п. 4 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» вказує на відсутність необхідності окремої кваліфікації за пп. «б» п.1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» [86]. Так, дисциплінарний орган сформував позицію щодо відсутності необхідності сукупної кваліфікації діянь судді.

Цікаво, що на відміну від Першої ДП ВРП, яка у рішенні № 151/1дп/15-25 від 03.02.2025 вбачала, що застосування суддею норм, які прямо заборонялися для цієї категорії справ, з метою звільнення осіб від відповідальності є грубим порушенням закону, що призвело до істотних негативних наслідків [86], то у рішенні № 1969/2дп/15-24 від 26.06.2024 Друга ДП ВРП констатувала, що невмотивованість судового рішення свідчить про порушення основоположного права на справедливий суд [96]. Таким чином, незрозумілим є розмежування дисциплінарним органом дисциплінарних проступків, які передбачені однією

підставою, що також зумовлює відсутність єдності дисциплінарної практики, оскільки відсутнє єдине застосування дисциплінарних складів за одні і ті ж діяння.

Важливо звернути увагу й на те, що у рішеннях № 3324/1дп/15-24 від 18.11.2024, № 3672/2дп/15-24 від 18.12.2024 та № 1242/2дп/15-24 від 24.04.2024 дисциплінарний орган кваліфікує такі ж діяння суддів лише на підставі пп. «б» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», оскільки відсутній істотний негативний наслідок [97-99]. Таким чином, дисциплінарний орган у одних справах вважає, що невиконання завдань КУпАП формує недовіру у громадян і не сприяє довірі до суду, що є істотним негативним наслідком, а у інших справах, констатує, що такого наслідку за ті ж діяння немає. З огляду на це, вбачається відсутність єдності у визначенні «істотного негативного наслідку» на практиці, що зумовлює різне застосування підстав притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності.

Можна підсумувати, що Дисциплінарні палати ВРП не забезпечили єдність дисциплінарної практики у застосуванні підстав дисциплінарної відповідальності до суддів, які звільнили осіб від адміністративної відповідальності за малозначністю всупереч прямій законодавчій забороні. Дисциплінарні органи не дійшли однозначності у тому, чи спричиняє відповідне діяння істотні негативні наслідки, чи ні, що впливає на розмежування двох дисциплінарних складів однієї дисциплінарної підстави. Окрім того, відсутня єдність дисциплінарної практики у тому, чи необхідно та доцільно кваліфікувати діяння за сукупністю підстав, чи таки, по суті, дисциплінарний проступок, передбачений п. 4 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» може охопити диспозицію дисциплінарного проступку, передбаченого пп. «б» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів». Зрештою, дисциплінарний орган не дійшов однастайності у тому, чи такі діяння судді є порушенням прав людини і основоположних свобод чи грубим порушенням закону, що призвело до істотних негативних наслідків, що зумовлює відсутність розмежування дисциплінарних проступків навіть у межах однієї підстави для притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності.

Логічно переходячи до підстави притягнення судді до дисциплінарної відповідальності, передбаченої пп. «б» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», варто зауважити, що ця підстава передбачає лише один дисциплінарний склад, який полягає у «незазначенні в судовому рішенні мотивів прийняття або відхилення аргументів сторін щодо суті спору» [23]. За досліджуваний період часу, дисциплінарний орган кваліфікував діяння суддів за цієї підставою 24 рази (*Додатки 7.1.-7.2.*). Ледь не половина рішень стосується того, що судді звільняли осіб від адміністративної відповідальності у зв'язку з малозначністю вчиненого правопорушення, попри те, що ця норма забороняла її застосування до цієї категорії справ. Вище вже бралась до уваги проблема розмежування цієї дисциплінарної підстави із підставою, передбаченою п. 4 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів». Однак, варто зауважити, що за досліджуваний період дисциплінарний орган кваліфікував діяння суддів лише за цією підставою у 14 випадках, з яких 8 стосуються діянь, які полягають у звільненні осіб від адміністративної відповідальності за малозначністю. Зазначене, знову ж таки, окреслює вибірковість дисциплінарного органу у обґрунтуванні наявності «істотних негативних наслідків», які впливають на розмежування двох підстав притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності та окреслює вектор подальшої неузгодженості.

Так, Перша ДП ВРП у рішенні № 1292/1дп/15-24 від 29.04.2024 констатувала, що незазначення мотивів неврахування доказів, які свідчать про вчинення особою адміністративного правопорушення, свідчать про наявність дисциплінарного проступку, передбаченого пп. «б» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» [88]. Водночас у цьому рішенні дисциплінарний орган зазначає, що така невмотивованість перешкодила виконанню завдань для яких прийнято КУпАП, що є істотним негативним наслідком, та додатково кваліфікувала діяння судді ще за підставою, передбаченою п. 4 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів». Знову ж таки, дисциплінарний орган у цьому рішенні на відміну від інших вже згадуваних не вважає, що диспозиція однієї підстави охоплює іншу, а кваліфікує діяння за сукупністю цих підстав.

У рішенні Першої ДП ВРП № 382/1дп/15-24 від 12.02.2024 діяння судді, яке полягає у розгляді клопотання про тимчасовий доступ до речей і документів без наведення в постановленій ухвалі мотивів розгляду за відсутності власника майна, кваліфікується лише за підставою, передбаченою пп. «б» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» [100]. Водночас у рішенні цієї ж ДП ВРП № 1131/3дп/15-24 від 17.04.2024 розгляд, хоч і клопотання про накладення арешту на майно, але без виклику осіб кваліфікується за сукупністю підстав, передбачених пп. «а» п. 1 та п. 4 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» [101]. Варто зауважити, що ч. 2 ст. 163 КПК України передбачає можливість розгляду клопотання про тимчасовий доступ до речей і документів без виклику особи, якщо сторона доведе наявність достатніх підстав вважати, що існує реальна загроза зміни або знищення речей чи документів [102]. Окрім того, ч. 2 ст. 172 КПК України передбачає, що клопотання про арешт майна теж може розглядатися без виклику осіб, якщо це є необхідним з метою забезпечення арешту майна [102]. Таким чином, в обох випадках у рішенні має бути відображено мотиви розгляду відповідного клопотання без виклику осіб. Так, дисциплінарний орган у рішенні № 1131/3дп/15-24 від 17.04.2024 вважає, що розгляд клопотання про накладення арешту на майно без виклику осіб є істотним порушенням норм процесуального права під час здійснення правосуддя, що унеможливило реалізацію учасниками судового процесу наданих їм процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків та кваліфікує відповідно за підставою, передбаченою у пп. «а» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» [101]. Хоча, знову ж таки, суддя мав навести у своєму рішенні мотиви розгляду клопотання без виклику осіб. Водночас у рішенні № 382/1дп/15-24 від 12.02.2024, дисциплінарний орган вважає, що невмотивованість розгляду клопотання без виклику осіб кваліфікується за підставою, передбаченою пп. «б» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» [100]. Таким чином, у межах практики однієї Дисциплінарної палати ВРП відсутнє чітке розмежування двох підстав дисциплінарної відповідальності за одне і теж, по своїй суті, діяння.

Важливо, також звернути увагу й на те, що дисциплінарний орган у рішенні № 382/1дп/15-24 від 12.02.2024 зауважує, що слідчий суддя надав дозвіл на тимчасовий доступ до речей і документів, що знаходяться у Конституційному Суді України, зокрема особових справ суддів з можливістю їх вилучення [100]. Варто звернути увагу, що відповідно до Порядку формування, ведення, обліку та зберігання особових справ суддів, затвердженого Наказом ДСА України № 97 від 20.05.2016 року особова справа судді містить, зокрема, копії документів про вищу освіту, копію паспорту, копію облікової картки фізичної особи-платника податків тощо [103]. Європейський суд з прав людини у рішенні «Аманн проти Швейцарії» від 16.02.2002 зазначив, що норми пункту 1 статті 8 Конвенції поширюються також на документи, які містять персональні дані, оскільки вони стосуються «приватного життя» особи у розумінні ст. 8 ЄКПЛ [104]. Таким чином, дисциплінарний орган мав врахувати, що невмотивоване рішення слідчого судді дало слідчому не просто доступ до конфіденційної інформації суддів, але й зауважити щодо можливості її копіювання. Такі діяння вимагали надання дисциплінарним органом оцінки в аспекті можливого порушення основоположних прав та свобод людини та відповідно кваліфікації за підставою, передбаченою п. 4 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів». Зазначене обґрунтовується й тим, що дисциплінарний орган у згадуваному рішенні № 1131/Здп/15-24 від 17.04.2024 надав оцінку наслідкам, стверджуючи, що мало місце порушення права на справедливий суд та права власності, додатково кваліфікувавши за підставою передбаченою п. 4 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» [101].

Таким чином, можна констатувати, що відсутня єдність дисциплінарної практики у частині розмежування та можливості сукупного кваліфікування схожих за своєю суттю діянь суддів. Зазначене, першочергово, зумовлено тим, що дисциплінарний орган по-різному підходить до оцінних понять, які містяться у диспозиціях підстав для притягнення судді до дисциплінарної відповідальності. Окрім того, наступним фактором, який впливає на застосування відповідної підстави, очевидно, є суть та особливості діяння судді. Так, дисциплінарний орган, до прикладу, розглядаючи порушення судді в межах кримінального судочинства, а

саме під час розгляду клопотання про тимчасовий доступ до речей і документів та клопотання про накладення арешту на майно досліджує законодавство, яке врегульовує лише кожне питання окремо. Водночас норми, які стосуються виклику осіб та можливості розгляду без них є схожими в обох випадках. Однак дисциплінарний орган доходять до різних висновків у своїх рішеннях, кваліфікуючи дисциплінарні проступки. Це зумовлює необхідність дослідження дисциплінарним органом законодавства комплексно, що допоможе уникнути розбіжностей у застосуванні підстав дисциплінарної відповідальності, а також сприятиме вищому рівню обґрунтованості дисциплінарних рішень. Ба більше, дисциплінарні органи мають орієнтуватися на свою попередню практику, не відходячи від неї необґрунтовано, а лише вмотивовано, роз'яснюючи причини іншого тлумачення та підходу.

Переходячи до підстави притягнення судді до дисциплінарної відповідальності, передбаченої пп. «а» п.1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» [23], варто зауважити, що законодавець, використовуючи сполучник «або» виклав три дисциплінарні склади у одній підставі притягнення судді до дисциплінарної відповідальності. Дисциплінарний орган за досліджуваний період констатував наявність цієї підстави для притягнення судді до дисциплінарної відповідальності у 24 рішеннях (*Додатки 6.1.-6.2.*).

Перший дисциплінарний склад, який викладений у цій підставі, полягає у незаконній відмові у доступі до правосуддя. За досліджуваний період, Дисциплінарні палати ВРП кваліфікували діяння суддів за цим складом двічі (*Додатки 6.1. та 6.3.*), а саме у рішеннях № 3671/2дп/15-24 від 18.12.2024 та № 729/3дп/15-24 від 13.03.2024 [105-106]. Варто зауважити, що лише у останньому рішенні дисциплінарний орган притягнув суддю до дисциплінарної відповідальності лише за цією підставою [106].

У рішенні Другої ДП ВРП № 3671/2дп/15-24 від 18.12.2024 діяння судді кваліфіковано за сукупністю підстав, передбачених пп. «а» та пп. «б» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» [105]. Дисциплінарний орган у цьому рішенні мотивує застосування цих підстав у

сукупності, оскільки суддя вкотре залишив адміністративний позов без розгляду, обґрунтовуючи це пропущеним процесуальним строком. Водночас суддя проігнорував те, що судом апеляційної інстанції вже надавалася оцінка питанню дотримання позивачем строку на звернення до суду з позовом та було скасовано попереднє рішення про залишення позову без розгляду [105]. Так, на переконання дисциплінарного органу те, що суддя проігнорував висновки апеляційного суду та мотивував повторне залишення без розгляду схожим чином до попереднього рішення є проявом наявності дисциплінарного проступку, передбаченого пп. «б» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів». Однак не можна погодитися із таким застосуванням підстав дисциплінарної відповідальності суддів. Першочергово, дисциплінарний проступок, який передбачає незаконну відмову у доступі до правосуддя, є ширшим за своєю суттю від дисциплінарного проступку, передбаченого пп. «б» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів». З огляду на Узагальнення ВРП дисциплінарної практики за 2017-2021 роки, дисциплінарний проступок, зокрема, передбачений пп. «б» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» є деталізованим складом дисциплінарного проступку, передбаченого пп. «а» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», а тому за наявності об'єктивної сторони діяння необхідно кваліфікувати за спеціальною підставою [77, с. 42].

Водночас якщо звернутися до диспозиції дисциплінарного проступку, передбаченого пп. «б» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», то можна побачити, що невмотивованість рішення має полягати саме «щодо суті спору» [23]. Так, звернувшись до ч. 1 ст. 190 КАС України, можна побачити, що завданням розгляду справи по суті є розгляд та вирішення спору на підставі зібраних у підготовчому провадженні матеріалів, а також розподіл судових витрат [61]. Окрім того, у рішенні ВРП № 2414/0/15-18 від 24.07.2018 зазначається про те, що суть спору окреслюється через його предмет, що становить права та обов'язки сторін матеріального правовідношення, а тому аргументи сторін щодо суті спору є доводи, які стосуються їхніх прав або обов'язків у цьому спорі [107]. Таким чином, рішення про залишення позовної заяви без розгляду не може вважатися рішенням «щодо

суті спору», а тому попри його невмотивованість, є неможливою кваліфікація за підставою, передбаченою пп. «б» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», що, своєю чергою, означає кваліфікацію лише за підставою, передбаченою пп. «а» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів».

Наступний дисциплінарний склад, який викладений у підставі передбаченій пп. «а» п.1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», полягає у істотному порушенні норм процесуального права під час здійснення правосуддя, що унеможливило реалізацію учасниками судового процесу наданих їм процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків [23]. Таким чином, диспозиція цього складу передбачає, необхідність встановлення факту порушення процесуальної норми суддею під час здійснення правосуддя та наявності причинно-наслідкового зв'язку із наслідком, який полягає в унеможливленні реалізації учасниками судового процесу наданих їм процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків. Окрім того, звернувшись до Узагальнення ВРП дисциплінарної практики за 2017-2021 роки, можна побачити, що інші дисциплінарні проступки, які пов'язані з порушеннями вимог процесуального закону є, по суті, деталізацією цього складу дисциплінарного проступку [77, с. 42]. Так, інші підстави, що передбачені у п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» уже передбачають, що є порушенням процесуальної норми та не вимагають настання наслідку на відмінно від цього дисциплінарного проступку.

За досліджуваній період Дисциплінарні палати ВРП кваліфікували діяння суддів за цим дисциплінарним складом у 17 рішеннях та лише у двох рішеннях тільки за цим складом (*Додатки 6.1. та 6.3.*). Доцільним є аналіз рішень, які стосуються кваліфікації діянь судді за сукупністю дисциплінарних підстав, що стосуються порушень вимог процесуального закону з метою виявлення суперечностей або констатації їхньої відсутності.

Дисциплінарний орган у рішеннях № 352/2дп/15-24 від 07.02.2024, № 3488/1дп/15-24 від 02.12.2024, № 229/2дп/15-25 від 12.02.2025, № 2656/2дп/15-24 від 11.09.2024 кваліфікував діяння суддів за сукупністю підстав, передбачених пп. «а» та пп. «г» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус

суддів» [108-111]. Важливо, що ці рішення становлять половину рішень досліджуваного періоду у яких виявлено кваліфікацію діянь судді за підставою, передбаченою пп. «г» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» (Додатки 8.1.-8.2.). Варто зауважити, що усі ці рішення стосувалися того, що розгляд справ відбувався за відсутності учасників судового розгляду без належного їх повідомлення про дату та час судового засідання. Водночас Третя ДП ВРП у рішенні № 180/3дп/15-24 від 24.01.2024 зауважила про відсутність необхідності додаткової кваліфікації діянь судді за пп. «г» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», оскільки його поведінка охоплюється вже наявною кваліфікацією [112]. У цьому рішенні дисциплінарний орган притягнув суддю до дисциплінарної відповідальності лише за підставою, передбаченою пп. «а» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів». Таким чином, можна констатувати відсутність єдності застосування дисциплінарним органом підстав дисциплінарної відповідальності суддів у аспекті можливості кваліфікації одного й того діяння за сукупністю дисциплінарних підстав. Окрім того, застосування дисциплінарної підстави, передбаченої пп. «а» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», а не дисциплінарної підстави, передбаченої пп. «г» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» йде всупереч Узагальненню ВРП дисциплінарної практики за 2017-2021 роки, де зазначається необхідність кваліфікувати за спеціальною підставою дисциплінарної відповідальності [77, с. 42].

Окрім того, необхідно зауважити, про продовження існування проблеми конкуренції підстав, передбачених пп. «а» п. 1 та п. 4 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», що зауважувалися в Узагальненні ВРП дисциплінарної практики за 2017-2021 роки [77, с. 40-42]. Так, Друга ДП ВРП у рішенні № 911/2дп/15-24 від 27.03.2024 констатувала, що не визначення кола заінтересованих осіб та не залучення їх до участі у справах охоплюється дисциплінарними підставами, передбаченими пп. «а» п. 1 та п. 4 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» [113]. Так, як вже зазначалося, обидві ці підстави є доволі широкими за своїм змістом, що зумовлює необхідність їхньої деталізації

дисциплінарним органом. Своєю чергою, у згаданому рішенні взагалі не наведене обґрунтування застосування кожної підстави, а лише констатовано загальну кваліфікацію. Ба більше, правове обґрунтування висновків Другої ДП ВРП викладене на одному аркуші, що ставить під сумнів обґрунтованість цього рішення.

Третій дисциплінарний склад, що передбачається у підставі передбаченій пп. «а» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», полягає у істотному порушенні норм процесуального права під час здійснення правосуддя, що призвело до порушення правил щодо юрисдикції або складу суду [23]. За досліджуваний період дисциплінарний орган констатував наявність цієї підстави у 4 рішеннях, де у трьох рішеннях притягнув суддів до дисциплінарної відповідальності лише за цим складом (*Додатки 6.1. та 6.3.*). Опираючись на рішення № 515/2дп/15-24 від 21.02.2024, № 2187/2дп/15-24 від 17.07.2024, № 288/2дп/15-25 від 19.02.2025, № 230/2дп/15-25 від 12.02.2025 можна дійти висновку, що Дисциплінарні палати ВРП тлумачать об'єктивну сторону дисциплінарного проступку у широкому розумінні поняття «юрисдикція» [114-117]. Так, ці рішення вказують, що об'єктивна сторона цього дисциплінарного проступку охоплює як предметну юрисдикцію, так і територіальну юрисдикцію (підсудність), що узгоджується із висновками Сімонишиної Ж. В., Рибалко В. О. та узагальненням Вищої ради правосуддя за матеріалами дисциплінарних справ за 2017-2021 роки [54, с. 52; 77, с. 38-40].

За досліджуваний період діяння суддів кваліфіковано як дисциплінарний проступок, передбачений пп. «д» п.1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», у дев'ятьох рішеннях (*Додатки 9.1.-9.2.*). Зазначений склад дисциплінарного проступку полягає у порушенні правил щодо відводу, що врегульовані нормами процесуального права [23]. Так, опираючись на рішення за досліджуваний період, можна констатувати, що цей дисциплінарний проступок може полягати у різних проявах: самостійний розгляд заяви про відвід, незаявлення самовідводу за наявності родинних та/або дружніх стосунків, зловживання інститутом самовідводу. Такий підхід узгоджується із узагальненням Вищої ради правосуддя за матеріалами дисциплінарних справ за 2017-2021 роки [77, с. 89-91].

Варто зауважити, що у деяких рішеннях діяння судді додатково кваліфіковано за підставою, передбаченою п. 2 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», що є проявом ґрунтовної оцінки ситуації в цілому, оскільки досліджені наслідки неодноразового заявлення самовідводів із тих ж підстав, а саме наявності факту безпідставного затягування розгляду справи.

Найменш застосовними за досліджуваний період є підстави притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності, передбачені пп. «г» п. 1, п. 6, п. 8, п. 10 та п. 15 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» (*Додатки 10, 11, 12, 13, 14*). Водночас аналіз диспозицій цих дисциплінарних складів та рішень за досліджуваний період дає змогу дійти висновку, що завдяки чіткості формування диспозиції забезпечена єдність дисциплінарної практики, оскільки відсутні оцінні поняття, які могли б тлумачитися Дисциплінарними палатами ВРП різним чином. Окрім того, ці підстави дисциплінарної відповідальності не конкурують із іншими підставами дисциплінарної відповідальності, знову ж таки, через чіткість формування складу дисциплінарних проступків, що відмежовують їх від інших підстав для притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності.

Варто звернути увагу на рішення № 3569/1дп/15-24 від 09.12.2024, що стосується притягнення до дисциплінарної відповідальності колегії суддів Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду, як прояв невмотивованого та необґрунтованого рішення [118]. Перш за все, дисциплінарний орган констатував наявність підстав для притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності, що передбачені підпунктами «а», «г», «ґ» п. 1 та п. 4 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів». Водночас попри те, що висновки дисциплінарного органу викладені на близько семи аркушах – незрозумілим є обґрунтування, а саме: яке діяння суддів охоплюється якою відповідною підставою, оскільки у рішенні лише підсумовується наявність зазначених підстав. Ба більше, із рішення є незрозумілим яким чином дисциплінарний орган кваліфікував діяння суддів за конкуруючими складами дисциплінарних проступків.

Як вже зауважувалося вище, усі дисциплінарні підстави, які кваліфікував у цьому рішенні дисциплінарний орган – конкурують між собою, що вимагало

обґрунтування їхнього розмежування. Зазначене рішення є доволі іронічним з огляду на те, що дисциплінарний орган може притягати суддів до дисциплінарної відповідальності за невмотивованість їхніх рішень. Водночас у цьому випадку Дисциплінарна палата ВРП притягнула суддів до відповідальності, не зазначаючи ні мотивів кваліфікації діянь суддів за відповідними дисциплінарними проступками, ні обґрунтування кваліфікації за сукупністю конкуруючих між собою складів дисциплінарних проступків. На кінець, незрозумілим є й накладене дисциплінарне стягнення у вигляді попередження, зважаючи на констатацію у діях суддів чотирьох дисциплінарних проступків. Частина друга статті 109 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» вказує, що дисциплінарне стягнення застосовується з урахуванням принципу пропорційності [23]. Водночас у інших проаналізованих рішеннях за досліджуваний період застосовувалися суворіші дисциплінарні стягнення лише за наявності однієї підстави для притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності, що, своєю чергою, може свідчити, як про відсутність пропорційності застосування дисциплінарних стягнень, так і про необґрунтовану прихильність до певних суддів.

З огляду на вищенаведене можна дійти висновку, що є проблеми забезпечення єдності дисциплінарної практики стосовно суддів на стадії розгляду дисциплінарних справ Дисциплінарними палатами ВРП. Значна перерва у розгляді дисциплінарних скарг та узагальнення попередньої практики не сприяла забезпеченню єдності дисциплінарної практики. Дисциплінарні палати ВРП, тлумачачи та застосовуючи підстави дисциплінарної відповідальності суддів, доходять до різних висновків під час кваліфікації діянь суддів в незалежності як одна від одної, так і у межах однієї Дисциплінарної палати ВРП. Попри те, що в Узагальненні ВРП дисциплінарної практики за 2017-2021 роки постійно зверталась увага на необхідність розмежування під час кваліфікації конкуруючих між собою складів дисциплінарних проступків – зазначене залишається досі актуальним, оскільки усталеності в рішеннях за досліджуваний період немає. Кричущими в цьому аспекті виглядають рішення в яких лише резюмується загальна кваліфікація діянь суддів, без обґрунтування наявності кожного дисциплінарного складу

окремішньо, що є важливим у питанні розмежування конкуруючих складів дисциплінарних проступків. Водночас необхідно зауважити, що у більшості рішень Дисциплінарні палати ВРП не відходять від попередньої дисциплінарної практики, яка окреслена в Узагальненні ВРП дисциплінарної практики за 2017-2021 роки, що сприяє усталенню єдності дисциплінарної практики. Врешті-решт, проблеми забезпечення єдності дисциплінарної практики можливо вирішити шляхом комплексного підходу дисциплінарного органу до кваліфікації діянь та розуміння оцінних категорій диспозицій складів дисциплінарних проступків. Дисциплінарний орган не має допускати вузької оцінки, а звертати увагу на свою попередню дисциплінарну практику, на інші законодавчі норми, що схожі за своєю правовою природою та оцінювалися уже дисциплінарним органом, а також на узагальнення дисциплінарної практики та висновки до неї. Такий підхід є набагато складнішим в аспекті часу та ресурсів, однак є можливим завдяки початку функціонування служби дисциплінарних інспекторів.

3.2. Перегляд рішень Дисциплінарних палат Вищою радою правосуддя: забезпечення єдності дисциплінарної практики

Вища рада правосуддя здійснює перегляд рішень Дисциплінарних палат ВРП за скаргою суддів, а у разі надання дозволу на оскарження, скаржників. Вища рада правосуддя займає чільне місце у забезпеченні єдності дисциплінарної практики, оскільки формує єдине розуміння підстав дисциплінарної відповідальності, переглядаючи рішення Дисциплінарних палати ВРП. Завдяки цьому має відбуватися остаточне окреслення оцінних категорій диспозицій складів дисциплінарних проступків, а також розмежування конкуруючих складів.

Важливо зауважити, що рішення Дисциплінарної палати ВРП та ВРП не є рішенням одного органу, попри те, що Дисциплінарні палати ВРП є частиною ВРП та формуються із її складу. Слушною є заувага Ю.О. Косткіної, що проблему розмежування вирішує те, що при перегляді рішення Дисциплінарної палати ВРП, учасники палати, які прийняли відповідне рішення, не беруть участь на пленарному

розгляді [120, с.118-119]. Таким чином, забезпечуються гарантії безсторонності, об'єктивності та неупередженості під час перегляду рішення Дисциплінарної палати ВРП про притягнення судді до дисциплінарної відповідальності. Варто зауважити, що неучасть членів ВРП, які ухвалили відповідне дисциплінарне рішення сприяє усталенню єдності дисциплінарної практики, оскільки інші члени ВРП, які відповідно входять до інших Дисциплінарних палат ВРП, можуть і мають надати оцінку рішенню, зокрема, у аспекті кваліфікації. З одного боку, це дає можливість іншим членам Дисциплінарних палат ВРП дослідити підхід конкретної Дисциплінарної палати ВРП. З іншого боку, це дає можливість напрацьовувати єдиний підхід всього дисциплінарного органу у розумінні оцінних категорій диспозицій дисциплінарних проступків, конкуренції диспозицій складів дисциплінарних проступків, що сприяє усталенню дисциплінарної практики.

В межах цієї наукової роботи немає мети дослідити питання правової природи Вищої ради правосуддя як дисциплінарного органу. Водночас доцільно звернути увагу, що В.Т. Комзюк зауважує, що ВРП є органом публічної адміністрації у сфері правосуддя та здійснює адміністративно-управлінські функції [121, с. 761]. Окрім того, Ю.М. Бисага та І.С. Пирого вказують, що управлінські повноваження ВРП спрямовані, зокрема, на розгляд справ про дисциплінарну відповідальність суддів [60, с. 436]. Тобто, деякі науковці-дослідники розглядають ВРП через призму адміністративно-правового статусу.

Водночас В.В. Комаров, Н.Ю. Сакара звертають увагу на те, що Європейський суд з прав людини розуміє під поняттям «суд» будь-який юрисдикційний орган, що вирішує питання, які віднесені до його компетенції на підставі норм права та у порядку встановленої процедури [121, с. 29]. З огляду на це, можна дійти висновку, що ВРП як дисциплінарний орган у розумінні ЄСПЛ є судом. Зазначене підтверджується й рішеннями ЄСПЛ у справі «Котора проти Румунії» від 17.01.2023 [122]. У цій справі ЄСПЛ дійшов висновку, що дисциплінарний орган є «судовим органом з повною юрисдикцією» у контексті статті 6 Конвенції.

Таким чином, в незалежності від правової природи ВРП як дисциплінарного органу її рішення можна розглядати з точки зору правового прецеденту – адміністративного або судового. Як зазначає Чебанова М.А. в Україні існує правовий прецедент, однак немає визнання його як джерела права, що водночас не заперечує його існування як інструменту правового регулювання [123]. Так, для забезпечення єдності дисциплінарної практики доцільно розглядати рішення ВРП як правові прецеденти для Дисциплінарних палат ВРП. Такий підхід сприятиме забезпеченню єдності дисциплінарної практики, оскільки Дисциплінарні палати ВРП спиратимуться на висновки, які сформовані ВРП за результатом перегляду рішень про притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності. Водночас це не створюватиме додатковий тягар для ВРП як для органу, що здійснює перегляд дисциплінарних рішень. Уніфікація підходів Дисциплінарних палат ВРП, як-от у аспекті кваліфікації дисциплінарних проступків матиме наслідком зменшення навантаження під час перегляду цих рішень.

Як вже неодноразово згадувалося, ВРП узагальнює дисциплінарну практику. Ба більше, у цих узагальненнях ВРП робить висновки та висуває пропозиції, які мають на меті покращення підходів у аспекті кваліфікації дисциплінарних проступків. Водночас як показав аналіз рішень Дисциплінарних палат ВРП, ці висновки та пропозиції не завжди віднаходять своє втілення на практиці. Окрім того, у своїх рішеннях Дисциплінарні палати ВРП посилаються на рішення за результатом перегляду ВРП, однак сформовані висновки у цих рішеннях різняться. Зазначене дає можливість Дисциплінарним палатам ВРП вибірково застосовувати висновки ВРП для обґрунтування своїх рішень. З одного боку, це дає можливість оцінити та кваліфікувати різні діяння суддів без надмірного формалізму. З іншого ж боку, це зумовлює надто широку дискрецію Дисциплінарних палат ВРП, які мають можливість кваліфікувати одне й те ж діяння різним чином, опираючись на різні висновки ВРП. Зазначене є критичним у аспекті забезпечення єдності дисциплінарної практики та зумовлює необхідність уніфікації підходів безпосередньо всієї ВРП та як наслідок Дисциплінарних палат ВРП.

Станом на 28 березня 2025 року з моменту відновлення дисциплінарних проваджень, Вища рада правосуддя переглянула 55 рішень про притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності. Тобто, практично кожне третє рішення про притягнення судді до дисциплінарної відповідальності переглядалося ВРП (*Додатки 15.1.-15.2.*). Однак, варто зауважити, що Вища рада правосуддя залишила 43 рішення Дисциплінарних палат ВРП без змін, що, на перший погляд, свідчить про усталеність дисциплінарної практики.

Варто звернути увагу, що ВРП переглянула рішення Другої ДП ВРП № 3597/2дп/15-24 від 11.12.2024, де діяння судді полягало у звільненні особи від адміністративної відповідальності у зв'язку з малозначністю шляхом застосування норми, яка прямо забороняла її застосування до цієї категорії справ [124]. Дисциплінарний орган кваліфікував ці дії судді за підставою, передбаченою п. 4 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів». ВРП залишила це рішення без змін, що викликає ряд концептуальних питань [125]. Так, Друга ДП ВРП кваліфікувала ці діяння судді лише за однією дисциплінарною підставою, обґрунтовуючи, що її склад охоплює склад дисциплінарного проступку, передбаченого пп. «б» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» [124]. По суті, ВРП погодилася із цим підходом під час кваліфікації конкуруючих між собою складів дисциплінарних проступків, залишаючи рішення без змін. Водночас Третя ДП ВРП у рішенні № 3016/3дп/15-24 від 16.10.2024 кваліфікувала діяння судді за сукупністю цих підстав [126], що створює закономірне питання правильності та обґрунтованості цієї кваліфікації. Попри це, ВРП не переглядала це рішення, що зумовлює існування одночасно різних підходів до кваліфікації дисциплінарних проступків. Зазначене підриває єдність дисциплінарної практики в цілому, оскільки легітимізує надмірність дискреційних повноважень Дисциплінарних палат ВРП у питанні кваліфікації.

Окрім того, кваліфікація відповідного діяння судді лише за підставою, передбаченою п. 4 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» ставить під сумнів обґрунтованість сукупної кваліфікації усіх інших згадуваних рішень, які стосувалися схожих за своєю суттю діянь.

За досліджуваний період, ВРП скасувала рішення Дисциплінарних палат ВРП та закрила дисциплінарне провадження 5 разів (*Додатки 15.1. та 15.3.*). Так, Вища рада правосуддя рішенням № 276/0/15-25 від 18.02.2025 скасувала уже згадуване рішення Другої ДП ВРП № 3671/2дп/15-24 від 18.12.2024, де діяння судді спірно кваліфіковано за сукупністю підстав, передбачених пп. «а» та пп. «б» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» [105, 127]. Важко погодитися із тим, що залишення позовної заяви без розгляду після відкриття провадження є проявом добросовісного суддівського тлумачення, як про це зазначила ВРП, вказуючи про відсутність дисциплінарного проступку, передбаченого п. п «а» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» [127]. Варто наголосити, що апеляційний суд вже надав оцінку підставі залишення позовної заяви без розгляду через пропущення процесуального строку. Таким чином, це покладало на суддю, який розглядав вдруге цю позовну заяву враховувати, що строк не може вважатися пропущеним, однак останній цього не зробив, залишивши позовну заяву знову без розгляду за цією ж підставою. Окрім того, ВРП зауважила, що таке рішення судді є вмотивованим, а тому відсутня кваліфікація за підставою, передбаченою та пп. «б» п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів». Так, попри згоду із відсутністю цього складу дисциплінарного проступку, варто зауважити, що він відсутній не через вмотивованість рішення судді, а за рахунок того, що відсутня об'єктивна сторона складу дисциплінарного проступку, оскільки це судове рішення не може вважатися рішенням «щодо суті спору». Водночас ВРП не надала цьому жодної оцінки, не зауважила про особливості розмежування кваліфікації конкуруючих складів дисциплінарних проступків, а лише дійшла до висновку з яким важко погодитися з огляду на стандарт усвідомлення правопорушення з точки зору звичайної розсудливої людини.

Вища рада правосуддя рішенням № 1701/0/15-24 від 04.06.2024 скасувала згадуване рішення Першої ДП ВРП № 382/1дп/15-24 від 12.02.2024, де діяння судді, яке полягало у розгляді клопотання про тимчасовий доступ до речей і документів без наведення в постановленій ухвалі мотивів такого розгляду за відсутності

власника майна, кваліфіковано за підставою, передбаченою пп. «б» п.1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» [128].

Так, звернувшись до Єдиного державного реєстру судових рішень, а саме до судового рішення у справі № 757/52663/20-к від 30.11.2020, яке стало причиною звернення із дисциплінарною скаргою, то можна побачити, що у рішенні взагалі не наведені мотиви розгляду цього клопотання без виклику осіб. У рішенні лише зазначається те, що слідчий суддя розглянув клопотання про тимчасовий доступ до речей і документів без виклику осіб на підставі ч. 2 ст. 163 КПК України [129].

Водночас суддя не навів жодних мотивів, які б обґрунтовували наявність загрози зміни або знищення речей чи документів всупереч приписам норми на яку він посилався. Вища рада правосуддя, скасовуючи рішення про притягнення судді до дисциплінарної відповідальності, констатувала, що ненадання детальних мотивів прийняття позиції слідчого щодо розгляду без виклику сторін не може мати наслідком притягнення судді до дисциплінарної відповідальності [128]. Однак, суддя взагалі не навів мотивів прийняття такого рішення, хоча таке пояснення мало бути з огляду на позицію Великої Палати Верховного Суду у справі № 11-90cap21 від 23.09.2021 [130]. Ба більше, зазначене рішення не оскаржується в апеляційному порядку відповідно до норми, визначеної п. 10 ч. 1 ст. 309 КПК України, що й констатував Київський апеляційний суд, відмовивши у відкритті апеляційного провадження за цією справою [131]. Таким чином, факт неможливості апеляційного перегляду рішення покладав на суддю більший обов'язок мотивування свого рішення та чому ВРП не надала оцінки.

Попри це, необхідно зауважити про обґрунтованість рішень ВРП № 2853/0/15-24 від 26.09.2024, № 63/0/15-24 від 11.01.2024 та № 463/0/15-24 від 15.02.2024 [132-134]. Так, у першому рішенні ВРП закономірно та правильно відреагувала на притягнення судді до дисциплінарної відповідальності за дії, що були вчинені 16 років тому, заклавши дисциплінарне провадження через закінчення строків притягнення до дисциплінарної відповідальності [132]. У двох інших рішеннях ВРП застосувала комплексний підхід у розгляді скарги, про необхідність якого уже зазначалося. Так, ВРП дослідила законодавство не лише у аспекті діянь

судді, а набагато ширше, звертаючи увагу на інші норми, які безпосередньо й вплинули на закриття дисциплінарного провадження.

За досліджуваний період ВРП тричі частково скасувала рішення Дисциплінарних палат ВРП (*Додатки 15.1. та 15.3.*). Так, рішенням № 1949/0/15-24 від 25.06.2024 ВРП частково скасувала згадуване рішення Другої ДП ВРП № 913/2дп/15-24 від 27.03.2024 [94, 135]. У своєму рішенні ВРП не погодилась із Другою ДП ВРП, що діяння судді містять водночас два склади дисциплінарних проступків, передбачених п. 4 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів». Варто зауважити, що це рішення є позитивним у аспекті забезпеченні єдності дисциплінарної практики, оскільки ВРП розмежувала два дисциплінарні склади, що передбачені однією підставою для притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності. У своєму висновку ВРП звертає увагу, що диспозиція другого дисциплінарного складу за своїм формулюванням є матеріальним складом. Водночас ВРП погодилася із позицією Великої Палати Верховного суду, яка вказувала, що навіть за наявності порушення вимог закону, вони є лише причиною фактів і обставин, які настали, але не становлять самі по собі істотний негативний наслідок [135]. У цьому випадку, надання дозволу на обшук автомобілів з метою їхнього вилучення справді перешкодило праву володіти, користуватися та розпоряджатися майном, тобто стали причиною цих обставин. Однак подальше скасування арешту вказує, що істотні негативні наслідки через це обмеження права для особи не настали. Зазначений підхід сприяє як усталенню розуміння оцінної категорії «істотні негативні наслідки», так і сприяє розмежуванню двох дисциплінарних складів, що передбачені у одній підставі. Важливо, щоб Дисциплінарні палати ВРП та ВРП притримувалися цього підходу. Як зауважувалося у попередньому підрозділі, існують різні підходи тлумачення та застосування, що створюють багатозначності та підривають єдність дисциплінарної практики.

Рішенням ВРП № 128/0/15-25 від 28.01.2025 частково скасовано рішення Третьої ДП ВРП № 1715/3дп/15-24 від 05.06.2024 [81, 136]. Варто зауважити, що часткове скасування рішення полягало через помилкове мотивування

Дисциплінарної палати ВРП про єдиний можливий для застосування вид дисциплінарного стягнення. Зрештою, ВРП лише змінила мотивування, але не змінила застосоване дисциплінарне стягнення, погодившись із його обґрунтованістю. Водночас це рішення є важливим і з точки зору забезпечення єдності дисциплінарної практики. Члени інших Дисциплінарних палат, переглядаючи рішення Третьої ДП ВРП, погодилися із позицією, що факт позапроцесуальних відносин судді із обвинуваченим необхідно кваліфікувати за дисциплінарною підставою, передбаченою у п. 3 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів». Таким чином, опираючись на попередній підрозділ, можна констатувати, що дисциплінарний орган дійшов сталості у питанні кваліфікації таких діянь суддів, що вказує на єдність дисциплінарної практики у цьому контексті.

У рішенні № 3193/0/15-24 від 31.10.2024, ВРП аналогічно не погодилася із мотивуванням Дисциплінарної палати ВРП про єдиний можливий для застосування вид дисциплінарного стягнення [137]. Водночас це рішення є двояким у питанні мотивування ВРП. Слушним є висновок ВРП, що першочерговим для кваліфікації за підставою, передбаченою п. 15 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», є факт набрання законної сили судового рішення, яким суддю визнано винуватим у вчиненні корупційного правопорушення або правопорушення, пов'язаного з корупцією. Водночас видається дивним твердження: «Доводи судді про суддівську помилку при розгляді цих справ не є переконливими та спростовуються дослідженими матеріалами справи» [137]. Варто зауважити, що диспозиція цього дисциплінарного проступку не передбачає дисциплінарного складу як такого, оскільки передбачає лише те, що у разі наявності відповідного судового рішення, яке набрало законної сили, настає дисциплінарна відповідальність. Фактично, законодавець, формулюючи цю підставу, обмежив принцип автономності дисциплінарного провадження. З огляду на це, дисциплінарний орган не може надавати оцінку судовому рішенню у питанні обґрунтованості, повноти, достовірності тощо. Слушною є думка О.В. Лемака, що принцип *res judicata*, по своїй суті, вказує на преюдицію фактів судового рішення, яке набрало законної

сили, для інших справ [138, с. 103]. З огляду на це, можна дійти висновку, що у випадку наявності судового рішення, що набрало законної сили, та яким суддю визнано винуватим у вчиненні корупційного правопорушення або правопорушення, пов'язаного з корупцією для дисциплінарного органу це рішення матиме преюдиційний характер. Таким чином, заувага ВРП, що доводи судді спростовуються дослідженими матеріалами справи вказує на те, що дисциплінарний орган розширює свої повноваження всупереч законодавчим приписам. Цей висновок підтверджується також Узагальненням за матеріалами дисциплінарних справ за 2017-2021 роки, оскільки ВРП сама зауважує, що поруч із принципом автономності дисциплінарного провадження у цьому випадку є також принцип невідворотності дисциплінарної відповідальності судді [77, с. 211]. Так, попри те, що ВРП підтримала у своєму рішенні кваліфікацію Дисциплінарної палати ВРП, видається шкідницьким надання оцінки матеріалам справи. В іншому випадку, це вказуватиме на те, що дисциплінарний орган штучно створює відсутність єдності дисциплінарної практики за цією підставою, попри чіткість її формулювання.

Попри те, що у межах цієї наукової роботи досліджується питання єдності дисциплінарної практики у аспекті застосування підстав дисциплінарної відповідальності, доцільно звернути увагу на рішення ВРП № 1995/0/15-24 від 27.06.2024, № 2161/0/15-24 від 16.07.2024 та № 194/0/15-25 від 06.02.2025 [139-141]. Ці рішення не піднімають проблематику застосування та розмежування підстав дисциплінарної відповідальності. Водночас ці рішення є цікавими з огляду на підхід ВРП до застосування дисциплінарних стягнень. Так, у останньому рішенні ВРП не погодилася із накладеним дисциплінарним стягненням, вважаючи його надто суворим та відповідно пом'якшила його. У двох перших ж рішеннях, ВРП зауважила, що накладені дисциплінарні стягнення є надто м'якими та застосувала суворіші дисциплінарні стягнення. Обґрунтування ВРП можливості скасування м'якшого та застосування суворішого дисциплінарного стягнення базується на тому, що у дисциплінарному провадженні під час перегляду рішення Дисциплінарних палат ВРП принцип «заборони повороту до гіршого» не

застосовується [140]. З огляду на те, що рішення ВРП № 2161/0/15-24 від 16.07.2024 скасоване постановою Великої Палати Верховного Суду у справі № 990SCGC/19/24 від 23.01.2025 [142], доцільно коротко дослідити це питання у наступному розділі.

Повертаючись до забезпечення єдності дисциплінарної практики під час перегляду ВРП рішень Дисциплінарних палат ВРП можна дійти висновку, що у межах дисциплінарного органу зазначене не до кінця вдається можливим. Так, ВРП, здійснюючи пленарний перегляд рішень Дисциплінарних Палат ВРП має забезпечити єдність та сталість дисциплінарної практики шляхом уніфікації підходів у тлумаченні складів дисциплінарних проступків, оцінних категорій тощо. Однак, як показав аналіз рішень ВРП ця уніфікація не завжди відбувається. Залишаючи без змін деякі рішення, ВРП легітимізує подвійні підходи у кваліфікації. Водночас ВРП у своїх рішеннях відходить від своїх ж висновків, які викладала, зокрема, в Узагальненні за матеріалами дисциплінарних справ за 2017-2021 роки. У сукупності це має наслідком як відсутність забезпечення передбачуваності для суддів та скажників, так і відсутність єдності дисциплінарної практики.

Розгляд дисциплінарних справ Дисциплінарними палатами Вищої ради правосуддя є ключовим у аспекті забезпечення єдності дисциплінарної практики. Саме Дисциплінарні палати ВРП здійснюють первинне тлумачення та застосування підстав притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності. Аналіз дисциплінарної практики з моменту відновлення дисциплінарної процедури та здійснення порівняння із Узагальненням Вищої ради правосуддя за матеріалами дисциплінарних справ за 2017-2021 роки дає змогу дійти висновків, що наразі існують проблеми у забезпеченні єдності дисциплінарної практики. Зазначене зумовлюється різними факторами. Перш за все, значна перерва у розгляді дисциплінарних скарг не сприяла усталенню та єдності дисциплінарної практики, зокрема, зважаючи на можливий розрив інституційної пам'яті дисциплінарного органу. Водночас дисциплінарний орган у своїй практиці часто не враховує

узагальнення попередньої дисциплінарної практики. Так, у дисциплінарній практиці за проаналізований період вбачається те, що дисциплінарний орган не враховує попередні пропозиції та зауваження. Дисциплінарні палати ВРП, тлумачачи та застосовуючи підстави притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності, доходять до різних висновків під час кваліфікації схожих за своєю суттю діянь. Ба більше, у поодиноких випадках одна й та ж Дисциплінарна палата ВРП у межах різних дисциплінарних справ доходить до різних висновків, які суперечать їй попередній практиці. Таким чином, існує різний підхід розмежування та застосування конкуруючих між собою складів дисциплінарних проступків. Окремою проблемою у питанні забезпечення єдності дисциплінарної практики є низька якість мотивування рішень Дисциплінарними палатами ВРП. Тенденція резюмування загальної кваліфікації, без обґрунтування наявності кожного окремого складу дисциплінарного проступку, не сприяє усталенню дисциплінарної практики у питанні розмежування конкуруючих складів дисциплінарних проступків. Такий підхід не дає суддям та скаржникам очікуваної передбачуваності від дисциплінарної процедури.

Доцільно зауважити, що у багатьох своїх рішеннях Дисциплінарні палати ВРП не відходять від попереднього узагальнення дисциплінарної практики. Водночас це не свідчить про наявність консенсусу в підходах тлумачення оцінних категорій, що наявні у складах дисциплінарних проступків, та розмежування конкуруючих між собою складів дисциплінарних проступків. Аналіз вказує на те, що дисциплінарний орган лише дійшов до загального бачення кваліфікації конкретних діянь суддів, однак все ще не застосовує єдині підходи до їхнього тлумачення та застосування. Розв'язанням проблеми єдності дисциплінарної практики полягає у необхідності застосування комплексного підходу до кваліфікації діянь та розуміння оцінних категорій диспозицій складів дисциплінарних проступків. Цей підхід полягає у тому, що дисциплінарний орган має оцінювати діяння суддів у широкому розумінні. По-перше, це означає, що дисциплінарний орган має враховувати свою попередню дисциплінарну практику, а у разі необхідності відходу від неї зобов'язаний додатково мотивувати причини. По-друге, дисциплінарний орган має звертати

увагу на законодавчі норми, які стосуються діянь суддів, та є схожими за своєю правовою природою з тими, яким надавалася оцінка. Зазначене знову ж таки повертає до необхідності врахування попередньої дисциплінарної практики. Лише комплексним підходом застосування підстав притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності можна забезпечити взаємоузгодженість та єдність дисциплінарної практики.

Вища рада правосуддя як орган, що здійснює перегляд рішень Дисциплінарних палат ВРП має забезпечувати єдине розуміння інституту дисциплінарної відповідальності для всього дисциплінарного органу. Ключовою роллю Вищої ради правосуддя у аспекті забезпечення єдності дисциплінарної практики є створення уніфікованого розуміння підстав дисциплінарної відповідальності суддів для усього дисциплінарного органу. Аналіз рішень Вищої ради правосуддя вказує на те, що уніфікації підходів у тлумаченні складів дисциплінарних проступків у межах дисциплінарного органу не відбувається у повній мірі. Окрім того, Вища рада правосуддя у своїх рішеннях відходить від висновків та пропозицій, які викладені в Узагальненні за матеріалами дисциплінарних справ за 2017-2021 роки. Таким чином, Вища рада правосуддя не сприяє усталенню дисциплінарної практики. Розв'язанням цієї ситуації, знову ж таки, буде застосування комплексного підходу. У цьому випадку такий підхід полягає у аналізі дисциплінарної практики під час розгляду скарги на дисциплінарне рішення. Необхідність цього підтверджується, зокрема, тим, що ВРП легітимізує подвійні підходи у кваліфікації, залишаючи без змін деякі рішення. Це сприяє непередбачуваній маневреності Дисциплінарних палат ВРП під час кваліфікації діянь суддів. Окрім того, важливим є й те, щоб ВРП не лише узагальнювала дисциплінарну практику, але й опиралася на неї, обґрунтовуючи необхідність відійти від попередніх висновків. Єдність – це завжди про взаємоузгодженість, логічність та послідовність. Таким чином, єдність дисциплінарної практики буде можливою лише у разі, якщо дисциплінарна практика буде векторною, тобто мати напрямок подальшого розвитку та конкретизації, а не прямою, яка не має ні початку, ні кінця.

РОЗДІЛ 4

СУДОВИЙ КОНТРОЛЬ У ДИСЦИПЛІНАРНИХ ПРОВАДЖЕННЯХ СТОСОВНО СУДДІВ ТА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЄДНОСТІ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ПРАКТИКИ

4.1. Роль Верховного Суду у забезпеченні єдності дисциплінарної практики стосовно суддів

Конвенція гарантує суддям право на справедливий суд у разі незаконного притягнення до дисциплінарної відповідальності. Суддівська незалежність не може порушуватися та зазнавати втручання, що зумовлює необхідність існування механізму оскарження рішень дисциплінарних органів до суду, забезпечуючи найвищі стандарти та гарантії судового розгляду.

Хартія передбачає, що рішення дисциплінарного органу має підлягати оскарженню у вищу судову інстанцію [21]. Як вже зауважувалося в Україні фактично існує триланковий механізм забезпечення єдності дисциплінарної практики. Водночас цей механізм має двоїстий характер, оскільки передбачає розгляд у межах дисциплінарного органу та судового, який перебуває поза межами першого. Тобто, з одного боку, є дисциплінарний орган, який складає перші «дві ланки» – Дисциплінарні палати ВРП, які здійснюють дисциплінарні провадження щодо суддів та ВРП, яка переглядає рішення про притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності. З іншого ж боку, є Велика Палата Верховного Суду, яка у разі надходження адміністративного позову переглядає законність рішення ВРП, яке прийняте за результатом перегляду рішення Дисциплінарної палати ВРП. Таким чином, ВРП здійснює внутрішній контроль, а ВП ВС зовнішній судовий контроль.

Як зазначає Т.І. Пашук обсяг перегляду дисциплінарного рішення має охоплювати питання права, фактів та реалізації дискреційних повноважень [143, с. 122]. В аспекті забезпечення єдності дисциплінарної практики щодо застосування підстав дисциплінарної відповідальності суддів ключовим є

роль судового перегляду у частині матеріального права. Судовий контроль має забезпечувати збалансований підхід у питанні дисциплінарної відповідальності суддів. Так, суд не лише забезпечує судді захист його прав, але й стає учасником тлумачення законодавства, що регулює дисциплінарну відповідальність суддів. Як слушно вказує О.Г. Кобан чинне законодавство вказує на ключове місце Верховного Суду в питанні тлумачення норм матеріального та процесуального права, оскільки його рішення є обов'язковими для судів інших інстанцій [144, с. 154]. Водночас приписи ст. 13 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» роблять висновки ВП ВС обов'язковими для ВРП [23]. Зважаючи на це, можна дійти висновку, що ВП ВС як найвищий суд українського судоустрою реалізує право суддів на справедливий суд. Окрім того, ВП ВС також виступає у ролі представника всіх суддів, здійснюючи тлумачення дисциплінарного законодавства, яке стає обов'язковим для подальшого врахування.

Неодноразова вказівка у рішеннях Дисциплінарних палат ВРП на постанови ВП ВС підтверджує важливість цього тлумачення. Дисциплінарні палати ВРП, зобов'язані враховувати висновки ВП ВС та мають можливість їх дослідити одразу, враховуючи, що у разі скасування рішення ВРП дисциплінарна справа розглядається спочатку. Неврахування цих висновків нівелювало б дисциплінарну відповідальність в цілому. Тлумачення ВП ВС дає можливість дисциплінарному органу побачити, зокрема, склади дисциплінарних проступків з точки зору суддів, які постійно тлумачать та застосовують інші за своєю природою склади правопорушень. Підтвердження цього висновку можна побачити у ст. 52 ЗУ «Про Вищу раду правосуддя» [17]. Важливо, що однією із підстав для скасування рішення ВРП є те, що відповідне рішення не містить посилань на визначені законом підстави дисциплінарної відповідальності суддів, а також мотивів, які дали би можливість дійти відповідних висновків [17].

З іншого боку, роль судового контролю у механізмі забезпечення єдності практики щодо застосування підстав дисциплінарної відповідальності суддів може мати й шкідницький характер. Зазначене зумовлене тим, що ВП ВС постійно та планомірно виходить за межі своїх повноважень. Доцільно повернутися до рішення

ВП ВС № 990SCGC/19/24 від 23.01.2025 та зауважити, що Суд скасував рішення ВРП всупереч фактичній констатації, що підстав, які передбачені ст. 52 ЗУ «Про Вищу раду правосуддя» для скасування рішення немає [142]. Суд дійшов висновку щодо необхідності скасування рішення ВРП, оскільки остання змінила рішення Дисциплінарної палати ВРП у частині накладеного стягнення, застосувавши суворіше дисциплінарне стягнення, всупереч принципу «заборони повороту до гіршого». Такі висновки Суду підривають інститут дисциплінарної відповідальності, незалежність дисциплінарного органу та вказують на фактичне перебирання Судом функцій дисциплінарного органу.

Перш за все, ВРП у своєму вже скасованому рішенні зауважувала, що принцип «заборони повороту до гіршого» застосовується до кримінальної відповідальності, а не до дисциплінарної [140]. Однак, варто зауважити, що члени ВРП Бурлаков С.Ю. та Усик Г.І. не погодилися із рішенням ВРП, вказуючи, що суддя не має зазнавати перешкод у поданні скарги через страх погіршення свого становища [145-146]. Водночас доцільним є розділити думку ВРП щодо незастосування принципу «заборони повороту до гіршого» у дисциплінарних провадженнях.

Слушною є думка Т.А. Кобзєвої та С.В. Рожкова про те, що ВРП, по своїй суті, є квазісудовим органом, де Дисциплінарні палати ВРП виступають у ролі першої інстанції, а ВРП у ролі апеляційної інстанції [147, с. 195-196]. Так, ВП ВС у рішенні № 990SCGC/19/24 від 23.01.2025, опираючись на рішення ЄСПЛ «Олександр Волков проти України» теж визнає квазісудову природу ВРП [142]. Якщо намагатися провести паралель між судовим провадженням та дисциплінарним провадженням, то можна дійти висновку, що останнє тяжіє до адміністративного судочинства. Це віднаходить своє підтвердження у тому, що у дисциплінарному провадженні діє принцип офіційного з'ясування обставин справи, який притаманний саме адміністративному судочинству [148]. Це й підтвердила ВРП у своєму скасованому рішенні [140]. Принцип «заборони повороту до гіршого» притаманний саме кримінальному провадженню, а за висновком Верховного Суду у справі № 179/363/21 від 24.05.2023 інколи

цивільному [149]. Зазначене окреслює те, як Верховний Суд перетягує один принцип із провадження у провадження, незважаючи на доцільність чи недоцільність, а також можливі наслідки.

Так, у постанові Верховного Суду у справі № 179/363/21 від 24.05.2023 Суд зауважує, що: «правило заборони повороту означає недопустимість погіршення становища сторони, яка оскаржує судові рішення. Тобто, особа, яка оскаржує судові рішення, не може потрапити в гірше становище, порівняно із тим, що така особа досягнула в попередній інстанції в результаті своєї ж скарги» [149].

Опираючись на цей висновок, варто зауважити, що суддя у дисциплінарному провадженні не досягає результатів, оскільки суддя не є скаржником. Притягнення Дисциплінарною палатою ВРП судді до дисциплінарної відповідальності у будь-якому випадку не є для судді «позитивним» рішенням. Окрім того, якщо звернути увагу на ч. 10 ст. 51 ЗУ «Про Вищу раду правосуддя» [17], то можна дійти висновку, що ВРП, як апеляційній інстанції, не заборонено застосувати суворіше дисциплінарне стягнення. Врешті, скасування рішення ВРП означає, що Дисциплінарна палата ВРП перегляне справу ще раз, що й підтвердила ВП ВС у своєму рішенні. Однак ДП ВРП і так застосувала надто м'яке дисциплінарне стягнення, що зумовило застосування ВРП суворішого стягнення при перегляді цього рішення. З огляду на це, ставиться під сумнів наявність дискреційних повноважень ВРП у разі перегляду цієї справи, оскільки суворіше стягнення, ніж було вперше, застосувати уже не можна. Попри те, що першочергово застосоване дисциплінарне стягнення йшло у супереччя ст. 109 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів». Зазначене цілком і повністю підриває дискреційні повноваження ВРП, яка не матиме засобів впливу на занадто м'які рішення Дисциплінарних палат ВРП.

Варто й зауважити, що ВП ВС у механізмі забезпечення єдності практики щодо застосування підстав дисциплінарної відповідальності суддів і до того не додавала ясності. Підстава для притягнення судді до дисциплінарної відповідальності, передбачена ч. 4 п. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» є яскравим підтвердженням цього. Так, ВП ВС постановою у справі № 11-171сап21 від 28.10.2021 підтримала кваліфікацію Другої ДП ВРП у рішенні № 348/2дп/15-21

від 15.02.2021 за порушення прав людини і основоположних свобод без наявності істотної шкоди для можливості цієї кваліфікації [150]. Водночас ВП ВС у постанові у справі № 11-260cap20 від 21.01.2021 уже зазначила, що дисциплінарне правопорушення має не формальний, а матеріальний склад [151]. Таким чином, у своєму висновку ВП ВС вказала, що для кваліфікації за цим складом необхідний не тільки факт порушення суддею прав людини і основоположних свобод, але й настання істотної шкоди, що має перебувати у причинно-наслідковому зв'язку. Однак, деякі судді, не погоджуючись із цією постановою, висловили окрему думку, стверджуючи, що порушення прав і основоположних свобод самі по собі містить істотний негативний наслідок [152]. Тобто, лише протягом одного року ВП ВС повністю змінила свою позицію щодо розмежування складів дисциплінарних проступків, що передбачені п. 4 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів». Зазначене, очевидно, не сприяє усталенню єдності дисциплінарної практики, оскільки підходи та позиції різняться не тільки у межах дисциплінарного органу, але й ВП ВС вносить деструктив мінливістю своїх висновків.

Таким чином, можна підсумувати, що ВП ВС займає важливу роль у механізмі забезпечення єдності практики щодо застосування підстав дисциплінарної відповідальності суддів. Судовий перегляд дисциплінарного рішення реалізує конвенційне право судді на судовий захист, а також залучає суддів до механізму забезпечення єдності дисциплінарної практики. Водночас це створює ризики існуванню інституту дисциплінарної відповідальності суддів в Україні. Позиції ВП ВС мають імперативне значення для дисциплінарного органу. З одного боку, це має позитивне значення у аспекті формування єдиного розуміння та застосування підстав для притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності. Однак, з іншого боку, це створює неспівмірне втручання у незалежність дисциплінарного органу у питання тлумачення та застосування складів дисциплінарних проступків. Окрім того, дисциплінарний орган не захищений від перевищення ВП ВС своїх дискреційних повноважень. Так, ВП ВС у постанові № 990SCGC/19/24 від 23.01.2025 продемонстрував, що може вийти за межі приписів закону, не погоджуючись із рішенням ВРП. Суд констатував, що визначених законом підстав

для скасування рішення ВРП немає, однак скасував рішення. Врешті, Суд сформував обов'язкову для ВРП позицію, яка значно обмежує дискреційні повноваження останньої під час перегляду рішень Дисциплінарних палат ВРП. Ця постанова ВП ВС формує новий дискурс щодо інституту дисциплінарної відповідальності суддів в Україні.

4.2. Роль Європейського суду з прав людини у забезпечення єдності дисциплінарної практики стосовно суддів

Європейський суд з прав людини, здійснюючи тлумачення Конвенції, виокремлює гарантії, стандарти та принципи дисциплінарного провадження щодо суддів. ЄСПЛ не входить до системи механізму забезпечення єдності практики щодо застосування підстав дисциплінарної відповідальності суддів, однак займає важливе місце у забезпеченні єдності як національної, так і міжнародної дисциплінарної практики.

ЄСПЛ під час тлумачення Конвенції встановлює стандарти, які, своєю чергою, доповнюють національні правові системи. Як вже зауважувалося, ключовою у питанні дисциплінарної відповідальності суддів є стаття 6 Конвенції. Варто зауважити, що Суд розглядає дисциплінарну відповідальність суддів через призму статті 6 у її цивільному аспекті. Це віднаходить своє підтвердження у рішеннях Суду, де він надає оцінку наявності чи відсутності кримінального та цивільного аспекту, використовуючи критерії Енгеля та Ескелінена [153-154]. Першим і ключовим критерієм Енгеля є те, чи певне правопорушення окреслене у національному законодавстві як кримінальне. Другий критерій полягає у колі адресатів, а третій у правових наслідках. ЄСПЛ зауважував, що останні два критерії є альтернативними, що означає необов'язковість їхньої сукупності [155]. Критерії Ескелінена застосовуються у разі, якщо уряд стверджує про те, що заявник перебуває у статусі державного службовця, а тому не має захисту у цивільному аспекті ст. 6 Конвенції [154]. Першою умовою цього тесту є те, що національне законодавство держави має прямо унеможливити доступ до суду для

відповідної посади або категорії персоналу, а другий полягає в тому, що унеможливлення має бути виправдане об'єктивними причинами на користь держави [156]. З огляду на це, можна констатувати, що Суд розробив чіткі механізми оцінки наявності та відсутності кримінального або цивільного аспекту статті 6 Конвенції, які він застосовує у кожному випадку, опираючись на відповідні твердження заявника.

Окрім того, можна дійти висновку, що приписи статті 6, які притаманні саме кримінальному аспекту, не розповсюджуються на дисциплінарну відповідальність суддів. Зазначене, знову ж таки, підтверджує те, що ВП ВС необґрунтовано вказав, що кримінальний принцип «заборони повороту до гіршого» застосовний до дисциплінарної відповідальності суддів.

Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод та рішення ЄСПЛ є джерелом права для національної правової системи [157]. Обов'язковими для виконання є рішення ЄСПЛ, де Україна є стороною, однак безпосередньо усі рішення ЄСПЛ мають статус джерела права для всіх держав-учасниць [157]. Опіраючись на це, можна дійти висновку, що усі рішення ЄСПЛ щодо дисциплінарної відповідальності суддів мають враховуватися дисциплінарним органом під час дисциплінарного провадження та прийняття рішення по суті. Зазначене окреслює перший аспект ролі ЄСПЛ у питанні забезпечення єдності дисциплінарної практики. Так, дисциплінарний орган, враховуючи тлумачення Конвенції у рішеннях ЄСПЛ, гарантує забезпечення усіх конвенційних прав та свобод суддів. Це створює єдиний вектор інституту дисциплінарної відповідальності суддів, що означає єдність не лише процедури, але й практики.

Варто згадати рішення ЄСПЛ у справі «Олександр Волков проти України» від 09.01.2013, яке мало значний вплив на розвиток інституту дисциплінарної відповідальності суддів в Україні [46]. Розглядаючи це рішення саме в аспекті єдності дисциплінарної практики, варто зауважити, що Суд дослідив питання підстав дисциплінарної відповідальності суддів. Перш за все, Суд вказав, що підстави притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності мають бути чіткими, але водночас не надто жорсткими, щоб забезпечувати гнучкість їхнього

застосування. Окрім того, Суд наголосив, що держава має забезпечувати передбачуваність норм, які встановлюють дисциплінарну відповідальність суддів. Ця передбачуваність можлива лише у разі наявності єдності дисциплінарної практики. Зрештою, Суд вказав, що саме дисциплінарний орган має забезпечувати єдність та послідовність дисциплінарної практики. Таким чином, можна дійти висновку, що Суд, вказуючи на необхідність реформування інституту дисциплінарної відповідальності суддів в Україні, задав стандарт забезпечення єдиної, сталої та послідовної дисциплінарної практики [46].

У рішенні «Овчаренко та Колос проти України» від 12.01.2023 ЄСПЛ також зауважував на необхідності тлумачення підстав дисциплінарної відповідальності [158]. Суд зазначив, що тодішня конституційна підстава для звільнення судді за порушення присяги була надто загальною. Водночас не існувало практики та інших приписів законодавства, які б окреслювали її. Суд вказав, що у такому випадку це дає можливість широкої свободи тлумачення, що не забезпечує передбачуваність застосування цієї дисциплінарної підстави [158]. Опираючись на ці два рішення, можна дійти висновку, що другим аспектом ролі ЄСПЛ у забезпеченні єдності дисциплінарної практики стосовно суддів є фактично покладення цього обов'язку на національну правову систему під час та після її реформування. ЄСПЛ наскрізно наголошує на тому, що підстави дисциплінарної відповідальності можуть мати широке за змістом формулювання, однак це не має нівелювати можливість суддів передбачати наслідки своїх дій.

Як вже зауважувалося, національний механізм формує замкнуту триланкову систему, однак у разі якщо ВП ВС підтримає рішення ВРП, то національні засоби правового захисту для судді будуть вичерпані. Таким чином, якщо суддя у кінцевому результаті не погоджується із остаточним рішенням ВП ВС про притягнення його до дисциплінарної відповідальності, то у нього є можливість звернутися із скаргою до ЄСПЛ. Це окреслює останню та ключову роль ЄСПЛ у забезпеченні єдності дисциплінарної практики стосовно суддів. Згадувані рішення є результатом саме звернення суддів до ЄСПЛ. Європейський суд з прав людини діє за принципом субсидіарності [159, с. 87], а отже виступає у ролі «лакмусового

паперу» у випадках, коли держава не спроможна самотійно не допускати або припиняти порушення прав та основоположних свобод людини, вказуючи на суттєві недоліки, зокрема, щодо законодавчих формулювань складів дисциплінарних проступків. Суд, оцінюючи підстави дисциплінарної відповідальності, опирається й на те, чи дисциплінарний орган розтлумачив їх у своїй практиці, забезпечивши передбачуваність застосування. Рішення Суду дають зріз та оцінку національного законодавства, що регулює інститут дисциплінарної відповідальності суддів. Його висновки стають дороговказом для подальших змін та розвитку цього інституту, що й підтверджує його роль у аспекті забезпечення єдності дисциплінарної практики.

Варто відзначити, що у разі, якщо ЄСПЛ вказує на порушення права гарантованого ЄКПЛ, то Україна зобов'язується вжити заходи індивідуального та загального характеру [157]. Слушно зазначає Г.В. Зубенко про те, що усунення недоліків системного характеру можливе лише у разі вжиття заходів загального характеру [160, с. 142]. Через констатацію Судом порушення конвенційних прав Україна зобов'язалася вжити як заходи індивідуального характеру, так і загального [46]. Зобов'язання загального характеру полягали у тому, що Україна зобов'язувалася вжити заходи для реформування законодавства, що стосується судової влади, зокрема, інституту дисциплінарної відповідальності суддів. Суд наголосив на необхідності гарантування незалежної процедури дисциплінарного провадження, яка має бути забезпеченою шляхом формування повноцінно незалежного дисциплінарного органу [46]. Варто відзначити, що Комітет Міністрів Ради Європи вказував на необхідність створення служби дисциплінарних інспекторів, а також забезпечення єдності дисциплінарної практики [161]. На весні 2024 року Комітет Міністрів Ради Європи вказав, що досягнуто значного прогресу у реформуванні інституту дисциплінарної відповідальності суддів в Україні, однак існує необхідність здійснити повну оцінку вжитих заходів для надання подальших рекомендацій [161]. Наразі цього аналізу та відповідного висновку немає. Однак, варто зазначити, що ЄСПЛ відіграє значну роль, вказуючи, що держава допустила або не припинила порушення прав та основоположних свобод суддів у

дисциплінарних провадженнях стосовно них. Окрім того, це створює позитивні зобов'язання України, які спрямовані на приведення законодавства у відповідність до Конвенції, що, своєю чергою, й реформує інститут дисциплінарної відповідальності суддів. Водночас ці зобов'язання не є ефемерно відірваними від самого рішення Суду, а передбачають чіткий перелік дій, які необхідно вжити державі. Комітет Міністрів Ради Європи здійснює постійний нагляд за вжитими заходами, надає свої рекомендації та висновки, що дає можливість оцінити зміни правового регулювання та системи у цілому. Таким чином, ЄСПЛ не лише вказує на порушення Конвенції у питанні дисциплінарної відповідальності суддів, але й вказує, що необхідно змінити задля подальшого унеможливлення порушення прав суддів.

Зрештою, Суд також зауважує щодо інших аспектів, зокрема, дотримання та гарантування незалежності судді, забезпечення їхніх прав та дотримання принципів дисциплінарного провадження. Зазначене повертає нас до Розділу I цієї роботи, підтверджуючи те, що ЄСПЛ формує принципи та стандарти дисциплінарної відповідальності суддів. Ба більше, Суд деталізує їх у своїх рішеннях, здійснюючи постійне тлумачення Конвенції щодо нових реалій та обставин. Своєю чергою, це лише вкотре підтверджує висновок Суду, що правова норма має бути в достатній мірі широкою, надаючи можливість її застосування до обставин, які постійно змінюються.

Можна дійти висновку, що роль ЄСПЛ у забезпеченні єдності дисциплінарної практики стосовно суддів є багатоаспектною. Перш за все, ЄСПЛ формує стандарти та принципи дисциплінарного провадження стосовно суддів, здійснюючи тлумачення Конвенції. ЄСПЛ розділяє думку, що підстави притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності можуть бути доволі загальними задля можливості їх динамічного застосування. Однак Суд покладає на держави обов'язок забезпечувати єдність дисциплінарної практики стосовно суддів. Цей обов'язок полягає у тому, що судді мають мати можливість передбачати застосування дисциплінарних підстав, які сформульовані надто широко. Зрештою, рішення ЄСПЛ дають зріз та оцінку національного законодавства, що регулює інститут

дисциплінарної відповідальності суддів. У своїх рішеннях ЄСПЛ не лише констатує порушення Конвенції, але й покладає на державу зобов'язання вжити певні дії. Так, ключовим рішенням Суду, яке поклало на Україну зобов'язання реформування інституту дисциплінарної відповідальності є рішення «Олександр Волков проти України» від 09.01.2013. Суд зобов'язав Україну розпочати законодавче реформування задля усталення незалежності суддів та дисциплінарного органу, а також вжити дій для забезпечення єдності дисциплінарної практики. Таким чином, ЄСПЛ, вказуючи на порушення Конвенції, також покладає на державу обов'язок змін правової системи задля унеможливлення подальшого порушення прав суддів у дисциплінарному провадженні щодо них.

Право на судовий захист та справедливий суд не лише гарантує суддям можливість захисту від протиправного притягнення до дисциплінарної відповідальності, але й сприяє забезпеченні єдності дисциплінарної практики. Судовий розгляд надає можливість суддям надати власну оцінку підставам дисциплінарної відповідальності. Згода суду із рішенням дисциплінарного органу сприяє усталенню дисциплінарної практики, оскільки свідчить про схвалення судівництва відповідного тлумачення та застосування підстав дисциплінарної відповідальності. Суд здійснює зовнішню незалежну форму контролю. Роль ВП ВС у забезпеченні єдності дисциплінарної практики стосовно суддів має значний вплив через обов'язковість сформованих висновків для дисциплінарного органу. Позитивним аспектом цього фактору є те, що ці висновки формують єдине розуміння тлумачення складів дисциплінарних проступків. Водночас негативним проявом є те, що Суд нав'язує своє тлумачення втручаючись у первинне завдання дисциплінарного органу. Зазначене створює можливість «законного» втручання суддів у діяльність дисциплінарного органу, який, своєю чергою, незахищений від обов'язкових висновків Суду. Аналіз судової практики вказує на те, що ВП ВС теж не може дійти однакості у тлумаченні певних складів дисциплінарних проступків, формуючи різні висновки. Зазначені висновки через свою

обов'язковість дають змогу дисциплінарному органу застосовувати підстави притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності по-різному, що, зрештою, не сприяє єдності дисциплінарної практики. Окрім того, Суд виходить за межі підстав передбачених законом, скасовуючи дисциплінарні рішення. Зазначене йде не лише всупереч закону, але й формує обов'язкові для дисциплінарного органу висновки з тих питань, які не мали зазнавати суддівського втручання. Шляхи розв'язання наявної проблеми потребують додаткового дослідження, однак можливим варіантом є обмежене врахування дисциплінарним органом висновків Суду.

Роль ЄСПЛ у забезпеченні єдності дисциплінарної практики стосовно суддів є багаторівневою. Суд у своїх рішеннях покладає на держави обов'язок забезпечувати єдність дисциплінарної практики стосовно суддів, даючи суддям та скажникам передбачуваність застосування інституту дисциплінарної відповідальності. Окрім того, Суд, розглядаючи скарги суддів, дає оцінку передбачуваності дисциплінарної практики у державі. Таким чином, Суд не лише формує стандарт єдності дисциплінарної практики, а й надає оцінку його дотримання. Важливим є те, що Суд може покласти на державу обов'язок вжити заходи загального характеру для реформування, зокрема, інституту дисциплінарної відповідальності суддів. Цей обов'язок Суд покладав на Україну, а Комітет Міністрів Ради Європи контролює виконання цього припису досі. Відповідно Суд може надавати конкретні рекомендації, які необхідно вжити задля забезпечення єдності дисциплінарної практики.

Так, судовий контроль є необхідною складовою забезпечення дисциплінарної практики. Цей контроль стосується не лише захисту прав суддів та їхньої незалежності, але й створює діалог між суддями та дисциплінарним органом. Водночас існує необхідність подальших досліджень та змін у питанні співвідношення дисциплінарного органу та органу судового перегляду, яке сприятиме обопільному існуванню на користь один одному без необґрунтованого втручання.

ВИСНОВКИ

Єдність дисциплінарної практики у дисциплінарних провадженнях стосовно суддів є обов'язковим елементом якісного та ефективного застосування інституту дисциплінарної відповідальності. Баланс між надмірно широкими формулюваннями складів дисциплінарних проступків та надто конкретними є необхідним для можливості їхнього застосування з урахуванням обставин та суспільних змін. Водночас формулювання підстав притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності немає нівелювати їхню передбачуваність, забезпечуючи принцип правової визначеності. Це покладає додатковий тягар на дисциплінарні органи у процесі притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності, оскільки дисциплінарні органи зобов'язані у своїй практиці розтлумачувати та обґрунтовувати підстави дисциплінарної відповідальності. Механізм забезпечення єдності дисциплінарної практики полягає у послідовному та цілісному підході до тлумачення та застосування підстав дисциплінарної відповідальності.

За результатами цього дослідження можна дійти висновку, що національний механізм забезпечення єдності практики щодо застосування підстав дисциплінарної відповідальності суддів утворює триланкову систему. Кожна ланка цієї системи має різну функціональну роль у застосуванні інституту дисциплінарної відповідальності. Дисциплінарні палати Вищої ради правосуддя є ключовою ланкою тлумачення та застосування підстав притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності. Вища рада правосуддя у її пленарному складі та Велика Палата Верховного Суду здійснюють внутрішній та зовнішній контроль відповідно. Ця система характеризується замкнутістю, яка обґрунтовується тим, що у разі скасування дисциплінарного рішення під час судового контролю – справа повертається до дисциплінарного органу для повторного розгляду. З огляду на це, кожен етап тлумачення підстав дисциплінарної відповідальності має спрямовуватися на досягнення єдності та сталості дисциплінарної практики.

Дослідивши дисциплінарну практику за період з 01.11.2023 по 28.02.2025 можна зробити висновок, що існують проблеми у забезпеченні єдності дисциплінарної практики. Порівняльний аналіз дисциплінарної практики із попередніми її узагальненнями свідчить про те, що дисциплінарний орган застосовує загальний підхід кваліфікації конкретних діянь, які вже були проаналізовані раніше, дотримуючись попередніх висновків. Зазначений підхід хоч і, на перший погляд, формує враження сталості та єдності дисциплінарної практики, але не є таким. Існування конкуруючих між собою складів дисциплінарних проступків, а також наявності у диспозиціях оцінних понять, вимагає належного та вмотивованого тлумачення їхнього розмежування під час правозастосування. Задля забезпечення єдності дисциплінарної практики існує необхідність у застосуванні комплексних та уніфікованих підходів. Перш за все, це означає врахування попередньої дисциплінарної практики до схожих діянь та наведення мотивування підтримання наявного підходу чи відходу від нього. Окрім того, важливо, щоб Дисциплінарні палати ВРП під час дисциплінарного провадження досліджували законодавство не лише у аспекті діянь суддів, але й враховували схожі норми, яким уже могла надаватися оцінка у попередній дисциплінарній практиці. Важливо, щоб Дисциплінарні палати ВРП під час здійснення дисциплінарного провадження враховували висновки та пропозиції, що викладені в узагальненні попередньої практики. У разі необхідності відходу від цих висновків дисциплінарний орган повинен додатково мотивувати причини та підстави.

Вища рада правосуддя, здійснюючи перегляд дисциплінарного рішення має оцінювати кваліфікацію не лише з урахуванням конкретних обставин, але й зважати на загальну дисциплінарну практику. Необхідність цього зумовлена тим, що Вища рада правосуддя має враховувати підходи тлумачення та застосування підстав дисциплінарної відповідальності, консолідуючи їх. Захист прав судді та їхньої незалежності у дисциплінарному провадженні також забезпечується наявністю судового контролю. Водночас існує необхідність існування діалогу між суддями та дисциплінарним органом у аспекті тлумачення підстав дисциплінарної

відповідальності. Важливо, щоб цей діалог залишався конструктивним: без втручання судівництва у повноваження дисциплінарного органу та навпаки. Національне законодавство покладає на дисциплінарний орган обов'язок врахування висновків, які зроблені під час судового контролю. Цей аспект не має бути оберненим проти дисциплінарного органу шляхом нав'язування суддівської позиції, що зумовлює необхідність перегляду обов'язковості цих висновків.

Враховуючи вищезазначене можна зробити наступні висновки та рекомендації задля забезпечення єдності дисциплінарної практики у дисциплінарних провадженнях стосовно суддів:

1. **Створення стандартів дисциплінарного рішення:** Необхідно, щоб дисциплінарні рішення мали належне мотивування, зокрема у аспекті розмежування конкуруючих між собою складів дисциплінарних проступків та тлумачення оцінних понять диспозицій підстав дисциплінарної відповідальності. Окрім того, існує необхідність викорінення явища резюмування загальної кваліфікації без обґрунтування кожної конкретної підстави притягнення судді до дисциплінарної відповідальності.

2. **Публікація вмотивованих рішень про відмову у відкритті дисциплінарного провадження:** Наразі дисциплінарний орган у разі відмови у відкритті дисциплінарного провадження публікує загально сформульовані рішення, зазначаючи перелік скарг за якими відмовлено у відкритті дисциплінарного провадження. Як наслідок не формується передбачуваність у скаржників, які діяння не є дисциплінарними проступками, що збільшує навантаження дисциплінарного органу через постійне отримання однотипних необґрунтованих скарг. Формування тенденції публікації вмотивованих рішень про відмову у відкритті дисциплінарного провадження сприятиме передбачуваності та прозорості діяльності дисциплінарного органу. Ба більше, даватиме можливість сформувати ґрунтовні узагальнення та висновки.

3. **Необхідність віднайдення балансу у судовому контролі:** Нещодавня постанова Великої Палати Верховного Суду вказала на незахищеність дисциплінарного органу від втручання з боку судового контролю. З урахуванням

того, що законодавство передбачає обов'язкове врахування висновків ВП ВС під час дисциплінарного провадження – існує необхідність у віднайденні механізмів захисту дисциплінарного органу від необґрунтованого суддівського втручання.

4. Створення нового підходу до узагальнення дисциплінарної практики: Необхідно здійснювати узагальнення не лише усієї дисциплінарної практики за певний проміжок часу. Існує необхідність також у створенні узагальнень дисциплінарної практики у межах кожної Дисциплінарної палати ВРП та проведенні аналізу наявних суперечностей та розбіжностей підходів з подальшим формуванням загальних уніфікованих висновків. Окремого врахування потребує застосування дисциплінарних стягнень.

5. Створення стандартів висновку дисциплінарного інспектора: З огляду на початок функціонування служби дисциплінарних інспекторів доцільним є створення додаткових стандартів для формулювання їхніх висновків, зокрема, врахування попередньої дисциплінарної практики у схожих за своєю суттю діянь, обґрунтуванні підходів тлумачення обраних для застосування підстав притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності.

6. Створення рекомендацій та роз'яснень для скажників: Існує необхідність у побудові діалогу між дисциплінарним органом та суспільством. Зважаючи на те, що дисциплінарний орган не публікує вмотивовані рішення про відмову у відкритті дисциплінарного провадження, що потребує змін – також існує необхідність у створенні рекомендацій та роз'яснень для скажників: щодо ознак дисциплінарних проступків; механізмів фіксації діянь, які містять ознаки дисциплінарного проступку; порад для складення дисциплінарних скарг тощо. Зазначене сприятиме як комунікаційним взаєминам між дисциплінарним органом та суспільством, так і покращить якість дисциплінарних проваджень.

7. Залучення експертів та науковців: Підстави притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності досліджувалися та продовжують досліджуватися, що зумовлює можливість побудови плідної співпраці. Дисциплінарний орган отримає додаткову експертизу, яка сприятиме уніфікації підходів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Конституція України: Закон України від 28.06. 1996 р. 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. С. 141. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#Text> (дата звернення: 07.04.2025).
2. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України про офіційне тлумачення положень частин першої, другої статті 126 Конституції України та частини другої статті 13 Закону України «Про статус суддів» (справа про незалежність суддів як складову їхнього статусу) від 01.12.2004 р. № 19-рп/2004. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v019p710-04#Text> (дата звернення:).
3. Рекомендації Комітету Міністрів Ради Європи № R(94) 12 «Незалежність, дієвість та роль суддів» від 13 жовтня 1994 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_323#Text (дата звернення: 07.04.2025).
4. Назимко Є.С., Буга Г.С. Принцип незалежності суддів. Правова позиція, № 4 (41), 2023. С. 61–64. URL: <https://legalposition.umsf.in.ua/archive/2023/4/12.pdf> (дата звернення: 07.04.2025).
5. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень пунктів 4, 7, 8, 9, 11, 13, 14, 17, 20, 22, 23, 25 розділу XII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 2 червня 2016 року № 1402-VIII від 18.02.2020 р. № 2-р/2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v002p710-20#Text> (дата звернення: 07.04.2025).
6. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Бака проти Угорщини» (Бака v. Hungary) від 23 червня 2016 р. (заява № 20261/12). URL: [https://hudoc.echr.coe.int/ukr#{%22itemid%22:\[%22001-163113%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/ukr#{%22itemid%22:[%22001-163113%22]}) (дата звернення: 07.04.2025).
7. Богів Я.С. Співвідношення народного суверенітету та державного суверенітету. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія

ПРАВО. 2018. Вип. 52. Т. 1. С. 76–81. URL: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/44814/1/%D0%A1%D0%9F%D0%86%D0%92%D0%92%D0%86%D0%94%D0%9D%D0%9E%D0%A8%D0%95%D0%9D%D0%9D%D0%AF.pdf> (дата звернення: 07.04.2025).

8. Скрипнюк О. В., Крусян А. Р. Концепт «Державний суверенітет» у класичних західних теоріях та сучасному вітчизняному державознавстві. Альманах права. 2021. Вип. 12. С. 11-19. URL: https://ccu.gov.ua/sites/default/files/skrypnyuk_o_krusyan_a_kocept_derzhavnyy_suverenitet_0.pdf (дата звернення: 07.04.2025).

9. Ключковський Ю.Б. Суверенітет: держави, нації чи народу? Публічне право. 2013. № 3. С. 14–22. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/pp_2013_3_4 (дата звернення: 07.04.2025).

10. Хотинська-Нор О.З., Саленко О.В. Феномен довіри та легітимність судової влади: національні позиції vs міжнародні стандарти. Юридичний науковий електронний журнал. 2024. № 1. С. 671-675. URL: http://www.lsej.org.ua/1_2024/162.pdf (дата звернення: 07.04.2025).

11. Рівень довіри до судів зріс, але недовіру судам висловлюють 59% опитаних, - Центр Разумкова оприлюднив показники. Судово-юридична газета. URL: https://sud.ua/uk/news/publication/264685-uroven-doveriya-k-sudam-vyros-no-nedoverie-sudam-vyrazhayut-59-oproshennykh-tsentr-razumkova-obnarodoval-pokazateli#google_vignette (дата звернення: 07.04.2025).

12. Серед українців довіра до судів та прокуратури є критично низькою – дослідження ZMINA. ZMINA. URL: <https://zmina.info/news/sered-ukrayincziv-dovira-do-sudiv-ta-prokuratury-ye-krytychno-nyzkoyu-doslidzhennya/> (дата звернення: 07.04.2025).

13. Люди злі, як ніколи: найнижчий рівень довіри в українців до судів. Прокуратури та митники йдуть слідом | БукІнфо. Новини Чернівців та Буковини | БукІнфо. URL: <https://bukinfo.com.ua/ukrajina/lyudy-zli-yak-nikoly-naynyzhchyy-riven-doviry-v-ukrajinciv-do-sudiv-prokuratury-ta-mytnyky-ydut-slidom> (дата звернення: 07.04.2025).

14. Бангалорські принципи поведінки суддів, схвалені резолюцією 2006/23 Економічної та Соціальної Ради ООН від 27 липня 2006 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_j67#Tex (дата звернення: 07.04.2025).

15. Висновок № 18 (2015) Консультативної ради європейських суддів до уваги Комітету міністрів Ради Європи про місце судової влади та її відносини з іншими гілками влади в сучасних демократіях. URL: <https://rm.coe.int/-18-2015-/1680792013> (дата звернення: 07.04.2025).

16. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень статті 2, абзацу другого пункту 2 розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи», статті 138 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (справа щодо змін умов виплати пенсій і щомісячного довічного грошового утримання суддів у відставці) від 03.06.2013 р. № 3-рп/2013. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v003p710-13#Text> (дата звернення: 07.04.2025).

17. Про Вищу раду правосуддя : Закон України від 21.12.2016 № 1798-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-19#Text> (дата звернення: 07.04.2025).

18. Козюбра М.І. Принципи верховенства права і правової держави: єдність основних вимог. Наукові записки Національного університету «Києво-Могилянська академія». 2007. Т. 64. Юридичні науки. С. 3-9. URL: <https://ekmair.ukma.edu.ua/server/api/core/bitstreams/ee0fef65-20f7-4d0e-8830-e19403bf067d/content> (дата звернення: 07.04.2025).

19. Головатий С. Верховенство права (правовладдя): як його тлумачить Венеційська Комісія. Право України. 2011. № 10 С. 155-185. URL: https://ccu.gov.ua/sites/default/files/library/golovatyuy_s._verhovenstvo_prava_pravovladdya_2011.pdf (дата звернення: 07.04.2025).

20. Погребняк, С. (2006). Принцип верховенства права: деякі теоретичні проблеми. Вісник Академії правових наук України, 1 (44), 26-36. URL:

https://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/5116/1/Poghrebnaк_26.pdf (дата звернення: 07.04.2025).

21. Європейська хартія про закон «Про статус суддів» - Рада Європи, Лісабон, 10 липня 1998 року. URL: <https://court.gov.ua/userfiles/05.pdf> (дата звернення: 07.04.2025).

22. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Олссон проти Швеції» (Olsson v. Sweden) від 24 березня 1988 р. (заява № 10465/83). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-57548%22%5D%7D> (дата звернення: 07.04.2025).

23. Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 02.06.2016 № 1402-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19#Text> (дата звернення: 07.04.2025).

24. Пояснювальна записка до Європейської хартії про статус суддів (Модельний кодекс) від 10 липня 1998 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_a46#Text (дата звернення: 07.04.2025).

25. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу восьмого пункту 5 частини першої статті 11 Закону України «Про міліцію» від 29.06.2010 р. № 17-рп/2010. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v017p710-10#Text> (дата звернення: 07.04.2025).

26. Матвеева Ю. І. Поняття та розуміння принципу правової визначеності. Наукові записки НаУКМА. Юридичні науки, 2017. Т. 200. С. 93-97. URL: <https://ekmair.ukma.edu.ua/server/api/core/bitstreams/3e6d572e-19e8-41f4-9f9c-92729f583623/content> (дата звернення: 07.04.2025).

27. Андрусів У.Б., Федик С.Є. Елементи принципу юридичної визначеності. Часопис Київського університету права. 2019. № 1. С. 19–25. URL: <https://chasprava.com.ua/index.php/journal/article/view/183/168> (дата звернення: 07.04.2025).

28. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Білген проти Туреччини» (Bilgen v. Turkey) від 9 березня 2021 р. (заява № 1571/07). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/fre#%7B%22itemid%22:%5B%22001-208367%22%5D%7D> (дата звернення: 07.04.2025).
29. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Озпінар проти Туреччини» (Ozpinar v. Turkey) від 19 жовтня 2010 р. (заява № 20999/04). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-101212%22%5D%7D> (дата звернення: 07.04.2025).
30. Заплітна І. А. ПОНЯТТЯ, ПРИНЦИПИ ТА ВИДИ СУДОВОГО ПРОЦЕСУ. Галицькі студії Юридичні науки. 2023. № 3. С. 60–65. URL: https://doi.org/10.32782/galician_studies/law-2023-3-11 (дата звернення: 07.04.2025).
31. Хом'яченко С. І., Владимиренко І. В. Принципи судового процесу як засоби забезпечення його якості, поваги до суддів. Юридичний вісник. 2018. № 1 (46). С. 80–86. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npnau_2018_1_14 (дата звернення: 07.04.2025).
32. Козюбра М.І., Погребняк С.П., Цельєв О.В., Матвєєва Ю.І. Загальна теорія права: підручник / за заг. ред. М.І. Козюбри. Київ: Ваїте, 2015. 392 с. URL: <https://www.osce.org/files/f/documents/8/f/283756.pdf> (дата звернення: 07.04.2025).
33. Кельман М. С., Мурашин О. Г. Загальна теорія держави і права : підруч. Київ: Кондор, 2006. 477 с. URL: <http://lib.pnu.edu.ua/elib/local/sk/sk776723.pdf> (дата звернення: 07.04.2025).
34. Висновок № 27 (2024) Консультативної ради європейських суддів про дисциплінарну відповідальність суддів. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/kryes_27_ukr_mova.pdf (дата звернення: 07.04.2025).
35. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Сентро Європа. 7 С.Р.Л. проти Італії» (Case of Centro Europa 7 S.R.L. and Di Stefano v. Italy) від 7 червня 2012 р. (заява № 38433/09). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-111399%22%5D%7D> (дата звернення: 07.04.2025).

36. ЄДНІСТЬ - тлумачення, орфографія, новий правопис онлайн. СЛОВНИК - тлумачний словник української мови, орфографічний словник онлайн. URL: <https://slovnuk.ua/index.php?swrd=єдність> (дата звернення: 07.04.2025).

37. Висновок № 20 (2017) Консультативної ради європейських суддів про роль судів у забезпеченні єдності застосування закону. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/opinion_20_ua.pdf (дата звернення: 07.04.2025).

38. Про Концепцію судово-правової реформи в Україні : Постанова Верховної Ради України від 28.04.1992 № 2296-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2296-12#Text> (дата звернення: 07.04.2025).

39. Про статус суддів : Закон України від 15.12.1992 № 2862-XII. URL <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2862-12#Text> (дата звернення: 07.04.2025).

40. Коваленко К.В. Загальна та спеціальна дисциплінарна відповідальність. Форум права. 2008. № 2. С. 231–236. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/server/api/core/bitstreams/830c8da9-989d-4828-a7be-3f2ad9779764/content> (дата звернення: 07.04.2025).

41. Новак О. Д. Особливості дисциплінарної відповідальності суддів. Державне будівництво та місцеве самоврядування. 2012. Вип. 23. С. 334–343. URL: https://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/2029/1/Novak_334.pdf (дата звернення: 07.04.2025).

42. Хавронюк М.І. Дисциплінарна відповідальність за корупційні та пов'язані з корупцією правопорушення (законодавство, практика, пропозиції). Київ, 2024. 241 с. URL: <https://pravo.org.ua/wp-content/uploads/2024/07/Havronyuk.-Dystyplinarna-vidpovidalnist.pdf> (дата звернення: 07.04.2025).

43. Паришка В. В. Порухення правил суддівської етики як підстава дисциплінарної відповідальності судді (деякі практичні аспекти). Держава і право: проблеми становлення і стратегія розвитку: матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Ужгород, 15-16 лист. 2013 р.). Херсон: Видавничий дім «Гельветика», 2013. С. 234–235. (дата звернення: 07.04.2025).

44. Висновок № 3 (2002) Консультативної ради європейських суддів до уваги Комітету Міністрів Ради Європи щодо принципів та правил, які регулюють професійну поведінку суддів, зокрема, питання етики, несумісної поведінки та безсторонності*. URL: https://court.gov.ua/userfiles/visn_3_2002.pdf (дата звернення: 07.04.2025).

45. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Новік проти України» (Novik v. Ukraine) від 13 березня 2007 р. (заява № 48068/06). URL: <http://hudoc.echr.coe.int/fre#%22itemid%22:%22001-79932%22>] (дата звернення: 07.04.2025).

46. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Олександр Волков проти України» (Oleksandr Volkov v. Ukraine) від 9 січня 2013 р. (заява № 21722/11). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/fre#%22itemid%22:%22001-115871%22>] (дата звернення: 07.04.2025).

47. Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 02.06.2016 № 1402-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2453-17/ed20100707> (дата звернення: 07.04.2025).

48. Про статус суддів у СРСР: Закон Союзу РСР від 04.08.1989 № 328-I. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0328400-89> (дата звернення: 07.04.2025).

49. Про відновлення довіри до судової влади в Україні : Закон України від 08.04.2014 № 1188-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1188-18> (дата звернення: 07.04.2025).

50. Про очищення влади : Закон України від 16.09.2014 № 1682-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1682-18> (дата звернення: 07.04.2025).

51. Хотинська-Нор О.З. Судова реформа в Україні: особливості сучасного формату. Вісник кримінального судочинства. 2015. № 4. С. 147–153. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vkc_2015_4_22 (дата звернення: 07.04.2025).

52. Постанова Пленуму Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 17.10.2014 р. № 12. Про звернення до Верховного Суду України про направлення до Конституційного Суду України конституційного подання щодо відповідності Конституції України положень

пункту 13 частини другої статті 3, пункту 5 частини сьомої статті 3, підпункту 2 пункту 4 Прикінцевих та перехідних положень, а також частин третьої, дев'ятої, десятої статті 3 у частині притягнення до юридичної відповідальності суддів та застосування до них заборони, передбаченої частиною четвертою статті 1 Закону України від 16 вересня 2014 року № 1682-VII «Про очищення влади». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0012740-14#Text> (дата звернення: 07.04.2025).

53. Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя): Закон України від 02.06.2016 № 1401-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1401-19#n161> (дата звернення: 07.04.2025).

54. Сімонишина Ж.В., Рибалко В.О. Підстави дисциплінарної відповідальності суддів : практичний посібник для дисциплінарних інспекторів. Львів : видавець Вікторія Кундельська, 2023. 148 с. URL: <https://dspace.lvduvs.edu.ua/bitstream/1234567890/6051/1/%D0%A1%D1%96%D0%BC%D0%BE%D0%BD%D0%B8%D1%88%D0%B8%D0%BD%D0%B0%20%D0%96.%20%D0%92.%2C%20%D0%A0%D0%B8%D0%B1%D0%B0%D0%BB%D0%BA%D0%BE%20%D0%92.%20%D0%9E..pdf> (дата звернення: 07.04.2025).

55. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод : з поправками, внесен. відповідно до положень Протоколів №№ 11 та 14 з Протоколами №№ 1, 4, 6, 7, 12 та 13) // Право України. 2010. № 10. С. 215-233. (дата звернення: 07.04.2025).

56. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Моріс проти Франції» (Morice v. France) від 23 квітня 2015 р. (заява № 29369/10). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/fre#%7B%22itemid%22%3A%5B%22001-204512%22%5D%7D> (дата звернення: 07.04.2025).

57. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 53 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень Закону України «Про Вищу раду юстиції» від 11.03.2011 р. № 2-рп/2011. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v002p710-11#Text> (дата звернення: 07.04.2025).

58. Постанова Великої Палати Верховного Суду від 07 листопада 2019 року у справі № 11-482сап19. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/86105165> (дата звернення:);

59. Висновок № 10 (2007) Консультативної ради європейських суддів до уваги Комітету Міністрів Ради Європи щодо судової ради на службі суспільства*. URL: https://court.gov.ua/userfiles/visn_10_2007.pdf (дата звернення: 07.04.2025).

60. Бисага Ю. М., Пирога І. С. Повноваження та функціональне призначення Вищої Ради правосуддя у сфері забезпечення незалежності судової влади. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право. 2023. Випуск 79: частина 2. С. 432–437. URL: http://www.sulj.oduvs.od.ua/archive/2024/2/2_2024.pdf#page=3 (дата звернення: 07.04.2025).

61. Кодекс адміністративного судочинства України: Закон України від 06.07.2005 р. № 2747-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15#Text> (дата звернення:);

62. Аналіз національного законодавства України з питань дисциплінарного провадження щодо суддів з метою їх оптимізації та спрощення відповідно до стандартів Ради Європи та найкращих практик держав-членів Ради Європи. Серпень 2022 року. Проєкт Ради Європи «Підтримка судової влади України у забезпеченні кращого доступу до правосуддя». URL: <https://rm.coe.int/analysis-of-legislation-on-disciplinary-proceedings-ukr/1680a99fbe> (дата звернення: 07.04.2025).

63. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо порядку обрання (призначення) на посади членів Вищої ради правосуддя та діяльності дисциплінарних інспекторів Вищої ради правосуддя : Закон України від 14.07.2021 № 1635-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1635-20#Text> (дата звернення: 07.04.2025).

64. Пояснювальна записка до проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо порядку обрання (призначення) на посади членів Вищої ради правосуддя та діяльності дисциплінарних інспекторів Вищої ради

правосуддя» № 5068 від 17.02.2021. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billinfo/Bills/pubFile/539163> (дата звернення: 07.04.2025).

65. Про внесення змін до деяких законів України щодо негайного відновлення розгляду справ стосовно дисциплінарної відповідальності суддів: Закон України № 3304-IX від 09.08.2023. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3304-20#Text> (дата звернення: 07.04.2025).

66. Пояснювальна записка до проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо негайного відновлення розгляду справ стосовно дисциплінарної відповідальності суддів» № 9444 від 30.06.2023. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/pubFile/1854760> (дата звернення: 07.04.2025).

67. З 1 листопада у ВРП буде відновлено авторозподіл дисциплінарних скарг між членами Ради. Вища рада правосуддя. Офіційний сайт Вищої ради правосуддя. URL: <https://hcj.gov.ua/news/z-1-lystopada-u-vrp-bude-vidnovleno-avtorozpodil-dyscyplinarnyh-skarg-mizh-chlenamy-rady> (дата звернення: 07.04.2025).

68. ВРП визначила 23 грудня 2024 року днем початку роботи служби дисциплінарних інспекторів. Вища рада правосуддя. Офіційний сайт Вищої ради правосуддя. URL: <https://hcj.gov.ua/news/vrp-vyznachyla-23-grudnya-2024-roku-dnem-pochatku-roboty-sluzhby-dyscyplinarnyh-inspektoriv> (дата звернення: 07.04.2025).

69. Митрофанов І.І., Васечко Л.О. Етичний делікт як підстава дисциплінарної відповідальності судді. Публічне право. 2023. № 3 (51). С. 37–45. URL: <https://www.publichne-pravo.com.ua/files/51/4.pdf> (дата звернення: 07.04.2025).

70. Кодекс суддівської етики: затверджено рішенням Ради суддів України від 22.02.2013. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/n0001415-13#Text> (дата звернення: 07.04.2025).

71. Коментар до Кодексу суддівської етики: затверджено рішенням Ради суддів України від 4 лютого 2016 року № 1. Київ, 2016. 140 с. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/vr001414-16#Text> (дата звернення: 07.04.2025).

72. Стратонов В.М., Рибалко В.О. Дисциплінарна відповідальність суддів за пунктом 3 статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів». Науковий

вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. 2023. № 3. С. 142–149. URL: https://ekhsuir.kspu.edu/bitstream/handle/123456789/18452/nv_3-2023.pdf?sequence=1&isAllowed=y (дата звернення: 07.04.2025).

73. Постанова Великої Палати Верховного суду від 30.05.2024 у справі № 990SCGC/3/24. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/119583721> (дата звернення: 07.04.2025).

74. Постанова Великої Палати Верховного суду від 25.04.2018 у справі № 800/547/17 (П/9901/87/18). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/73837584> (дата звернення: 07.04.2025).

75. Постанова Великої Палати Верховного суду від 08.04.2021 у справі № 11-238cap20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/96310157> (дата звернення: 07.04.2025).

76. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Рінгвольд проти Норвегії» (Ringvold v. Norway) від 11 лютого 2003 р. (заява № 34964/97). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-60933%22%5D%7D> (дата звернення: 07.04.2025).

77. Узагальнення практики розгляду Вищою радою правосуддя та її дисциплінарними органами дисциплінарних справ щодо суддів (за матеріалами справ 2017-2021 років). Київ, 2023. 232 с. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/uzagalnennya_dysc.praktyky_ost.pdf.crdownload (дата звернення: 07.04.2025).

78. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 18.01.2021 № 60/2дп/15-21. URL: <https://hcj.gov.ua/doc/doc/2960> (дата звернення: 07.04.2025).

79. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 08.07.2024 № 2060/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2060_08.07.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

80. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 17.06.2024 № 1839/1дп/15-24. URL:

https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1839_17.06.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

81. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 05.06.2024 № 1715/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1715_05.06.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

82. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 18.09.2024 № 2730/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2730_18.09.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

83. Постанова Великої Палати Верховного суду від 08.04.2021 у судовому провадженні № 11-253сап20. URL: <https://reestr.court.gov.ua/Review/96406950> (дата звернення: 07.04.2025).

84. Бойко А.М. Дисциплінарна відповідальність суддів: стандарти, підстави і процедури: Практичний посібник. Підготовлено за сприяння проекту «Нове правосуддя». 2021. 206 с. URL: <https://ekmair.ukma.edu.ua/server/api/core/bitstreams/77de2d5c-6105-4db5-be58-892330db0065/content> (дата звернення: 07.04.2025).

85. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 03.02.2025 № 153/1дп/15-25. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/153_03.02.2025.docx (дата звернення: 07.04.2025).

86. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 03.02.2025 № 151/1дп/15-25. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/151_03.02.2025.docx (дата звернення: 07.04.2025).

87. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 03.02.2025 № 152/1дп/15-25. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/152_03.02.2025.docx (дата звернення: 07.04.2025).

88. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 29.04.2024 № 1292/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1292_29.04.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).
89. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 10.02.2025 № 199/1дп/15-25. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/199_10.02.2025.docx (дата звернення: 07.04.2025).
90. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 15.01.2024 № 81/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/81_15.01.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).
91. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 15.01.2024 № 84/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/84_15.01.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).
92. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 18.12.2024 № 3670/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3670_18.12.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).
93. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 13.01.2025 № 17/1дп/15-25. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/17_13.01.2025.docx (дата звернення: 07.04.2025).
94. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 27.03.2025 № 913/2дп/15-24. URL:
95. Стратонов В.М., Рибалко В.О. Окремі проблеми дисциплінарної відповідальності суддів за порушення основоположних прав людини. Південноукраїнський правничий часопис. 2023. № 3. С. 173–184. URL: <http://www.sulj.oduvs.od.ua/archive/2023/3/28.pdf> (дата звернення: 07.04.2025).

96. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 26.06.2024 № 1969/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/913_27.03.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).
97. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 18.11.2024 № 3324/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3324_18.11.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).
98. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 18.12.2024 № 3672/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3672_18.12.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).
99. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 24.04.2024 № 1242/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1242_24.04.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).
100. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 12.02.2024 № 382/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/382_12.02.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).
101. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 17.04.2024 № 1131/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1131_17.04.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).
102. Кримінальний процесуальний кодекс України: Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2013, № 9-10, № 11-12, № 13, ст.88. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> (дата звернення: 07.04.2025).

103. Порядок формування, ведення, обліку та зберігання особових справ суддів : Наказ Державної судової адміністрації України від 20.05.2016 № 97. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/vr005414-16#Text> (дата звернення: 07.04.2025).

104. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Аманн проти Швейцарії» (Aman v. Switzerland) від 16 лютого 2002 р. (заява № 27798/95). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/fre#%7B%22fulltext%22:%5B%22Aman%20v.%20Switzerland%22%22%22documentcollectionid%22:%5B%22GRANDCHAMBER%22,%22CHAMBER%22%22%22itemid%22:%5B%22001-58497%22%22%7D> (дата звернення: 07.04.2025).

105. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 18.12.2024 № 3671/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3671_18.12.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

106. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 13.03.2024 № 729/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/729_13.03.2024_0.docx (дата звернення: 07.04.2025).

107. Рішення Вищої ради правосуддя від 24.07.2018 № 2414/0/15-18. URL: <https://hcj.gov.ua/doc/doc/25148> (дата звернення: 07.04.2025).

108. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 07.02.2024 № 352/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/352_07.02.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

109. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 02.12.2024 № 3488/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3488_02.12.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

110. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 12.02.2025 № 229/2дп/15-25. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/229_12.02.2025.docx (дата звернення: 07.04.2025).

111. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 11.09.2024 № 2656/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2656_11.09.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

112. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 24.01.2024 № 180/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/180_24.01.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

113. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 27.03.2024 № 911/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/911_27.03.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

114. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 21.02.2024 № 515/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/515_21.02.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

115. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 17.07.2024 № 2187/2дп/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/doc/doc/47529> (дата звернення: 07.04.2025).

116. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 19.02.2025 № 288/2дп/15-25. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/288_19.02.2025.docx (дата звернення: 07.04.2025).

117. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 12.02.2025 № 230/2дп/15-25. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/230_12.02.2025.doc (дата звернення: 07.04.2025).

118. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 09.12.2024 № 3569/1дп/15-24. URL:

https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3569_09.12.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

119. Косткіна Ю. О. Правовий статус Вищої ради правосуддя : дисертація канд. юрид. наук : 12.00.10. Київ, 2017. 264 с. URL: https://scc.knu.ua/upload/iblock/925/dis_Kostkina%20Y.O._new.pdf (дата звернення: 07.04.2025).

120. Комзюк В.Т. Окремі питання правового статусу Вищої ради правосуддя. Юридичний науковий електронний журнал. 2021. № 11. С. 759–761 URL: http://lsej.org.ua/11_2021/194.pdf (дата звернення: 07.04.2025).

121. Комаров В., Сакара Н. Право на справедливий судовий розгляд у цивільному судочинстві: навч. посіб. Х.: Нац. юрид. акад. України ім. Я. Мудрого, 2007. 42 с. URL: https://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/247/5/Komarov_2007.pdf (дата звернення: 07.04.2025).

122. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Котора проти Румунії» (Cotora c. Roumanie) від 17 січня 2023 р. (заява № 30745/18). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-222314%22%5D%7D> (дата звернення: 07.04.2025).

123. Чебанова М.А. Правовий прецедент в Україні. Актуальні проблеми сучасної науки і правоохоронної діяльності. 2018. С. 56. URL: https://univd.edu.ua/general/publishing/konf/17_05_2018/pdf/49.pdf (дата звернення: 07.04.2025).

124. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 11.12.2024 № 3597/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3597_11.12.2024_0.docx (дата звернення: 07.04.2025).

125. Рішення Вищої ради правосуддя від 23.01.2025 № 113/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/doc/doc/49853> (дата звернення: 07.04.2025).

126. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 16.10.2024 № 3016/3дп/15-24. URL:

https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3016_16.10.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

127. Рішення Вищої ради правосуддя від 18.02.2025 № 276/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/doc/doc/50405> (дата звернення: 07.04.2025).

128. Рішення Вищої ради правосуддя від 04.06.2024 № 1701/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/doc/doc/45927> (дата звернення: 07.04.2025).

129. Ухвала Печерського районного суду м. Києва у справі № 757/52663/20-к від 30.11.2020. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/93994055> (дата звернення: 07.04.2025).

130. Постанова Великої Палати Верховного суду від 23.09.2021 у судовому провадженні № 11-90сап21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/101424455> (дата звернення: 07.04.2025).

131. Ухвала Київського апеляційного суду у справі № 11-сс/824/853/2021 від 01.02.2021. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/94616292> (дата звернення: 07.04.2025).

132. Рішення Вищої ради правосуддя від 26.09.2024 № 2853/0/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2853_26.09.2024.doc (дата звернення: 07.04.2025).

133. Рішення Вищої ради правосуддя від 11.01.2024 № 63/0/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/63_11.01.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

134. Рішення Вищої ради правосуддя від 15.02.2024 № 463/0/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/463_15.02.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

135. Рішення Вищої ради правосуддя від 25.06.2024 № 1949/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/46304> (дата звернення: 07.04.2025).

136. Рішення Вищої ради правосуддя від 28.01.2025 № 128/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/doc/doc/49875> (дата звернення: 07.04.2025).

137. Рішення Вищої ради правосуддя від 31.10.2024 № 3193/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/doc/doc/48320> (дата звернення: 07.04.2025).

138. Лемак О.В. Принцип *res judicata* та виконання судових рішень як елемент права на судовий захист. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія ПРАВО. 2018. Вип. 27. Т. 1. С. 103–106. URL: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/35109/1/%D0%9F%D0%A0%D0%98%D0%9D%D0%A6%D0%98%D0%9F%20RES%20JUDICATA%20%D0%A2%D0%90%20%D0%92%D0%98%D0%9A%D0%9E%D0%9D%D0%90%D0%9D%D0%9D%D0%AF%20%D0%A1%D0%A3%D0%94%D0%9E%D0%92%D0%98%D0%A5.pdf>

(дата звернення: 07.04.2025).

139. Рішення Вищої ради правосуддя від 27.06.2024 № 1995/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/doc/doc/46319> (дата звернення: 07.04.2025).

140. Рішення Вищої ради правосуддя від 16.07.2024 № 2161/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/doc/doc/46823> (дата звернення: 07.04.2025).

141. Рішення Вищої ради правосуддя від 06.02.2025 № 194/0/15-25 . URL: <https://hcj.gov.ua/doc/doc/50388> (дата звернення: 07.04.2025).

142. Постанова Великої Палати Верховного суду від 23.01.2025 у справі № 990SCGC/19/24. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/124904844> (дата звернення: 07.04.2025).

143. Антонюк Н., Верба-Сидор О., Пашук Т., Рабінович С. Незалежність і дисциплінарна відповідальність суддів: міжнародні стандарти й національна практика : монографія. Львів : Медицина і право, 2020. 249 с. URL: https://supreme.court.gov.ua/userfiles/media/new_folder_for_uploads/supreme/Monografia_20201_01_22.pdf (дата звернення: 07.04.2025).

144. Кобан О.Г. Тлумачення права судом як елемент правотворчості. Альманах права. 2021. Вип. 12 : Тлумачення права: від теорії до практики. С. 153-164. URL: <https://files.znu.edu.ua/files/2021/AP/AP2021v12/153.pdf> (дата звернення: 07.04.2025).

145. Окрема думка члена Вищої ради Правосуддя Бурлакова С.Ю. щодо рішення Вищої ради правосуддя від 16 липня 2024 року № 2161/0/15-24 «Про зміну рішення Третньої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 1 травня 2024 року № 1341/3дп/15-24 «Про притягнення до дисциплінарної відповідальності

судді Семенівського районного суду Чернігівської області Гнипа О.І.». URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/okrema_dumka_burlakova_s.yu.docx (дата звернення: 07.04.2025).

146. Окрема думка члена Вищої ради Правосуддя Усика Г.І. на рішення Вищої ради правосуддя від 16 липня 2024 року № 2161/0/15-24 «Про зміну рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 1 травня 2024 року № 1341/3дп/15-24 про притягнення до дисциплінарної відповідальності судді Семенівського районного суду Чернігівської області Гнипа О.І.». URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/okrema_dumka_usyka_g.i.docx (дата звернення: 07.04.2025).

147. Кобзєва Т. А., Рожков С. В. Питання статусу Вищої ради правосуддя. Приватне та публічне право. 2019. № 4. С. 194–197. URL: www.pp-law.in.ua/archive/4_2019/42.pdf (дата звернення: 07.04.2025).

148. Верховний Суд виходить за межі своїх повноважень та намагається замінити собою ВРП. Фондація DEJURE. URL: <https://dejure.foundation/verhovnyi-sud-vyhodyt-za-mezhi-svoyih-povnovazhen-ta-namagayetsya-zaminyty-soboyu-vrp/> (дата звернення: 07.04.2025).

149. Постанова Верховного суду у складі колегії суддів Другої судової палати Касаційного цивільного суду від 24.05.2023 у справі № 179/363/21: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/111250919> (дата звернення: 07.04.2025).

150. Постанова Великої Палати Верховного суду від 28.10.2021 у справі № 11-171сап21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/101829978> (дата звернення: 07.04.2025).

151. Постанова Великої Палати Верховного суду від 21.01.2021 у справі № 11-260сап20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/95177459> (дата звернення: 07.04.2025).

152. Окрема думка (спільна) суддів Великої Палати Верховного Суду Сімоненко В. М., Анцупової Т. О., Власова Ю. Л., Гриціва М. І., Катеринчук Л. Й., Прокопенко О. Б., Ситнік О. М. на постанову Великої Палати Верховного Суду від 17 лютого 2022 року в адміністративній справі № 11-97сап21 за скаргою ОСОБА_1

на рішення Вищої ради правосуддя (далі - ВРП) від 04 лютого 2021 року № 242/0/15-21 «Про залишення без змін рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 09 грудня 2020 року № 3439/Здп/15-20 про притягнення судді Східного апеляційного господарського суду ОСОБА_1 до дисциплінарної відповідальності». URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/104492338> (дата звернення: 07.04.2025).

153. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Рамос Нуньєс де Карвальйо проти Португалії» (Ramos Nunes de Carvalho e Sa v. Portugal) від 6 листопада 2018 р. (заяви № 55391/13, 57728/13 і 74041/13). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-187507%22%5D%7D> (дата звернення: 07.04.2025).

154. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Каменос проти Кіпру» (Kamenos v. Cyprus) від 31 жовтня 2017 р. (заява № 147/07). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/fre#%7B%22itemid%22:%5B%22001-178174%22%5D%7D> (дата звернення: 07.04.2025).

155. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Ходжхай проти Албанії» (Xhoxhaj v. Albania) від 9 лютого 2021 р. (заява № 15227/19). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/rus#%7B%22itemid%22:%5B%22001-208053%22%5D%7D> (дата звернення: 07.04.2025).

156. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Вільхо Ескелайнен та інші проти Фінляндії» (Vilho Eskelinen and Others v. Finland) від 19 квітня 2007 р. (заява № 63235/00). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/fre#%7B%22itemid%22:%5B%22001-80249%22%5D%7D> (дата звернення: 07.04.2025).

157. Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини: Закон АУкраїни від 23.02.2006 р. № 3477-IV. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2006, №30, ст.260. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3477-15#Text> (дата звернення: 07.04.2025).

158. Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Овчаренко та Колос проти України» (Ovcharenko and Kolos v. Ukraine) від 12 січня 2023 р. (заяви

№ 27276/15 і № 33692/15). URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng#%7B%22itemid%22:%5B%22001-230336%22%5D%7D> (дата звернення: 07.04.2025).

159. Шевчук С. В. Принцип субсидіарності у діяльності Європейського Суду з прав людини та необхідність узгодження судової практики. Правове забезпечення ефективного виконання рішень і застосування практики Європейського суду з прав людини: зб. наук. ст. міжнар. наук.-практ. конф. (Одеса, 15 вересня 2012 р.) / за ред. С. В. Ківалова ; НУ «ОЮА». Одеса: Фенікс, 2012. С. 82–89. URL: <https://dspace.onua.edu.ua/server/api/core/bitstreams/d11f72eb-bfae-4213-8c59-a5d0aa6b2813/content> (дата звернення: 07.04.2025).

160. Зубенко Г. В. Заходи загального характеру як складова виконання Україною рішень Європейського суду з прав людини: деякі питання застосування. Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. Серія «ПРАВО». 2018. Вип. 25. С. 141-144. URL: https://www.researchgate.net/publication/378544981_ZAHODI_ZAGALNOGO_HARAKTERU_AK_SKLADOVA_VIKONANNA_UKRAINOU_RISEN_EVROPEJSKOG_O_SUDU_Z_PRAV_LUDINI_DEAKI_PITANNA_ZASTOSUVANNA (дата звернення: 07.04.2025).

161. Інформаційна довідка Комітету Міністрів Ради Європи про нагляд за виконанням рішень Європейського суду «Н46-38 Група Олександра Волкова проти України» (Заява № 21722/11). URL: <https://search.coe.int/cm#%7B%22CoEIdentifier%22:%5B%220900001680aeaa94%22%5D%2C%22sort%22:%5B%22CoEValidationDate%20Descending%22%5D%7D> (дата звернення: 07.04.2025).

162. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 03.02.2025 № 170/1дп/15-25. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/170_03.02.2025.doc (дата звернення: 07.04.2025).

163. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 27.01.2025 № 116/1дп/15-25. URL:

https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/116_27.01.2025.docx (дата звернення: 07.04.2025).

164. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 23.12.2024 № 3716/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3716_23.12.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

165. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 16.12.2024 № 3635/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3635_16.12.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

166. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 25.11.2024 № 3408/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3408_25.11.2024_0.docx (дата звернення: 07.04.2025).

167. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 25.11.2024 № 3411/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3411_25.11.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

168. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 11.11.2024 № 3268/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3268_11.11.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

169. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 04.11.2024 № 3198/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3198_04.11.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

170. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 28.10.2024 № 3121/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3121_28.10.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

171. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 23.09.2024 № 2764/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2764_23.09.2024.docx (дата звернення: 08.02.2025).

172. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 16.09.2024 № 2688/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2688_16.09.2024.doc (дата звернення: 07.04.2025).

173. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 09.09.2024 № 2624/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2624_09.09.2024.doc (дата звернення: 07.04.2025).

174. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 24.06.2024 № 1928/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1928_24.06.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

175. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 17.06.2024 № 1841/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1841_17.06.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

176. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 18.12.2023 № 1327/1дп/15-23. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1327_18.12.2023.docx (дата звернення: 07.04.2025).

177. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 26.02.2025 № 340/2дп/15-25. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/340_26.02.2025.docx (дата звернення: 07.04.2025).

178. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 26.02.2025 № 341/2дп/15-25. URL:

https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/341_26.02.2025.docx (дата звернення: 07.04.2025).

179. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 04.12.2024 № 3531/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3531_04.12.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

180. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 06.11.2024 № 3236/2дп/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/doc/doc/49533> (дата звернення: 07.04.2025).

181. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 06.11.2024 № 3235/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3235_06.11.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

182. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 23.10.2024 № 3093/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3093_23.10.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

183. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 16.10.2024 № 3025/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3025_16.10.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

184. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 09.10.2024 № 2968/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2968_09.10.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

185. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 11.09.2024 № 2658/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2658_11.09.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

186. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 11.09.2024 № 2657/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2657_11.09.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

187. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 16.07.2024 № 2161/0/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2161_16.07.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

188. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 10.07.2024 № 2095/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2095_10.07.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

189. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 24.04.2024 № 1241/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1241_24.04.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

190. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 10.04.2024 № 1068/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1068_10.04.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

191. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 03.04.2024 № 972/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/972_03.04.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

192. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 13.03.2024 № 744/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/744_13.03.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

193. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 24.01.2024 № 204/2дп/15-24. URL:

https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/204_24.01.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

194. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 26.02.2025 № 329/3дп/15-25. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/329_26.02.2025.docx (дата звернення: 07.04.2025).

195. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 15.01.2025 № 60/3дп/15-25. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/60_15.01.2025.docx (дата звернення: 07.04.2025).

196. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 15.01.2025 № 61/3дп/15-25. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/61_15.01.2025.docx (дата звернення: 07.04.2025).

197. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 11.12.2024 № 3596/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3596_11.12.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

198. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 13.11.2024 № 3300/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3300_13.11.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

199. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 13.11.2024 № 3301/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3301_13.11.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

200. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 06.11.2024 № 3223/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3223_06.11.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

201. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 06.11.2024 № 3223/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3223_06.11.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

202. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 16.10.2024 № 3015/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3015_16.10.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

203. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 25.09.2024 № 2799/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2799_25.09.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

204. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 11.09.2024 № 2649/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2649_11.09.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

205. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 07.08.2024 № 2397/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2397_07.08.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

206. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 10.07.2024 № 2083/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2083_10.07.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

207. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 26.06.2024 № 1958/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1958_26.06.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

208. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 19.06.2024 № 1874/3дп/15-24. URL:

https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1874_19.06.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

209. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 15.05.2024 № 1455/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1455_15.05.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

210. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 01.05.2024 № 1336/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1336_01.05.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

211. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 01.05.2024 № 1341/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1341_01.05.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

212. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 24.04.2024 № 1226/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1226_24.04.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

213. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 10.04.2024 № 1056/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1056_10.04.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

214. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 31.01.2024 № 283/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/283_31.01.2024_0.docx (дата звернення: 07.04.2025).

215. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 16.12.2024 № 3637/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3637_16.12.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

216. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 02.12.2024 № 3489/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3489_02.12.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

217. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 11.11.2024 № 3265/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3265_11.11.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

218. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 19.08.2024 № 2502/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2502_19.08.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

219. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 15.08.2024 № 2494/0/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2494_15.08.2024.doc (дата звернення: 07.04.2025).

220. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 05.08.2024 № 2366/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2366_05.08.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

221. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 17.06.2024 № 1838/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1838_17.06.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

222. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 20.05.2024 № 1499/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1499_20.05.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

223. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 08.04.2024 № 1026/1дп/15-24. URL:

https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1026_08.04.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

224. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 12.02.2024 № 381/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/381_12.02.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

225. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 22.01.2024 № 147/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/147_22.01.2024.doc (дата звернення: 07.04.2025).

226. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 15.01.2024 № 82/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/82_15.01.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

227. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 15.01.2024 № 83/1дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/83_15.01.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

228. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 11.12.2024 № 3598/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3598_11.12.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

229. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 20.11.2024 № 3361/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3361_20.11.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

230. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 04.09.2024 № 2603/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2603_04.09.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

231. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 28.08.2024 № 2572/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2572_28.08.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

232. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 07.08.2024 № 2406/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2406_07.08.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

233. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 07.08.2024 № 2408/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2408_07.08.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

234. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 01.05.2024 № 1322/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1322_01.05.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

235. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 03.04.2024 № 970/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/970_03.04.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

236. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 03.04.2024 № 973/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/973_03.04.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

237. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 06.03.2024 № 676/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/676_06.03.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

238. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 06.03.2024 № 675/2дп/15-24. URL:

https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/675_06.03.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

239. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 21.02.2024 № 518/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/518_21.02.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

240. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 14.02.2024 № 433/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/433_14.02.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

241. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 31.01.2024 № 298/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/298_31.01.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

242. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 12.02.2025 № 222/3дп/15-25. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/222_12.02.2025.docx (дата звернення: 07.04.2025).

243. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 05.02.2025 № 177/3дп/15-25. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/177_05.02.2025.docx (дата звернення: 07.04.2025).

244. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 22.01.2025 № 101/3дп/15-25. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/101_22.01.2025.docx (дата звернення: 07.04.2025).

245. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 08.01.2025 № 4/3дп/15-25. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/4_08.01.2025.docx (дата звернення: 07.04.2025).

246. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 18.12.2024 № 3660/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3660_18.12.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

247. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 11.12.2024 № 3588/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3588_11.12.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

248. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 04.12.2024 № 3522/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3522_04.12.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

249. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 02.10.2024 № 2879/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2879_02.10.2024.doc (дата звернення: 07.04.2025).

250. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 24.07.2024 № 2276/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2276_24.07.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

251. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 19.06.2024 № 1877/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1877_19.06.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

252. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 10.04.2024 № 1054/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1054_10.04.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

253. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 03.04.2024 № 957/3дп/15-24. URL:

https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/957_03.04.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

254. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 06.03.2024 № 648/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/648_06.03.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

255. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 14.02.2024 № 417/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/417_14.02.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

256. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 31.01.2024 № 282/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/282_31.01.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

257. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 10.01.2024 № 13/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/13_10.01.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

258. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 20.12.2023 № 1348/3дп/15-23. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1348_20.12.2023.docx (дата звернення: 07.04.2025).

259. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 18.12.2023 № 1328/1дп/15-23. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1328_18.12.2023.docx (дата звернення: 07.04.2025).

260. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 19.02.2025 № 287/2дп/15-25. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/287_19.02.2025.docx (дата звернення: 07.04.2025).

261. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 11.12.2024 № 3599/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3599_11.12.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).
262. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 13.11.2024 № 3283/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3283_13.11.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).
263. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 16.10.2024 № 3023/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3023_16.10.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).
264. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 07.08.2024 № 2404/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2404_07.08.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).
265. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 24.07.2024 № 2285/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2285_24.07.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).
266. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 20.03.2024 № 834/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/834_20.03.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).
267. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 21.02.2024 № 516/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/516_21.02.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).
268. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 24.01.2024 № 205/2дп/15-24. URL:

https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/205_24.01.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

269. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 10.01.2024 № 42/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/42_10.01.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

270. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 14.08.2024 № 2481/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2481_14.08.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

271. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 07.08.2024 № 2403/2дп/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/doc/doc/48235> (дата звернення: 07.04.2025).

272. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 10.01.2024 № 41/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/41_10.01.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

273. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 30.10.2024 № 3157/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3157_30.10.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

274. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 06.12.2023 № 1214/3дп/15-23. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1214_06.12.2023.docx (дата звернення: 07.04.2025).

275. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 23.10.2024 № 3085/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/3085_23.10.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

276. Рішення Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 22.05.2024 № 1541/2дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1541_22.05.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

277. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 22.01.2025 № 103/3дп/15-25. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/103_22.01.2025.docx (дата звернення: 07.04.2025).

278. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 09.10.2024 № 2955/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2955_09.10.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

279. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 14.08.2024 № 2482/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2482_14.08.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

280. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 03.04.2024 № 959/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/959_03.04.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

281. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 03.04.2024 № 958/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/958_03.04.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

282. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 14.02.2024 № 416/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/416_14.02.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

283. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 10.01.2024 № 14/3дп/15-24. URL:

https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/14_10.01.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

284. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 13.12.2023 № 1259/3дп/15-23. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1259_13.12.2023.docx (дата звернення: 07.04.2025).

285. Рішення Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 25.12.2023 № 1388/1дп/15-23. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/1388_25.12.2023.docx (дата звернення: 07.04.2025).

286. Рішення Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя від 11.09.2024 № 2646/3дп/15-24. URL: https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/file/2646_11.09.2024.docx (дата звернення: 07.04.2025).

287. Рішення Вищої ради правосуддя від 25.02.2025 № 312/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/51088> (дата звернення: 07.04.2025).

288. Рішення Вищої ради правосуддя 28.01.2025 № 124/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/50105> (дата звернення: 07.04.2025).

289. Рішення Вищої ради правосуддя від 06.03.2025 № 449/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/50899> (дата звернення: 07.04.2025).

290. Рішення Вищої ради правосуддя від 23.01.2025 № 115/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/49929> (дата звернення: 07.04.2025).

291. Рішення Вищої ради правосуддя від 04.03.2025 № 407/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/50769> (дата звернення: 07.04.2025).

292. Рішення Вищої ради правосуддя від 04.03.2025 № 411/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/51140> (дата звернення: 07.04.2025).

293. Рішення Вищої ради правосуддя від 04.03.2025 № 396/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/50906> (дата звернення: 07.04.2025).

294. Рішення Вищої ради правосуддя від 13.02.2025 № 249/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/50376> (дата звернення: 07.04.2025).

295. Рішення Вищої ради правосуддя від 04.03.2025 № 403/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/50966> (дата звернення: 07.04.2025).
296. Рішення Вищої ради правосуддя від 14.01.2025 № 47/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/49533> (дата звернення: 07.04.2025).
297. Рішення Вищої ради правосуддя від 11.03.2025 № 486/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/51078> (дата звернення: 07.04.2025).
298. Рішення Вищої ради правосуддя від 21.01.2025 № 81/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/49707> (дата звернення: 07.04.2025).
299. Рішення Вищої ради правосуддя від 11.02.2025 № 221/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/50209> (дата звернення: 07.04.2025).
300. Рішення Вищої ради правосуддя від 14.01.2025 № 40/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/49657> (дата звернення: 07.04.2025).
301. Рішення Вищої ради правосуддя від 26.11.2024 № 3423/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/48523> (дата звернення: 07.04.2025).
302. Рішення Вищої ради правосуддя від 28.01.2025 № 129/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/49978> (дата звернення: 07.04.2025).
303. Рішення Вищої ради правосуддя від 28.01.2025 № 127/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/50039> (дата звернення: 07.04.2025).
304. Рішення Вищої ради правосуддя від 06.03.2025 № 471/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/50897> (дата звернення: 07.04.2025).
305. Рішення Вищої ради правосуддя від 27.02.2025 № 357/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/50710> (дата звернення: 07.04.2025).
306. Рішення Вищої ради правосуддя від 26.11.2024 № 3422/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/48929> (дата звернення: 07.04.2025).
307. Рішення Вищої ради правосуддя від 07.11.2024 № 3259/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/48314> (дата звернення: 07.04.2025).
308. Рішення Вищої ради правосуддя від 21.11.2024 № 3400/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/48718> (дата звернення: 07.04.2025).
309. Рішення Вищої ради правосуддя від 08.10.2024 № 2942/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/48235> (дата звернення: 07.04.2025).

310. Рішення Вищої ради правосуддя від 19.09.2024 № 2751/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/47398> (дата звернення: 07.04.2025).
311. Рішення Вищої ради правосуддя від 26.09.2024 № 2848/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/47564> (дата звернення: 07.04.2025).
312. Рішення Вищої ради правосуддя від 24.09.2024 № 2793/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/47529> (дата звернення: 07.04.2025).
313. Рішення Вищої ради правосуддя від 17.10.2024 № 3051/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/47859> (дата звернення: 07.04.2025).
314. Рішення Вищої ради правосуддя від 18.07.2024 № 2218/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/46710> (дата звернення: 07.04.2025).
315. Рішення Вищої ради правосуддя від 25.06.2024 № 1947/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/46424> (дата звернення: 07.04.2025).
316. Рішення Вищої ради правосуддя від 18.06.2024 № 1860/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/46227> (дата звернення: 07.04.2025).
317. Рішення Вищої ради правосуддя від 20.06.2024 № 1906/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/46187> (дата звернення: 07.04.2025).
318. Рішення Вищої ради правосуддя від 24.09.2024 № 2792/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/47576> (дата звернення: 07.04.2025).
319. Рішення Вищої ради правосуддя від 25.06.2024 № 1948/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/46246> (дата звернення: 07.04.2025).
320. Рішення Вищої ради правосуддя від 06.03.2025 № 452/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/50890> (дата звернення: 07.04.2025).
321. Рішення Вищої ради правосуддя від 11.04.2024 № 1110/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/45029> (дата звернення: 07.04.2025).
322. Рішення Вищої ради правосуддя від 25.04.2024 № 1286/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/45204> (дата звернення: 07.04.2025).
323. Рішення Вищої ради правосуддя від 19.03.2024 № 794/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/44511> (дата звернення: 07.04.2025).
324. Рішення Вищої ради правосуддя від 14.03.2024 № 767/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/44529> (дата звернення: 07.04.2025).

325. Рішення Вищої ради правосуддя від 28.03.2024 № 940/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/44752> (дата звернення: 07.04.2025).

326. Рішення Вищої ради правосуддя від 05.03.2024 № 640/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/44341> (дата звернення: 07.04.2025).

327. Рішення Вищої ради правосуддя від 04.03.2025 № 410/0/15-25. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/50900> (дата звернення: 07.04.2025).

328. Рішення Вищої ради правосуддя від 15.02.2024 № 452/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/43870> (дата звернення: 07.04.2025).

329. Рішення Вищої ради правосуддя від 29.02.2024 № 619/0/15-24. URL: <https://hcj.gov.ua/en/doc/doc/44192> (дата звернення: 07.04.2025).

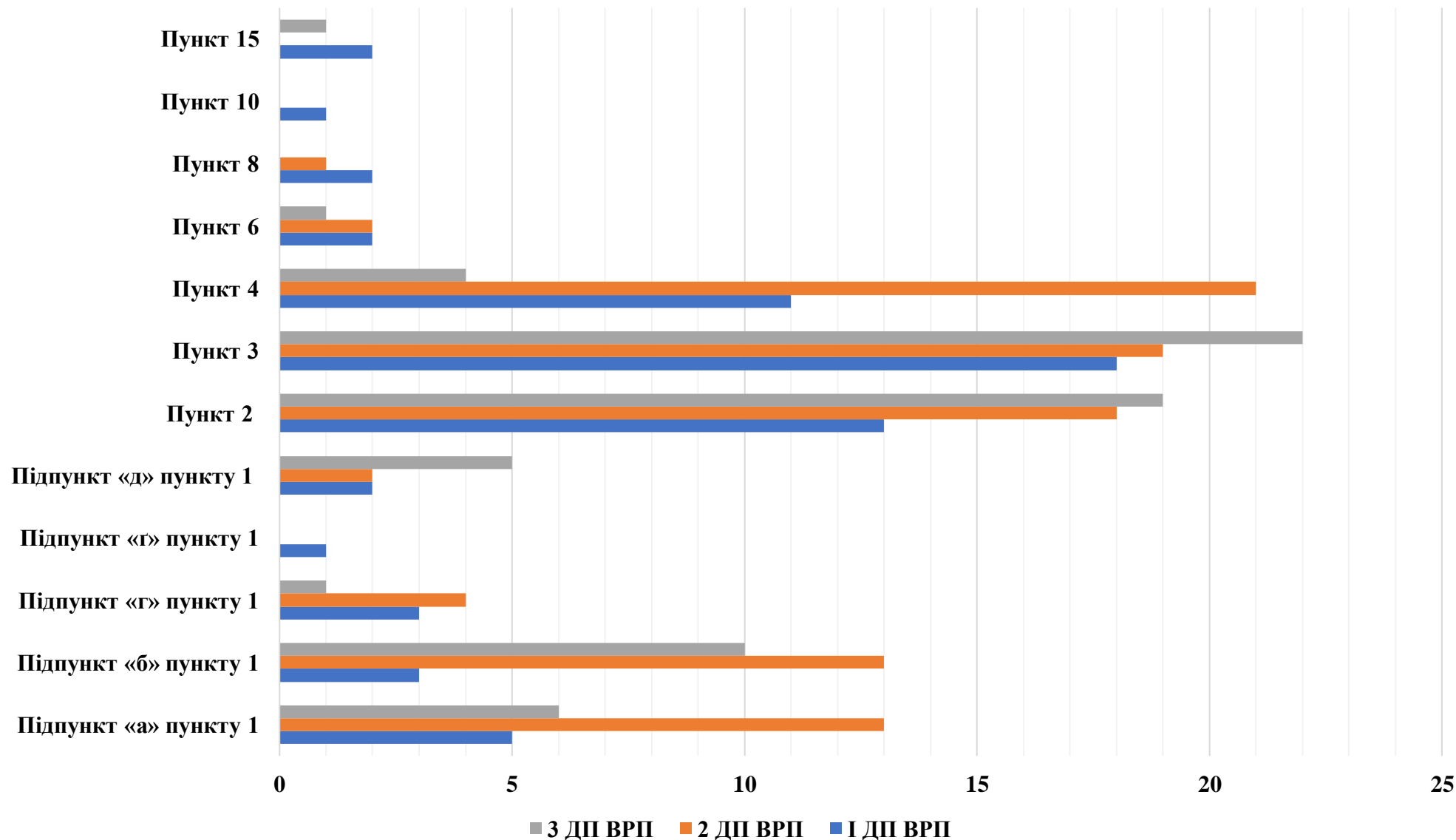
ДОДАТКИ

Додаток 1.1.

Підстава притягнення до дисциплінарної відповідальності, передбачена у ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів» (з 01.11.2023 по 28.03.2025)	I ДП ВРП	II ДП ВРП	III ДП ВРП	Сумарно
Підпункт «а» пункту 1	5	13	6	24
Підпункт «б» пункту 1	3	13	10	26
Підпункт «в» пункту 1	0	0	0	0
Підпункт «г» пункту 1	3	4	1	8
Підпункт «г» пункту 1	1	0	0	1
Підпункт «д» пункту 1	2	2	5	9
Пункт 2	13	18	19	50
Пункт 3	18	19	22	59
Пункт 4	11	21	4	36
Пункт 5	0	0	0	0
Пункт 6	2	2	1	5
Пункт 7	0	0	0	0
Пункт 8	2	1	0	3
Пункт 9	0	0	0	0
Пункт 10	1	0	0	1
Пункт 11	0	0	0	0
Пункт 12	0	0	0	0
Пункт 13	0	0	0	0
Пункт 14	0	0	0	0
Пункт 14-1	0	0	0	0
Пункт 15	2	0	1	3
Пункт 16	0	0	0	0

Пункт 17	0	0	0	0
Пункт 18	0	0	0	0
Пункт 19	0	0	0	0

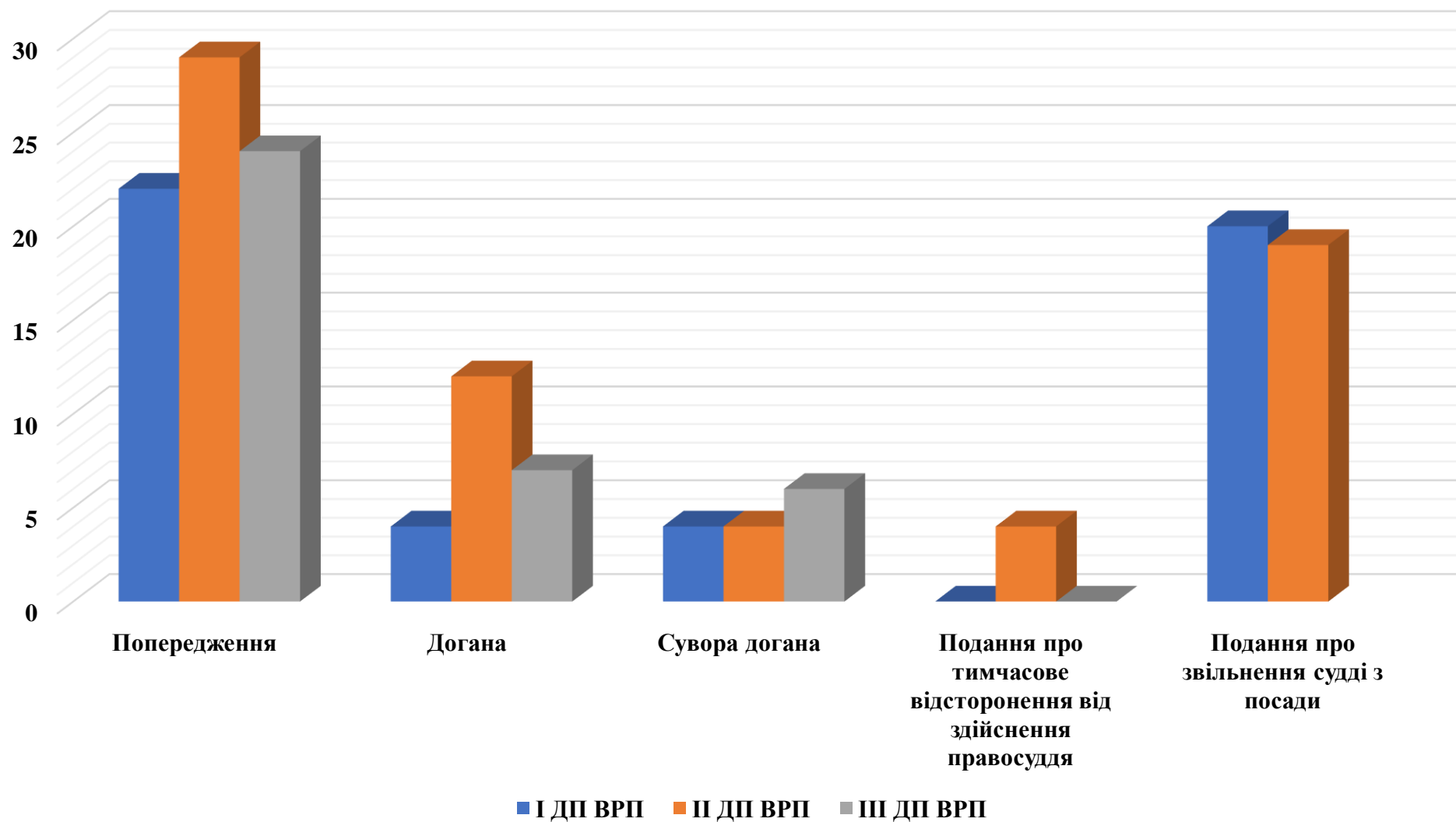
Додаток 1.2. Статистика застосування підстав притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності за період часу з 01.11.2023 по 28.03.2025

Додаток 2.1.

Застосоване дисциплінарне стягнення стосовно суддів за період часу з 01.11.2023 по 28.03.2025	I ДП ВРП	II ДП ВРП	III ДП ВРП	Сумарно
Попередження	22	29	24	75
Догана - з позбавленням права на отримання доплат до посадового окладу судді протягом одного місяця.	4	12	7	23
Сувора догана - з позбавленням права на отримання доплат до посадового окладу судді протягом трьох місяців.	4	4	6	14
Подання про тимчасове (від одного до шести місяців) відсторонення від здійснення правосуддя - з позбавленням права на отримання доплат до посадового окладу судді та обов'язковим направленням судді до Національної школи суддів України для проходження курсу підвищення кваліфікації, визначеного органом, що здійснює дисциплінарне провадження щодо суддів, та подальшим кваліфікаційним оцінюванням для підтвердження здатності судді здійснювати правосуддя у відповідному суді.	0	4	0	4
Подання про переведення судді до суду нижчого рівня.	0	0	0	0
Подання про звільнення судді з посади.	20	19	19	58

Додаток 2.2. Статистика застосування дисциплінарних стягнень стосовно суддів за період часу з 01.11.2023 по 28.03.2025

Додаток 3.1.

Рішення про притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності на підставі, передбаченій у п. 3 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», за період з 01.11.2023 по 28.02.2025					
№	Номер рішення	ДП ВРП	Висновок ДП ВРП	Стягнення	Чи прийняте рішення лише на цій підставі
1	153/1дп/15-25	I	«На думку стороннього спостерігача та суспільства в цілому, така кількість вирішених на користь батька позовів щодо визначення місця проживання малолітньої / неповнолітньої дитини є схемою як нелегального заробітку для посадових осіб, так і уникнення мобілізації для чоловіків , які за цією схемою є єдиними опікунами для дитини (дітей)».	Подання на звільнення	Ні
2	170/1дп/15-25	I	«...обговорення, планування, реалізацію, контроль ходу подій та здійснення повідомлення про мінування будівлі Вищої ради правосуддя з метою зірвати засідання Дисциплінарної Палати Вищої ради правосуддя на якому розглядалась дисциплінарна справа та	Подання на звільнення	Так

			<p>нівелювання інституту «дисциплінарної відповідальності», вислуховування звіту щодо виконання вказаного плану;</p> <p>обговорення, організація пред'явлення позовів, їх змісту та залучення необхідної кількості осіб, які могли бути позивачами, можливості забезпечення таких позовів ухвалами суду, контроль за прийняттям необхідних рішень і в разі відмови в їх задоволенні межі оскарження з метою перешкоджання діяльності членів ВККСУ, «блокування» роботи ВККСУ для «зриву» кваліфікаційного оцінювання, є діями які підлягають кваліфікації як допущення суддею поведінки, що порочить звання судді, підриває авторитет правосуддя...»</p>		
3	116/1дп/15-25	I	<p>«За результатами аналізу обставин, викладених у дисциплінарній скарзі, інформації, отриманої під час проведення досудового розслідування в об'єднаному кримінальному провадженні, а також обставин, встановлених під час розгляду дисциплінарної справи, встановлено, що суддя ОСОБА1 мав позапроцесуальні відносини із: ОСОБА2 з метою ухвалення рішення у справі про закриття провадження в адміністративній справі № 458/1265/18 стосовно нього; ОСОБА4 з метою затягування надіслання матеріалів адміністративної</p>	Подання на звільнення	Так

			<p>справи № 458/867/19 стосовно ОСОБА3 до Львівського апеляційного суду для визначення підсудності. [...]</p> <p>Вказані вище події набули розголосу в медіа та викликали негативну оцінку громадськості щодо чесності та непідкупності суддів, що, безумовно, порочить звання судді Кріля Л.М., має негативний вплив на авторитет не лише суду в якому працює суддя, а й на судову систему в цілому [...]</p> <p>Зазначені обставини та докази в сукупності, на думку Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя, вказують на те, що неналежна поведінка та дії судді Кріля Л.М. об'єктивно свідчать про допущення ним поведінки, що порочить звання судді та істотно підриває авторитет правосуддя і суспільну довіру до суду».</p>		
4	17/1дп/15-25	I	<p>«З огляду на наведене Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя вважає підтвердженими факти допущення суддею Білгород-Дністровського міськрайонного суду Одеської області Заверюхою В.О. позапроцесуальної поведінки у справах №№ 495/9643/22, 495/1426/23, 495/8702/22 та втручання судді Заверюхи В.О. в діяльність суддів ОСОБА1 та ОСОБА8 у справах № 495/2284/23 та № 495/3746/24 відповідно.</p>	Подання на звільнення	Ні

			Події, які є предметом розгляду, набули розголосу в медіа та викликали негативну оцінку громадськості щодо діяльності суду, зокрема щодо чесності та непідкупності суддів, що, безумовно, має негативний вплив на авторитет не лише Білгород-Дністровського міськрайонного суду Одеської області, а й судової системи загалом».		
5	3716/1дп/15-24	I	«Аналізуючи обставини, викладені в дисциплінарній скарзі, інформацію, отриману під час проведення досудового розслідування у кримінальному провадженні, а також обставини, встановлені під час підготовки дисциплінарної справи до розгляду, встановлено, що суддя Лонський І.В. мав позапроцесуальні взаємовідносини з адвокатом, який діяв в інтересах ОСОБА3, з метою прийняття рішення у справі про визнання останнього невинуватим у вчиненні адміністративного правопорушення, яка перебувала на розгляді в судді ОСОБА4. Факт і характер зазначених вище висловлювань судді та ймовірність його впливу за вказаних обставин свідчать про переконання учасників цих розмов у можливості вчинення зазначених дій та про їхню готовність до вчинення таких дій».	Подання на звільнення	Так
6	3635/1дп/15-24	I	«Аналізуючи обставини, викладені у скарзі, інформацію, отриману під час досудового розслідування у кримінальному провадженні, а також	Подання на звільнення	Так

			обставини, встановлені під час розгляду дисциплінарної справи, встановлено, що суддя Івченко П.О. мав позапроцесуальні відносини із його знайомою ОСОБА6 та працівницею Кіровського районного суду міста Кіровограда ОСОБА4, з метою ухвалення рішення у справі про визнання ОСОБА5 невинуватим у скоєнні адміністративного правопорушення, передбаченого частиною першою статті 130 КУпАП».		
7	3408/1дп/15-24	I	«Установлені Першою Дисциплінарною палатою Вищої ради правосуддя обставини умисного недотримання суддею Савицьким С.І. вимог Конвенції про захист прав дитини, цивільного процесуального законодавства та СК України під час розгляду справ № 495/7932/23, № 495/12719/23, у яких встановлювалося місце проживання малолітніх дітей з батьком, та справи № 495/3746/24, у якій вирішувалося питання щодо позбавлення матері прав щодо її малолітньої дитини, загалом свідчать про невиконання суддею завдання цивільного судочинства, визначеного статтею 2 ЦПК України, та викликають обґрунтовані сумніви у здатності судді Савицького С.І. безсторонньо виконувати свої функції. Поведінка судді Савицького С.І. фактично породжує зневіру громадян у справедливість, чесність, неупередженість суду, сприяє формуванню суспільної думки про допустимість незаконного впливу на	Подання на звільнення	Ні

			суддів, отже завдає істотної шкоди авторитету правосуддя і порочить звання судді».		
8	3411/1дп/15-24	I	«Отже, під час розгляду дисциплінарної справи здобуто чіткі і переконливі докази, які свідчать, що суддя Рахівського районного суду Закарпатської області Тулик І.І. має паспорт громадянина Румунії, який видано ____ року на ім'я TULIK ION № ____, дійсний до 16 грудня 2030 року, а також ідентифікаційний код громадянина Румунії № ____».	Подання на звільнення	Так
9	3268/1дп/15-24	I	«Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла висновку, що дії судді Мазур А.С., пов'язані з неодноразовим нез'явленням на кваліфікаційне оцінювання, мали місце саме через наявність попередньої домовленості з Головою Окружного адміністративного суду міста Києва ОСОБА1 та за його вказівкою. Надання листків непрацездатності як причину неявки було використано суддею Мазур А.С. з метою штучного створення видимості поважності причин неявки на кваліфікаційне оцінювання, що свідчить про ухилення від проходження оцінювання судді та вказує на недотримання суддею встановленої процедури передбаченої законом, а також свідчить про її негативне ставлення до змін, направлених на підвищення довіри суспільства до судової гілки влади, та підтримання судової реформи в	Подання на звільнення	Ні

			Україні. Отже суддя Мазур А.С., своїми діями допустила поведінку, що порочить звання судді або підриває авторитет правосуддя...»		
10	3198/1дп/15-24	I	«З огляду на зазначене, Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя доходить висновку, що дії судді Новака Ю.Д., а саме: позапроцесуальне спілкування з ОСОБА7, зокрема через сторонніх осіб (з адвокатом ОСОБА8 про що свідчить протокол його допиту як свідка) щодо можливості «вирішити питання» з суддею ОСОБА2 у справі № 554/7903/19; інформування зацікавлених сторін щодо стану розгляду справи № 554/7903/19, можливості пришвидшити розгляд справи без проведення експертизи; узгодження змісту клопотання про відновлення провадження у справі № 554/7903/19, яке має заявити «заінтересована» сторона; ухвалення необхідного рішення на користь ТОВ «Дігорський»; обговорення зі «своїм кумом» ОСОБА9 дій обвинуваченого у справі № 552/3417/20, яка перебуває у провадженні судді Логвінової О.В., та поведінки обвинуваченого в судовому засіданні з метою звільнення обвинуваченого від відбування покарання з випробуванням – слід кваліфікувати за пунктом 3 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»...»	Подання на звільнення	Ні

11	3121/1дп/15-24	І	«Отже, неприбуття судді Господарського суду Херсонської області Соловйова К.В. (відряджений до Господарського суду Одеської області) на робоче місце протягом тривалого часу свідчить про грубе та систематичне нехтування ним обов'язками судді та морально-етичними принципами поведінки судді, про прояв неповаги до інших суддів. В умовах збройної агресії російської федерації проти України, особливо з огляду на правовий статус Соловйова К.В. як судді та взяті ним зобов'язання, такі дії є порушенням присяги судді, яку він склав Українському народові, допущенням поведінки, що порочить звання судді та підриває авторитет правосуддя».	Подання на звільнення	Так
12	2764/1дп/15-24	І	« Відсутність судді Верхньорогачицького районного суду Херсонської області Загрунного В.Г., (відряджений до Апостолівського районного суду Дніпропетровської області), на робочому місці протягом тривалого часу (з 4 травня 2022 року до сьогодні) свідчить про порушення ним обов'язків судді, морально-етичних принципів поведінки судді, про грубе і систематичне нехтування обов'язками судді. В умовах збройної агресії російської федерації проти України, особливо з огляду на правовий статус Загрунного В.Г. як судді та взяті ним зобов'язання, такі дії можуть свідчити про порушення присяги	Подання на звільнення	Так

			судді, яку він склав Українському народові, про допущення поведінки, що порочить звання судді та підриває авторитет правосуддя».		
13	2688/1дп/15-24	I	«Під час дисциплінарного провадження встановлено, що 13 серпня 2020 року суддя Харківського окружного адміністративного суду Заїчко О.В. ухвалила рішення у справі № 520/3773/2020 про відмову в задоволенні позову ФОП ОСОБА_1 Вказане рішення (скорочене) підписано, проголошено у судовому засіданні та копію надіслано до ЄДРСР. Водночас ухвалою від 14 серпня 2020 року суддя Харківського окружного адміністративного суду Заїчко О.В. внесла зміни до резолютивної частини рішення суду від 13 серпня 2020 року у справі № 520/3773/2020, унаслідок чого рішення набуло протилежного змісту, а саме про задоволення позову ФОП ОСОБА_1. [...] Отже, постановляючи ухвалу про виправлення описки, якою змінено зміст проголошеного судом рішення на протилежний, суддя Заїчко О.В. діяла не у спосіб, визначений процесуальним законодавством, що не узгоджується з основним обов'язком судді під час здійснення судочинства».	Подання на звільнення	Так
14	2624/1дп/15-24	I	«Ураховуючи зазначене, суддя Масло І.В. грубо нехтує обов'язками судді, систематично не розвиває професійних навичок, не підтримує	Подання на звільнення	Так

			своєї кваліфікації на належному рівні, необхідному для виконання повноважень у суді, у якому вона обіймає посаду, не виходить на зв'язок та не повідомляє про місце свого перебування , наслідком чого є невиконання суддею обов'язків, передбачених законодавством».		
15	1928/1дп/15-24	I	«Зустрічі судді ОСОБА1 з ОСОБА3, під час яких суддя висловлював прохання ОСОБА3, який, своєю чергою, повинен сприяти йому у вчиненні злочину, а саме передати ОСОБА4 прохання надати неправомірну вигоду для судді ОСОБА1, одержати її та передати ОСОБА1 після ухвалення судового рішення на користь ОСОБА2, вказують на умисний характер допущених проступків, оскільки суддя Гончар В.М. не міг не усвідомлювати неправомірності та неетичності дій, які порочать звання судді. Така поведінка судді Гончара В.М. створює уявлення про можливість вплинути на ухвалення судового рішення в позапроцесуальний спосіб , що завдає істотної шкоди авторитету правосуддя. Події щодо позапроцесуального спілкування судді Гончара В.М. та ОСОБА3 набули розголосу в медіа та викликали негативну оцінку громадськості щодо діяльності Кропивницького апеляційного суду, зокрема щодо чесності та непідкупності суддів, що,	Подання на звільнення	Так

			безумовно, порочить звання судді Гончара В.М., має негативний вплив на авторитет не лише цього суду, а й на судову систему в цілому».		
16	1839/1дп/15-24	I	«Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя вважає, що поведінка судді Князева В.С., пов'язана з отриманням подарунка на загальну суму 906 600 гривень з порушенням вимог Закону № 1700-VII, порочить звання судді та підриває авторитет правосуддя, зокрема в питаннях моралі, чесності, дотримання інших норм суддівської етики та стандартів поведінки, які забезпечують суспільну довіру до суду».	Подання на звільнення	Ні
17	1841/1дп/15-24	I	«Ураховуючи встановлені під час розгляду дисциплінарної справи обставини Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла висновку, що дії судді Новік Л.М. щодо позапроцесуального обговорення із представником однієї зі сторін цивільного процесу обставин цивільної справи поза межами судового засідання за відсутності інших учасників процесу утворюють склад дисциплінарного проступку, визначеного пунктом 3 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», а саме допущення поведінки, що порочить звання судді, підриває авторитет правосуддя, зокрема в питаннях моралі, чесності, дотримання інших	Подання на звільнення	Так

			норм суддівської етики та стандартів поведінки, які забезпечують суспільну довіру до суду».		
18	1327/1дп/15-23	I	«...ОСОБА1 керував автомобілем з явними ознаками алкогольного сп'яніння (запах алкоголю з порожнини рота, порушення координації рухів, різка зміна забарвлення шкірного покриву обличчя, поведінка, що не відповідає обстановці). За наявних ознак алкогольного сп'яніння, водієві було запропоновано пройти огляд на стан сп'яніння на місці за допомогою газоаналізатора Alcotest 6820 s/n ARKL-2048, від якого ОСОБА1 відмовився у присутності двох свідків, він також відмовився від проведення огляду на стан сп'яніння у закладі охорони здоров'я у присутності двох свідків. У зв'язку із зазначеним його було притягнуто до адміністративної відповідальності на підставі статті 124 та частини першої статті 130 КУпАП».	Подання на звільнення	Так
19	340/2дп/15-25	II	«Тому можна зробити висновок, що інформація, яка міститься на офіційному сайті вккс росії, щодо участі Демочка Д.О. в засіданні 10 липня 2023 року, а також в статті «вккс погодила кандидатів в районні та місцеві суди днр» інтернет видання «право.ру» свідчить про намагання Демочка Д.О. стати суддею за законодавством російської федерації ».	Подання на звільнення	Так

20	341/2дп/15-25	II	«Станом на час розгляду дисциплінарної справи суддя Смірнова О.В. так і не приступила до виконання своїх обов'язків щодо здійснення правосуддя , що підтверджується численними актами про відсутність її на роботі, складеними відповідальними працівниками апарату суду. Отже вже понад 2 років перебуває за кордоном та не здійснює правосуддя».	Подання на звільнення	Так
21	3531/2дп/15-24	II	«З точки зору звичайної розсудливої людини, докази, здобуті під час розгляду дисциплінарної справи, у сукупності чітко й переконливо дають змогу дисциплінарному органу дійти висновку, що суддя Літвінова А.В. набула громадянство російської федерації , протягом тривалого часу приховувала цей факт, а отже, допустила поведінку, що порочить звання судді та підриває авторитет правосуддя, зокрема в питаннях дотримання норм суддівської етики та стандартів поведінки, які забезпечують суспільну довіру до суду, тобто вчинила дисциплінарний проступок, передбачений пунктом 3 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів».	Подання на звільнення	Так
22	3236/2дп/15-24	II	«За результатами дисциплінарного провадження встановлено, що відсутність судді Господарського суду Харківської області Смірної О.В. на робочому місці протягом тривалого часу свідчить про	Подання на звільнення	Так

			<p>порушення нею обов'язків судді та морально-етичних принципів поведінки судді. Суддя Господарського суду Харківської області Смірнова О.В. свідомо не повернулася в Україну та відмовляється виконувати покладений на неї обов'язок здійснювати правосуддя від імені України. Встановлені обставини свідчать про грубе і систематичне нехтування СмірнОВОЮ О.В. обов'язками судді та морально-етичними принципами поведінки судді».</p>		
23	3235/2дп/15-24	II	<p>«Дії, поведінка і висловлювання судді Шимчика Р.В. під час судового засідання 17 листопада 2022 року проявлялись у сукупному порушенні статей 3, 21, 129 Конституції України, статей 7, 11, 17, 18 КПК України, статей 1, 3, 8, 9, 10 Кодексу суддівської етики (в редакції, що діяла на час вчинення дисциплінарного проступку)».</p>	Подання на звільнення	Так
24	3093/2дп/15-24	II	<p>«З огляду на викладене зафіксоване позапроцесуальне спілкування судді ОСОБА1 із громадянкою ОСОБА6 щодо справи № 757/27289/23-к стосовно гарантування задоволення апеляційної скарги ПрАТ «Авіакомпанія Константа» за винагороду. Зафіксоване позапроцесуальне спілкування судді ОСОБА1 із суддею ОСОБА2 (на розгляді, у якого перебувала справа) та узгодження суддею ОСОБА2 позиції із судьями ОСОБА3, ОСОБА4 (судьями колегії) щодо ухвалення</p>	Подання на звільнення	Так

			<p>відповідного рішення. Зафіксована розмова судді ОСОБА3 із суддею ОСОБА2, які обговорювали розмір неправомірної вигоди. Зафіксована розмову судді ОСОБА2 із суддею ОСОБА4, під час якої ОСОБА2 розповідає ОСОБА4, що до нього зверталися у справі ПрАТ «Авіакомпанія Константа» та просили скасувати арешт.</p> <p>На переконання Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя, зазначена поведінка суддів вказує, що судді Київського апеляційного суду Дзюбін В.В., Паленик І.Г., Глиняний В.П., Слива Ю.М. не дотримали норм, визначених Законом України «Про судоустрій і статус суддів», Кодексом суддівської етики, Бангалорськими принципами поведінки суддів щодо підтримання високих стандартів поведінки суддів, цінностей правосуддя та впевненості суспільства у чесності та непідкупності судових органів; незалежності; невикористання свого посадового становища в особистих інтересах або в інтересах інших осіб».</p>		
25	3025/2дп/15-24	II	<p>«Зустріч судді П'ятковського В.І. з адвокатом Козаком І.В., під час якої суддя обговорив матеріали справи № 346/2650/22, зокрема недоліки у справі про адміністративне правопорушення щодо ОСОБА1 та сказав адвокату Козаку І.В., щоб він підготував заперечення, а також</p>	Подання на звільнення	Так

			клопотання про закриття провадження у цій справі, вказують на умисний характер допущених проступків, оскільки суддя П'ятковський В.І. не міг не усвідомлювати неправомірності та неетичності дій, які порочать звання судді. Така поведінка судді П'ятковського В.І. створює уявлення про можливість вплинути на ухвалення судового рішення в позапроцесуальний спосіб, що завдає істотної шкоди авторитету правосуддя».		
26	2968/2дп/15-24	П	«Події щодо позапроцесуального спілкування судді Сердинського В.С. з адвокатом ОСОБА5, а також щодо незаконного виїзду судді Сердинського В.С. за кордон під виглядом відрядження набули розголосу в медіа та викликали негативну оцінку громадськості щодо діяльності Броварського міськрайонного суду Київської області, зокрема щодо чесності та непідкупності суддів, що, безумовно, порочить звання судді Сердинського В.С., має негативний вплив не лише на авторитет цього суду, а й на судову систему загалом».	Подання на звільнення	Так
27	2658/2дп/15-24	П	«Матеріали дисциплінарного провадження у своїй сукупності та взаємозв'язку містять чіткі та переконливі докази, які, з точки зору звичайної розсудливої людини дають змогу зробити висновок, що суддя Лесько О.М. у справі № 294/306/22 здійснив вплив на суддю	Подання на звільнення та подання про тимчасове	Ні

			Остропільця Є.Р., який піддався цьому впливу, ухвалив невмотивоване рішення всупереч встановленим фактичним обставинам справи».	відсторонення від здійснення правосуддя	
28	2657/2дп/15- 24	П	«Вказані обставини у сукупності з іншими доказами, що свідчать про протиправне та невмотивоване задоволення заяви про забезпечення позову з грубим порушенням вимог законодавства дозволяють виснувати, що в діях судді Церковної Н.Ф. є склад дисциплінарного проступку, передбаченого пунктом 3 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» - допущення суддею поведінки, що порочить звання судді або підриває авторитет правосуддя, зокрема в питаннях моралі, чесності, непідкупності, дотримання інших норм суддівської етики та стандартів поведінки, які забезпечують суспільну довіру до суду»	Подання про тимчасове відсторонення від здійснення правосуддя	Ні
29	2161/0/15-24	П	«Як вбачається з матеріалів дисциплінарної справи, заяви судді Гнипа О.І. про самовідвід містили негативну оцінку процесуальних дій та особи судді Смаги С.В. При цьому надана оцінка явно виходила за межі суті заяви про самовідвід. Інформація про взаємовідносини судді Гнипа О.І. та Смаги В.В. жодним чином не стосувалась підстав для	Подання про тимчасове відсторонення від	Ні

			самовідводу судді Гнипа О.І. Тому правової потреби у їх зазначенні не було і Гнипу О.І., як досвідченому та кваліфікованому судді, безумовно це було відомо. Фактично заяви про самовідвід були використані суддею Гнипом О.І. для публічного озвучення свого ставлення до судді Смаги С.В. Також окремі застосовані суддею Гнипом О.І. формулювання (наприклад, про перебування судді Смаги С.В. у середовищі «з меншими моральними критеріями», твердження про «фальшиву, фрікоподібну, на публіку поведінку») мали характер не просто негативної оцінки, а навмисного приниження честі та гідності іншого судді. А отже такі дії судді Гнипа О.І. мали вочевидь нелегітимну мету, яка суперечить вимогам суддівської етики».	здійснення правосуддя	
30	2095/2дп/15-24	II	«Обставини, встановлені під час розгляду дисциплінарної справи, дають підстави для висновку, що після окупації міста Лисичанська в липні 2022 року суддя Березін А.Г. добровільно залишився на не підконтрольній Україні території, отримав ідентифікаційний номер платника податків російської федерації та ймовірно має дійсний паспорт громадянина російської федерації. За результатами розгляду дисциплінарної справи Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла висновку, що суддя Березін А.Г. свідомо відмовився	Подання на звільнення	Так

			виконувати покладений на нього обов'язок щодо здійснення правосуддя від імені України, не повернувся на підконтрольну Україні територію, а отже, вчинив дії, які порочать звання судді та підривають авторитет правосуддя».		
31	1241/2дп/15-24	П	«Зазначені обставини, пояснення свідків, учасників дисциплінарної справи та докази в їх сукупності, на думку Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя, вказують на те, що легковажна поведінка та недбалі дії з боку судді Тандира О.В., які мали місце під час ДТП і після нього , об'єктивно свідчать про допущення ним поведінки, що порочить звання судді та істотно підриває авторитет правосуддя і суспільну довіру до суду».	Подання на звільнення	Так
32	1068/2дп/15-24	П	« Неприбуття судді Решетняка І.В., відрядженого до Дружківського міського суду Донецької області, на робоче місце протягом тривалого часу свідчить про грубе і систематичне нехтування ним обов'язками судді та морально-етичними принципами поведінки судді, прояв неповаги до інших суддів. Незгода Решетняка І.В. з рішенням Голови Верховного Суду щодо його відрядження до Дружківського міського суду Донецької області виразилась у відмові прибути до цього суду та здійснювати судочинство. В умовах збройної агресії російської	Подання на звільнення	Так

			федерації, особливо з огляду на правовий статус Решетняка І.В. як судді та взяті ним зобов'язання, такі дії є порушенням присяги судді, яку він склав Українському народові, допущенням поведінки, що порочить звання судді та підриває авторитет правосуддя».		
33	972/2дп/15-24	П	«З досліджених доказів випливає, що Варняк С.О. після деокупації Херсону добровільно переїхав на тимчасово окупований лівий берег Херсонщини, отримав ідентифікаційний номер платника податків російської федерації та пенсію країни агресора , а також активно звертається до судових органів, створених окупаційною владою».	Подання на звільнення	Так
34	911/2дп/15-24	П	«З огляду на викладене Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла висновку, що такі дії були вчинені умисно з метою забезпечення можливості масового розгляду заяв саме суддею Козіною С.М. та швидкого ухвалення рішень на користь заявників, незважаючи на очевидну відсутність належних та достатніх доказів. За таким алгоритмом / схемою було розглянуто 40 справ: [...]. Розгляд справ у такий спосіб несумісний із поняттям «справедливий та неупереджений суд». Такі дії мають ознаки грубого порушення закону і є такими, що порочать звання судді, підривають авторитет правосуддя, зокрема в питаннях чесності, непідкупності, дотримання інших норм	Подання на звільнення	Ні

			суддівської етики та стандартів поведінки, які забезпечують суспільну довіру до суду».		
35	744/2дп/15-24	П	«Після цього 3 червня 2022 року, перебуваючи у місті Куп'янськ Харківської області, Купін В.В. добровільно зайняв посаду «исполняющего обязанности заместителя начальника управления – начальника отдела юридического сопровождения» у незаконному самопроголошеному органі влади, створеному на тимчасово окупованій території Харківської області під назвою «временная гражданская администрация Харьковской области», та приступив до виконання обов'язків на вказаній посаді, тобто здійснював виконання функцій представника окупаційної влади російської федерації...»	Подання на звільнення	Так
36	515/2дп/15-24	П	« Істотні порушення вимог процесуального законодавства в сукупності , допущені суддею Філіп'євою В.В. на стадіях відкриття проваджень у справах № 621/914/21 та № 621/1036/21, можуть свідчити про вчинення суддею дисциплінарного проступку, що підриває авторитет правосуддя та суспільну довіру до суду. [...] Дії, вчинені суддею Філіп'євою В.В., вчинені всупереч завданням судочинства є грубим порушення процесуальних норм, підривають	Подання на звільнення	Ні

			авторитет правосуддя та порочать звання судді, а також є повторюваними».		
37	204/2дп/15-24	II	«...на початку серпня 2022 року у приміщенні Вовчанського районного суду Харківської області Уханьова І.С. організувала пункт приймання документів для отримання паспорта громадянина рф. Особисто приймала такі документи. Для перекладу документів з української мови на російську залучила працівників апарату Вовчанського районного суду Харківської області».	Подання на звільнення	Так
38	329/3дп/15-25	III	«Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя вважає за доцільне зауважити, що, не вдаючись до оцінки обставин можливого отримання суддею неправомірної вигоди, під час дисциплінарного провадження досліджуються обставини позапроцесуального спілкування судді Тулика І.І. та ОСОБА2».	Подання на звільнення	Так
39	60/3дп/15-25	III	«За результатами розгляду дисциплінарної справи встановлено, що поведінка судді Сакун Д.І. під час спілкування з працівниками патрульної поліції, зокрема ознаки алкогольного сп'яніння, спроби ввести працівників патрульної поліції в оману, намагання допомогти Бородійчуку В.Г. уникнути юридичної відповідальності та демонстрація можливості використання зв'язків із керівництвом	Подання на звільнення	Так

			патрульної поліції, а також розгляд нею справи на прохання сторонніх осіб до офіційної реєстрації та авторозподілу цієї справи, свідчать про порушення суддівської етики та стандартів поведінки, які забезпечують суспільну довіру до суду. Такі дії, особливо враховуючи їх суспільний резонанс, порочать звання судді та підривають авторитет правосуддя».		
40	61/3дп/15-25	III	«Усупереч вимогам, які визначено Кодексом суддівської етики, суддя Бондарєв Е.М. для досягнення особистих майнових інтересів, використовуючи авторитет власної посади та свої знайомства за місцем знаходження фермерського господарства, намагався мінімізувати негативні наслідки у зв'язку із припиненням співпраці з ОСОБА_1, зокрема підшукував осіб, які зможуть посприяти йому у перереєстрації рухомого майна на його дружину».	Подання на звільнення	Так
41	3596/3дп/15-24	III	«Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя наголошує, що надання особам, справи щодо яких перебувають у провадженні судді, порад, консультацій, рекомендацій, безумовно, можуть викликати у стороннього спостерігача обґрунтований сумнів у неупередженості судді. Крім того, такі дії суперечать основним засадам судочинства.	Подання на звільнення	Так

			Зокрема, зі змісту розмов судді Шерпака М.І. із зазначеною вище особою вбачається, що суддя діяв свідомо, упереджено та умисно, оскільки не міг не розуміти неправомірності своїх дій, та що такі дії підривають суспільну довіру до суду».		
42	3300/Здп/15-24	ІІІ	«Отже, предметом розгляду об'єднаної дисциплінарної справи є поведінка судді ОАСК Вовка П.В., який, використовуючи своє службове становище голови ОАСК , усупереч вимогам законодавства, у позапроцесуальний спосіб , через діючого на той час члена Вищої ради правосуддя ОСОБА4 вирішував питання про непритягнення суддів ШААС ОСОБА21, ОСОБА19, ОСОБА22 до дисциплінарної відповідальності; намагався встановити контроль над ВККСУ та членами ВККСУ, зокрема над членом ВККСУ ОСОБА48, та призначити лояльних до нього членів ВККСУ; незаконно втручався в діяльність члена ВККСУ ОСОБА5 з метою впливу на нього щодо непроходження кваліфікаційного оцінювання суддею ОАСК ОСОБА6; впливав на суддю ОАСК ОСОБА6 щодо ухвалення позитивного рішення у справі стосовно члена ВККСУ ОСОБА7; організував подання до ВККСУ та Вищої ради правосуддя необгрунтованих повідомлень та дисциплінарних скарг на дії судді ОАСК ОСОБА6; надавав вказівки	Подання на звільнення	Так

			<p>ОСОБА16 щодо здійснення контролю над питанням виклику слідчим на допит члена ВККСУ ОСОБА48, а також надавав вказівки ОСОБА8 щодо складення плану допиту та слідчих дій для подальшого їх передання на виконання; брав участь у намаганні зірвати засідання Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя, на якому розглядалось питання щодо притягнення до дисциплінарної відповідальності судді ОАСК Аблова Є.В. шляхом повідомлення до правоохоронних органів інформації про мінування адміністративної будівлі Вищої ради правосуддя. [...]</p> <p>Таким чином, за результатами розгляду об'єднаної дисциплінарної справи Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла висновку про порушення суддею ОАСК Вовком П.В. норм суддівської етики та стандартів поведінки, які забезпечують суспільну довіру до суду, що порочить звання судді та підриває авторитет правосуддя».</p>		
43	3301/3дп/15-24	III	«Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя, безпосередньо дослідивши та оцінивши зазначені протокол за результатами проведення негласної слідчої (розшукової) дії та висновок експерта дійшла висновку про обґрунтованість зазначеного висновку та про те, що зафіксовані у стенограмах розмови судді Федорець С.В. з різними	Подання на звільнення	Так

			<p>особами та формулювання, які вона використовувала, висловлюючи свою позицію, обставини, контекст і загальні умови, на фоні яких такі висновки зроблені, містять виправдовування збройної агресії російської федерації проти України, розпочатої у 2014 році, виправдовування тимчасової окупації частини території України, а також інформацію негативного характеру щодо України, Збройних Сил України, інших військових формувань, утворених відповідно до чинного законодавства. Наведене є несумісним з гідністю суддівської посади та свідчить, що суддя Федорець С.В. свідомо, упереджено та умисно не дотрималася присяги Українському народові та норм, визначених Законом України «Про судоустрій і статус суддів», Кодексом суддівської етики щодо виконання обов'язків судді, етичних принципів і правил поведінки судді, невчинення дій, що порочать звання судді та підривають авторитет правосуддя. Такі дії судді Федорець С.В., поза сумнівами, підривають суспільну довіру до суду та впевненість Українського народу у справедливе здійснення нею правосуддя та ухвалення рішень іменем України».</p>		
44	3223/3дп/15-24	ІІІ	«Отже, за результатами підготовки дисциплінарної справи до розгляду встановлено, що суддя Блажко І.О. неодноразово, а саме 27 та 28 січня	Подання на звільнення	Ні

			2021 року, здійснювала позапроцесуальне спілкування із суддею Новаком Ю.Д. щодо обставин справи № 554/7903/19, порушила професійну таємницю та надала конфіденційну інформацію стосовно обставин справи № 554/7903/19, була упередженою та узгоджувала порядок вчинення учасниками судового провадження дій для необхідного вирішення справи суддею».		
45	3156/3дп/15-24	III	<p>«Зазначене свідчить, що суддя Висоцький С.О. не лише підготував заперечення від імені ОСОБАЗ, а й надавав останньому вказівки, що треба робити і як поводитися в судовому засіданні. Особливо цинічно виглядає вказівка Висоцького С.О. як особи, яка має високий статус судді: «делайте упор на жалость, помощь всу», що, окрім іншого, вказує на моральні якості судді Висоцького С.О. [...]</p> <p>Водночас Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя зауважує, що суддя – це посадова особа, яка наділена повноваженнями на здійснення правосуддя. Суддя не може виконувати обов’язки адвоката та надавати консультації, складати позовні заяви, заперечення тощо. Такі дії судді не сприяють авторитету судовій владі та підривають суспільну довіру до суду в очах стороннього спостерігача».</p>	Подання на звільнення	Так

46	3015/3дп/15-24	ІІІ	«Отже, досліджені Третьою Дисциплінарною палатою Вищої ради правосуддя матеріали дисциплінарної справи дають підстави для висновку про наявність позапроцесуальних взаємовідносин між суддею Добровим П.В. та ОСОБА2, з метою прийняття позитивного для ОСОБА3 рішення у справі, незалежно від результатів кримінального провадження, яке перебуває на розгляді Вищого антикорупційного суду».	Подання на звільнення	Так
47	2799/3дп/15-24	ІІІ	«Норми суддівської етики пред'являють до судді вищі вимоги, тому керування автомобілем суддею Савицьким С.А. у стані алкогольного сп'яніння є неналежною поведінкою, яка порочить звання судді та принижує авторитет судової влади, та є грубим порушенням норм суддівської етики».	Подання на звільнення	Так
48	2649/3дп/15-24	ІІІ	«За встановлених обставин Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя вважає, що неодноразова поява судді Деснянського районного суду міста Києва Колегаєвої С.В. на території військової частини у нетверезому стані не узгоджується з вимогами статті 56 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», статтями 1, 3, 10 розділу І Кодексу суддівської етики, що вказує на наявність у її діях складу дисциплінарного проступку, передбаченого пунктом 3 частини	Подання на звільнення	Так

			першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (допущення суддею поведінки, що порочить звання судді та підриває авторитет правосуддя, зокрема в питаннях моралі, дотримання інших норм суддівської етики та стандартів поведінки, які забезпечують суспільну довіру до суду)».		
49	2397/3дп/15-24	ІІІ	«З точки зору звичайної розсудливої людини, докази, здобуті під час розгляду дисциплінарної справи, у сукупності чітко й переконливо дають змогу дисциплінарному органу дійти висновку, що суддя Донецького окружного адміністративного суду Арестова Л.В. набула громадянство російської федерації , а отже, допустила поведінку, що порочить звання судді та підриває авторитет правосуддя, зокрема в питаннях дотримання норм суддівської етики та стандартів поведінки, які забезпечують суспільну довіру до суду, тобто вчинила дисциплінарний проступок, передбачений пунктом 3 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів».	Подання на звільнення	Так
50	2083/3дп/15-24	ІІІ	«Ураховуючи встановлені під час розгляду дисциплінарної справи обставини, Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла висновку, що дії судді Шарко Н.А. вчинені умисно та спрямовані на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності	Подання на звільнення	Так

			України. Здійснюючи «правосуддя» від імені держави-агресора, суддя Шарко Н.А. підтримує та сприяє функціонуванню незаконно створених державою-агресором судових органів, становленню та зміцненню окупаційної влади рф на території України. Вказані дії судді Шарко Н.А. безумовно порочать звання судді та підривають авторитет правосуддя».		
51	1958/3дп/15-24	III	«З наведеного вбачається, що під час розгляду справи № 522/17777/23 суддя Переверзева Л.І. діяла всупереч завданням КУпАП, допустила висловлювання, які не стосуються предмета судового розгляду, порушують етичні норми поведінки судді, закріплені в статтях 1, 3, 8, 9, 10 Кодексу суддівської етики, демонструють зневажливе ставлення до особи, яка притягається до адміністративної відповідальності».	Догана	Ні
52	1874/3дп/15-24	III	«Таким чином, неприбуття судді Колядова В.Ю. (відраджений до Новомосковського міськрайонного суду Дніпропетровської області) на робоче місце протягом тривалого часу свідчить про грубе та систематичне нехтування ним обов'язками судді та морально-етичними принципами поведінки судді, прояв неповаги до інших суддів».	Подання на звільнення	Так
53	1715/3дп/15-24	III	« Наявність позапроцесуальних відносин судді Щерби Н.Л. та обвинуваченого ОСОБА1, підтверджена, зокрема, фактом спільної	Подання на звільнення	Ні

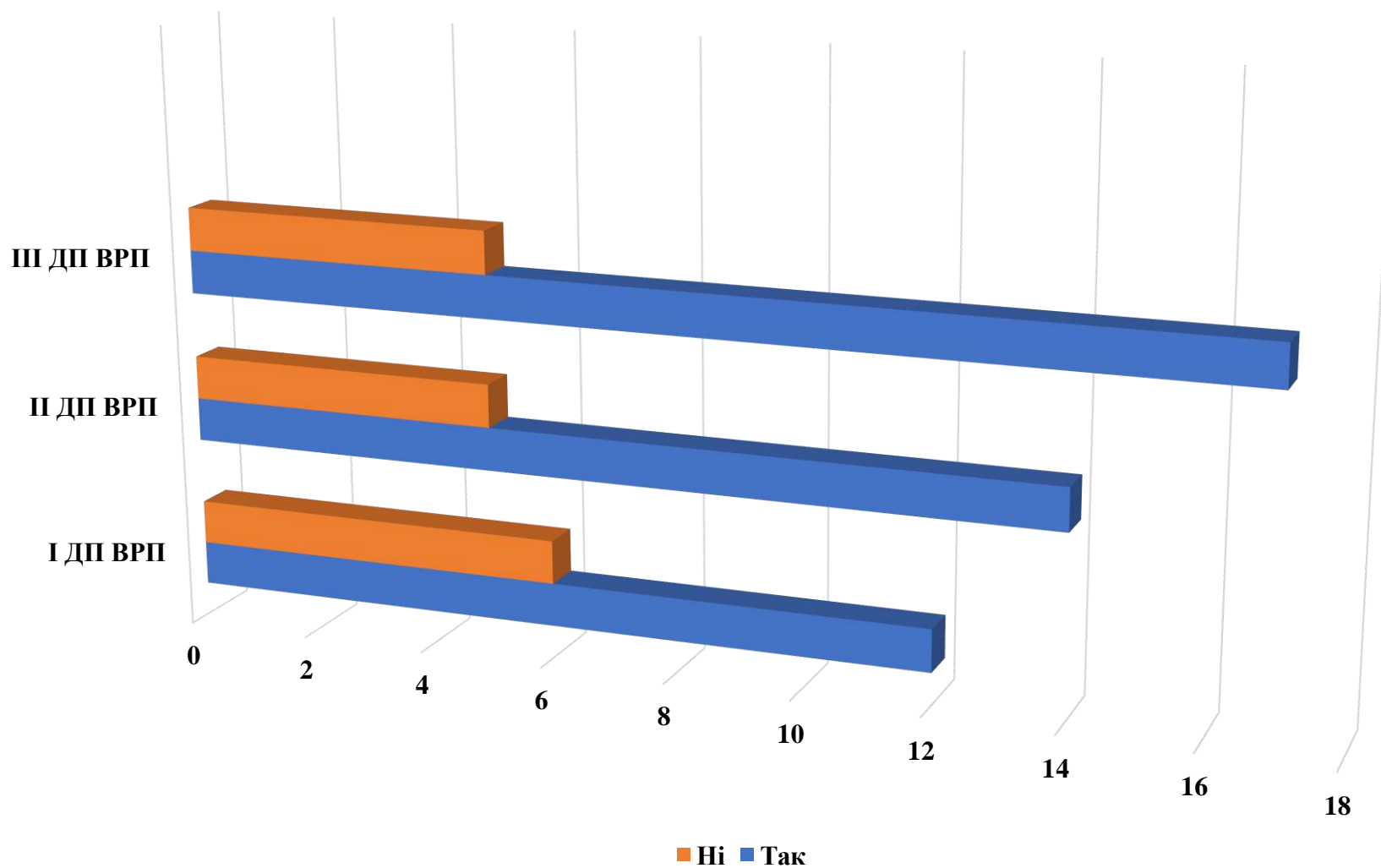
			подорожі за кордон, та розгляд у подальшому суддею кримінального провадження щодо ОСОБА1 свідчать про умисність дій судді Щерби Н.Л., яка не могла не усвідомлювати, що таким чином порушує вимоги закону і принцип верховенства права, присягу судді, не дотримується високих стандартів поведінки з метою зміцнення довіри громадян у чесність, незалежність, неупередженість, справедливість суду та підриває авторитет правосуддя».		
54	1455/3дп/15-24	ІІІ	«Із вказаної постанови вбачається, що ОСОБА1 13 листопада 2023 року о 15:47 у місті Черкасах на вулиці Гагаріна (Князя Олега) біля будинку 3 керував транспортним засобом «Toyota Land Cruiser Prado», номерний знак _____, з явними ознаками алкогольного сп'яніння (запах алкоголю з порожнини рота, порушення координації рухів, поведінка, що явно не відповідає обстановці), від проходження в установленому законом порядку медичного огляду на стан алкогольного сп'яніння на місці зупинки транспортного засобу та в медичному закладі відмовився (шляхом ігнорування), чим порушив вимоги пункту 2.5 Правил дорожнього руху».	Подання на звільнення	Так
55	1336/3дп/15-24	ІІІ	«Водночас Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя критично поставилась до пояснень, які надала суддя Богомолова Л.В.,	Подання на звільнення	Так

			оскільки після виїзду на підконтрольну Україні територію суддя Богомолова Л.В. не звернулась до відповідних правоохоронних органів та Вищої ради правосуддя з повідомленням щодо ймовірного вербування її представниками «фсб рф» , втручання в її діяльність, впливу або інших неправомірних дій, учинених стосовно неї вказаними особами».		
56	1341/3дп/15-24	III	«Така поведінка судді Гнипа О.І. у безпосередньому взаємозв'язку з його діями щодо систематичного безпідставного заявлення самовідводу та виявом негативного ставлення до іншого судді в сукупності становить склад дисциплінарного проступку, передбаченого пунктом 3 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів».	Догана	Ні
57	1226/3дп/15-24	III	«Водночас відсутність судді Кіхтенка С.О. на робочому місці без поважних причин та, як наслідок, самоусунення від виконання професійних обов'язків щодо здійснення правосуддя не відповідає високим стандартам етичної поведінки судді, не сприяє зміцненню суспільної довіри до судової влади та шкодить авторитету правосуддя».	Подання на звільнення	Так
58	1056/3дп/15-24	III	«Отже, матеріалами дисциплінарної справи встановлено, що допущені суддею Волковою О.І. умисні грубі порушення норм суддівської	Подання на звільнення	Ні

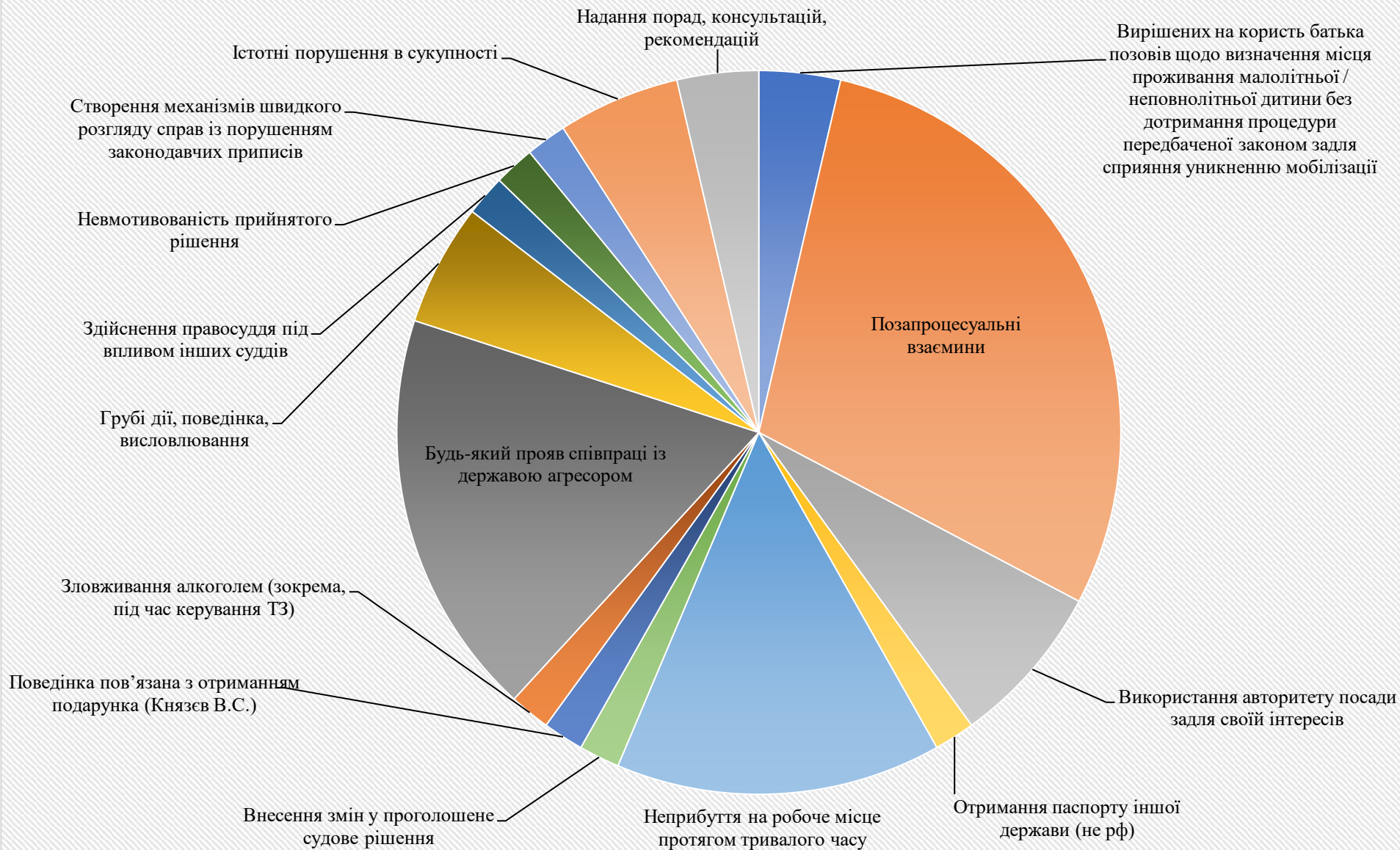
		<p>етики (порушення норм процесуального законодавства щодо ведення судових засідань, неодноразові прояви неповаги до учасників процесу та інших суддів у справах №№ [...] та під час зборів суддів Южноукраїнського міського суду Миколаївської області 11 лютого, 5 березня, 24 червня та 22 жовтня 2020 року), порушення положень щодо вирішення відводів (самостійно у не передбачений законом спосіб вирішення питань щодо самовідводу, не розгляд заяв про самовідвід судді Савіна О.І. та без визначених законом підстав передача справ для здійснення автоматизованого розподілу у справах №№ [...] та грубі порушення процесуальних норм (повернення обвинувальних актів прокурору за відсутності встановлених законом підстав у справах №№ [...], невжиття заходів щодо забезпечення прибуття до суду обвинувачених у справах № [...], покладення на прокурора обов'язку забезпечити явку до суду обвинуваченої з документом, що посвідчує її особу у справах № [...], учинені всупереч завданням судочинства, підривають авторитет правосуддя, порочать звання судді та є істотним дисциплінарним проступком, несумісним зі статусом судді, а також свідчать про те, що суддя Волкова О.І. свідомо знехтувала обов'язками судді».</p>		
--	--	--	--	--

59	283/Здп/15-24	III	«Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя наголошує, що дружні стосунки із суддями чи тривале знайомство з адвокатом, надання їм порад, консультацій, рекомендацій, з'ясування інформації в їх інтересах, згода вивчати матеріали справи безумовно можуть викликати у стороннього спостерігача обґрунтований сумнів у неупередженості судді та суперечить основним засадам судочинства ».	Сувора догана	Так
----	-------------------------------	-----	--	---------------	-----

Додаток 3.2. Дисциплінарні палати Вищої ради правосуддя кваліфікували діяння судді лише за підставою, передбаченою у п. 3 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів»

Додаток 3.3. Діяння суддів, які були кваліфіковані за підставою, передбаченою у п. 3 ч.1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів»

Додаток 4.1.

<i>Рішення про притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності на підставі, передбаченій у п. 2 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», за період з 01.11.2023 по 28.02.2025</i>					
№	Номер рішення	ДП ВРП	Висновок ДП ВРП	Стягнення	Чи прийняте рішення лише на цій підставі
1	3637/1дп/15-24	I	«Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя встановила, що із дня проголошення суддею Сеньком М.Ф. вступної та резолютивної частин рішення у справі № 759/13994/23 до дня виготовлення повного тексту судового рішення в цій справі (із 28 вересня 2023 року до 4 вересня 2024 року) минуло 11 місяців 5 днів . Отже, суддя Сенько М.Ф. порушив строки складення повного тексту судового рішення, визначені статтею 259 ЦПК України».	Попередження	Так
2	3489/1дп/15-24	I	«Під час розгляду дисциплінарної справи встановлено, що справа № 757/19161/13-к у 2022 році взагалі не розглядалася . Справа була призначена до розгляду на 21 березня 2022 року, та цього дня у зв'язку	Попередження	Так

			із введенням воєнного стану на території України її розгляд відкладено на 21 березня 2023 року (перерва між судовими засіданнями становить один рік), що, безумовно, свідчить про неналежну організацію судьями покладених на них обов'язків щодо вжиття заходів для розгляду справи».		
3	3265/1дп/15-24	I	«Між датою отримання суддею Кам'янка-Бузького районного суду Львівської області Самсіним М.Л. позовної заяви для розгляду та датою відкриття провадження в цивільній справі № 446/2985/23 минуло майже п'ять місяців (понад сто п'ятдесят днів), що є порушенням вимог статті 187 ЦПК України».	Попередження	Так
4	2502/1дп/15-24	I	«Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя встановила, що під час розгляду справ №№ [...] суддя внаслідок недбалого ставлення до виконання службових обов'язків, неефективного, несвоєчасного використання наданих законом повноважень не вжив належних та своєчасних заходів, зокрема заходів контролю, для дотримання визначеного законом строку розгляду справ».	Попередження	Так
5	2494/0/15-24	I	«Суддя Карапиш Т.В. у випадках належного повідомлення особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, справи не розглядала, неодноразово відкладала розгляд справ без належного	Попередження	Так

			обґрунтування та зі значними інтервалами, не здійснювала контроль за перебігом строку, передбаченого статтею 38 КУпАП, упродовж якого може бути накладено адміністративне стягнення, що призвело до його порушення та уникнення особами, які вчинили адміністративні правопорушення, адміністративної відповідальності у випадку доведення їх вини».		
6	2366/1дп/15-24	I	«...Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя доходить висновку, що під час розгляду справ №№ [...] суддя Лупенко А.В. допустив безпідставне затягування та не вжив заходів, у тому числі контролю, щодо дотримання визначеного законом строку їх розгляду та вирішення їх до закінчення строку накладення стягнення на осіб, які притягалися до адміністративної відповідальності, тобто у межах розумного строку, що призвело до того, що особи, які були визнані винними у вчиненні адміністративних правопорушень, уникнули застосування до них судом передбаченої законом міри відповідальності у зв'язку із закінченням строків накладення адміністративних стягнень».	Догана	Так
7	1838/1дп/15-24	I	«Кримінальна справа № 216/2077/17 передана судді Ковтун Н.Г. на підставі повторного автоматизованого розподілу судових справ 21	Попередження	Ні

			жовтня 2021 року, отже, її розгляд не відбувається 2 роки 8 місяців, що призвело до безпідставного затягування розгляду кримінальної справи, та є підставою для дисциплінарної відповідальності судді (пункт 2 частини першої статті 106 Закону № 1402-VIII)».		
8	1499/1дп/15-24	I	«Оскільки суддя Смик С.І. не вжила всіх можливих заходів для розгляду справи № 757/53565/18-п упродовж установленого законом строку, не дотримала визначеного строку можливого притягнення особи до адміністративної відповідальності, її дії призвели до уникнення особою, визнаною винною у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченої законом відповідальності у зв'язку із закінченням строків накладення адміністративного стягнення».	Попередження	Так
9	1026/1дп/15-24	I	«З інформації в ЄДРСР, вбачається, що повний текст судового рішення, ухваленого 28 липня 2020 року, надіслано до ЄДРСР для оприлюднення тільки 9 грудня 2021 року, тобто майже через 17 місяців від дня його ухвалення».	Попередження	Ні
10	381/1дп/15-24	I	«Кримінальне провадження за обвинуваченням ОСОБА1 перебувало у провадженні судді Аксьонова В.Є. з 30 серпня 2017 року до 10 серпня 2021 року. Ухвалою Корольовського районного суду міста Житомира від 10 серпня 2021 року у справі № 296/849/17 задоволено клопотання	Попередження	Ні

			захисника обвинуваченого ОСОБА1. Звільнено від кримінальної відповідальності ОСОБА1, кримінальне провадження закрито у зв'язку із закінченням строків давності».		
11	147/1дп/15-24	I	«Оцінивши встановлені під час дисциплінарного провадження обставини та дії (бездіяльність) судді Бойка О.В., Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя вважає, що під час розгляду справ №№ [...] суддя внаслідок недбалого ставлення до виконання службових обов'язків, неефективного, несвоєчасного використання наданих законом повноважень не вжив належних та своєчасних заходів, зокрема заходів контролю, для дотримання визначеного законом строку розгляду справ ».	Попередження	Так
12	82/1дп/15-24	I	«Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла висновку, що під час розгляду справ №№ [...] внаслідок недбалого ставлення до виконання службових обов'язків, неефективного, несвоєчасного використання наданих законом повноважень допустив безпідставне затягування розгляду справ про адміністративні правопорушення та/або не вжив належних та/або своєчасних заходів, у тому числі контролю, для дотримання визначеного законом строку їх розгляду та вирішення до закінчення строку накладення стягнення на	Догана	Так

			осіб, які притягалися до адміністративної відповідальності, тобто у межах розумного строку, що вплинуло на те, що особи, які були визнані винними у вчиненні адміністративних правопорушень, unikнули застосування до них судом передбаченої законом міри відповідальності у зв'язку із закінченням строків накладення адміністративних стягнень».		
13	83/1дп/15-24	I	«Оцінивши встановлені під час дисциплінарного провадження обставини та дії (бездіяльність) судді Горбатовської С.А., Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя доходить висновку, що під час розгляду справ №№ [...] суддею допущено безпідставне затягування розгляду справ про адміністративні правопорушення та/або не вжито належних та/або своєчасних заходів , у тому числі контролю для дотримання визначеного законом строку їх розгляду та вирішення до закінчення строку накладення стягнення на осіб, які притягалися до адміністративної відповідальності, тобто у межах розумного строку, що вплинуло на те, що особи, які були визнані винними у вчиненні адміністративних правопорушень, unikнули застосування до них судом передбаченої законом міри відповідальності	Попередження	Так

			у зв'язку із закінченням строків накладення адміністративних стягнень».		
14	3598/2дп/15-24	П	«Проте навіть таке навантаження не може бути об'єктивною причиною виготовлення повного тексту рішення у справі № 753/13567/21 понад 2 роки ».	Попередження	Так
15	3361/2дп/15-24	П	«Отже, проєкт ухвали від 14 лютого 2024 року суддя Мазур Ю.Ю. створив в АСДС 21 лютого 2024 року, а статус оригіналу цей проєкт отримав та підписаний суддею лише 9 квітня 2024 року. За таких обставин вказана ухвала не могла бути виготовлена 14 лютого 2024 року та надіслана скаржнику того самого дня, відповідно, скаржник не міг ознайомитись із цим судовим рішенням до 9 квітня 2024 року».	Попередження	Так
16	2730/2дп/15-24	П	«Так, розгляд справи було відкладено з 8 травня на 16 вересня 2020 року, з 25 листопада 2020 року на 26 травня 2021 року, з 24 червня на 23 вересня 2021 року, з 9 грудня 2021 року на 3 лютого 2022 року. Внаслідок такого тривалого розгляду справи закінчився строк притягнення судді до кримінальної відповідальності у зв'язку з чим справа була закрита ».	Догана	Так
17	2656/2дп/15-24	П	«Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя встановила, що копію ухвали судді Печерського районного суду міста Києва	Суворе догана	Ні

			Білоцерківця О.А. від 18 червня 2021 року у справі № 757/31641/21-к було надіслано до ЄДРСР 5 липня 2021 року (через 17 днів після її постановлення), тобто з порушенням строку, встановленого законом».		
18	2603/2дп/15-24	П	«Відповідно до інформації з ЄДРСР ухвалу Центрального районного суду міста Миколаєва від 28 липня 2017 року про відкриття провадження у справі № 490/6536/17 надіслано до Реєстру 18 грудня 2020 року, тобто більше ніж через 3 роки (3 роки 4 місяці 19 днів) , що є очевидним порушенням строку, встановленого законом».	Попередження	Так
19	2572/2дп/15-24	П	«Матеріали справи свідчать про те, що рішення Дніпропетровського окружного адміністративного суду від 1 березня 2018 року виготовлено суддею лише 30 червня 2021 року, а підписано суддею та надіслано для оприлюднення в ЄДРСР 13 липня 2021 року, тобто через понад 3 роки 4 місяці з моменту проголошення ».	Догана	Ні
20	2406/2дп/15-24	П	«Ураховуючи той факт, що з моменту винесення постанови Київського апеляційного суду від 24 березня 2021 року минуло понад 3 роки можна виснувати, що мало місце очевидне порушення строків виготовлення повного тексту рішення, внесення його до ЄДРСР та надання стороні».	Попередження	Так

21	2408/2дп/15-24	П	«Слідчий суддя Куцевол В.В. до 29 грудня 2021 року не забезпечив розгляду клопотань у межах строку, передбаченого частиною четвертою статті 199 КПК України, у зв'язку з чим відбулось звільнення з-під варти осіб, які підозрюються у вчиненні особливо тяжкого злочину без застосування будь-якого іншого запобіжного заходу».	Попередження	Так
22	2161/0/15-24	П	«Клопотання ОСОБА1 про ознайомлення з матеріалами кримінального провадження та тимчасове залишення його у слідчому ізоляторі розглядалось судом 6 місяців, з них 5 місяців 19 днів – до постановлення судом ухвали суду від 11 травня 2023 року, якою задоволено заяву судді Гнипа О.І. про самовідвід, тобто під час розгляду дійсно порушено строк, визначений статтею 359 КПК України»	Подання про тимчасове відсторонення від здійснення правосуддя	Ні
23	1322/2дп/15-24	П	«Зокрема, підготовче судове засідання призначено 15 листопада 2019 року на 13 січня 2020 року (61 день), відкладено 13 січня 2020 року – на 3 березня 2020 року (51 день), 4 травня 2020 року – на 14 вересня 2020 року (92 дні), судовий розгляд відкладено з 27 жовтня 2020 року – на 18 лютого 2021 року (115 днів), з 4 березня 2021 року – на 6 серпня 2021 року (156 днів)».	Подання про тимчасове відсторонення від здійснення правосуддя	Так
24	970/2дп/15-24	П	«Оцінивши встановлені за результатами підготовки дисциплінарної справи до розгляду обставини та дії (бездіяльність) судді Чернової Н.В.,	Попередження	Так

			Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя вважає, що під час розгляду справ №№ [...] суддя внаслідок недбалого ставлення до виконання службових обов'язків, неефективного, несвоєчасного використання наданих законом повноважень допустив безпідставне затягування розгляду справ про адміністративні правопорушення та/або не вжив належних та/або своєчасних заходів, у тому числі контролю, для дотримання визначеного законом строку їх розгляду та вирішення до закінчення строку накладення стягнення на осіб, які притягалися до адміністративної відповідальності, тобто у межах розумного строку. Зазначене вплинуло на те, що особи, які були визнані винними у вчиненні адміністративних правопорушень, unikнули застосування до них судом передбаченої законом міри відповідальності у зв'язку із закінченням строків накладення адміністративних стягнень».		
25	973/2дп/15-24	П	«Оскільки суддя Притула Н.Г. ухвалу Шевченківського районного суду міста Києва від 3 березня 2020 року у цивільній справі № 761/41955/16-ц виготовила і оголосила у присутності особи, яка подала дисциплінарну скаргу, 3 березня 2020 року, ця ухвала оприлюднена в ЄДРСР лише 11 травня 2021 року , то така тривала бездіяльність судді (тривале невнесення копії ухвали до ЄДРСР) є порушенням вимог	Попередження	Так

			частини восьмої статті 259 ЦПК України та частини другої статті 2 Закону України «Про доступ до судових рішень». Суддя надала копію ухвали від 3 березня 2020 року для її внесення до ЄДРСР відбулось вже після звернення позивача з дисциплінарною скаргою до Вищої ради правосуддя».		
26	670/2дп/15-24	П	«Як встановлено під час розгляду дисциплінарної справи рішенням Дарницького районного суду міста Києва від 5 березня 2024 року позов ОСОБА1, ОСОБА2 задоволено частково. Водночас слід зауважити, що у провадженні судді Дарницького районного суду міста Києва Якусика О.В. справа № 753/17919/21 перебувала понад два роки».	Попередження	Так
27	676/2дп/15-24	П	«На час визначення судді Бугіля В.В. головуючим у справі № 761/21608/13-к згідно із протоколом повторного автоматизованого розподілу судової справи між суддями від 4 вересня 2015 року кримінальне провадження перебувало на стадії судового розгляду, зокрема, прокурор здійснював оголошення обвинувального акта, яке розпочалося ще у 2014 році. На цей час, тобто впродовж восьми з половиною років, судовий розгляд кримінального провадження перебуває на тій самій стадії – прокурор не завершив оголошення обвинувального акта через те, що судові засідання у справі, які	Попередження	Так

			призначаються з досить великими часовими інтервалами (понад два, три, навіть чотири місяці), або відкладаються у зв'язку з неприбуттям окремих учасників судового розгляду, або не відбуваються (справа знімається з розгляду) у зв'язку тимчасовою непрацездатністю, відпусткою, відрядженням чи зайнятістю судді зі складу колегії суддів, визначеної для розгляду кримінального провадження, у розгляді іншої судової справи».		
28	675/2дп/15-24	П	«Отже, всупереч вказаним вимогам статті 450 ЦПК України суддя Клімченко М.І. під час постановлення 17 листопада 2020 року ухвали про відкриття провадження у справі № 663/3279/19 та призначення її до розгляду на 22 грудня 2020 року не вжив заходів для дотримання та виконання вказаної правової норми».	Догана	Ні
29	518/2дп/15-24	П	«Встановлені обставини свідчать про нежиття суддею Глинською Д.Б. заходів щодо розгляду обвинувального акту в справі № 466/1491/18 у розумний строк, а також про нежиття заходів щодо розгляду клопотання потерпілої про арешт майна обвинуваченого у строк, встановлений законом, отже під час здійснення правосуддя у справі № 466/1491/18 в діях судді наявний дисциплінарний проступок,	Попередження	Так

			передбачений пунктом 2 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів».		
30	433/2дп/15-24	II	«Оскільки з моменту відкриття суддею Жигуліним С.М. провадження у справі № 500/1523/17 до ухвалення рішення в цій справі минуло понад 4 роки та в межах розгляду справи призначалися судові засідання зі значними інтервалами, суддя не дотримав вимог статті 210 ЦПК України. Відсутність відомостей про повідомлення учасників справи про судові засідання свідчить, що суддя Жигулін С.М. безпідставно відкладав розгляд цієї справи».	Догана	Так
31	298/2дп/15-24	II	«Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла висновку, що такі дії судді Федулеєвої Ю.О. привели до порушення процесуальних строків розгляду зазначених справ про адміністративні правопорушення відповідно до КУпАП, закриття провадження у справах №№ [...] ».	Попередження	Так
32	222/3дп/15-25	III	«Оцінивши встановлені під час дисциплінарного провадження обставини, Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя встановила, що суддя Осік Д.В. не вжив заходів щодо належного планування судових засідань та розгляду справ про адміністративні правопорушення №№ [...] у межах строків накладення	Попередження	Так

			адміністративного стягнення. Не зміг ефективно протидіяти недобросовісно створюваним учасниками справ перепонам для руху справ».		
33	177/3дп/15-25	III	«На переконання Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя, суддя Материнко М.О. не доклала усіх можливих зусиль для виконання своїх обов'язків з урахуванням обставин цивільної справи № 643/18546/21, що свідчить про неефективне / недієве правосуддя, яке не було спрямоване на досягнення завдань цивільного судочинства. Кількість призначених судових засідань у цій справі також не може свідчити про дієве правосуддя».	Попередження	Так
34	101/3дп/15-25	III	«Оцінивши встановлені під час дисциплінарного провадження обставини, Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя встановила, що суддя Єсауленко М.В. свідомо допустила безпідставне затягування та не вжила заходів щодо належного планування судових засідань та розгляду справ про адміністративні правопорушення №№ [...] у межах строків накладення адміністративного стягнення. Не змогла ефективно протидіяти перешкодам для руху справи, які недобросовісно створювали учасники справ».	Попередження	Так

35	4/3дп/15-25	III	«Виготовлення тексту ухвали суду про призначення у справі судової експертизи та надіслання ухвали до Єдиного державного реєстру судових рішень майже через 8 місяців після дати її постановлення, направлення справи до експертної установи через 9 місяців після дати постановлення ухвали про призначення у справі експертизи безумовно вплинули на тривалість перебування справи у провадженні судді Якусика О.В.».	Догана	Так
36	3660/3дп/15-24	III	«У скороченому рішенні (вступна та резолютивна частини) зазначено, що повне судове рішення буде складено у строк до 30 жовтня 2020 року включно. Водночас встановлено, що повне судове рішення складено 29 березня 2021 року, про що зазначено в цьому рішенні».	Попередження	Так
37	3588/3дп/15-24	III	«Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя також наголошує, що повний текст ухвали відповідно до частини другої статті 376 КПК України мав бути виготовлений не пізніше 26 червня 2024 року, однак фактично був виготовлений 15 жовтня 2024 року».	Догана	Так
38	3522/3дп/15-24	III	«А отже, Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя вважає, що складність справи, необхідність деталізації викладу обставин, встановлених судом, відповідних мотивів на обґрунтування задоволення позовних вимог не могли вимагати такого значного строку	Попередження	Так

			(понад 1 рік 7 місяців) для виготовлення суддею Ленінського районного суду міста Кіровограда Іванової Л.А. повного тексту судового рішення, а пояснення судді Ленінського районного суду міста Кіровограда Іванової Л.А., з покликанням на необхідність дотримання вимог щодо умотивованості судового рішення, не можуть виправдовують значну тривалість його виготовлення».		
39	2879/3дп/15-24	Ш	«Ураховуючи встановлені під час розгляду дисциплінарної справи обставини, зокрема інформацію про тривалість розгляду кримінального провадження № 444/470/21, підстави відкладення судових засідань, інтервали їх призначення, складність справи, а також відсутність надмірного навантаження судді Мікули В.Є., Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя доходить висновку, що суддя Мікула В.Є. внаслідок недбалості у зв'язку з неналежним ставленням до службових обов'язків та за відсутності об'єктивних причин не вжив заходів щодо своєчасного розгляду кримінальної справи № 444/470/21, безпідставно затягнув її розгляд понад розумний строк, що мало наслідком звільнення обвинуваченого від кримінальної відповідальності у зв'язку із закінченням строків притягнення до кримінальної відповідальності».	Попередження	Так

40	2276/3дп/15-24	III	«Справа № 631/855/17 перебувала у провадженні судді Мащенко С.В. з 25 вересня 2018 року до 22 січня 2024 року, тобто понад 5 років 3 місяці. З матеріалів справи № 631/855/17 вбачається, що суддя Мащенко С.В. призначила у цій справі близько 47 судових засідань, частину з яких відкладала / у них оголошували перерву дійсно з поважних причин, як-от неявка сторін, участь судді у розгляді іншої справи, за клопотанням представників сторін у зв'язку з їхньою участю в розгляді іншої справи».	Попередження	Так
41	1877/3дп/15-24	III	«Необґрунтоване відкладення суддею судового засідання у зв'язку із закінченням робочого часу та подальше визначення дати судового засідання – 19 лютого 2024 року, тобто після закінчення 72 годин з моменту затримання особи, зумовило звільнення цієї особи з-під варті в залі суду без застосування будь-якого іншого запобіжного заходу».	Сувора догана	Ні
42	1341/3дп/15-24	III	«На думку Третьої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя, встановлені під час розгляду дисциплінарної справи, вказують, що неодноразове заявлення суддею Семенівського районного суду Чернігівської області Гнипом О.І. самовідводів призвело до затягування розгляду клопотання засудженого, а тому він допустив дисциплінарний	Догана	Ні

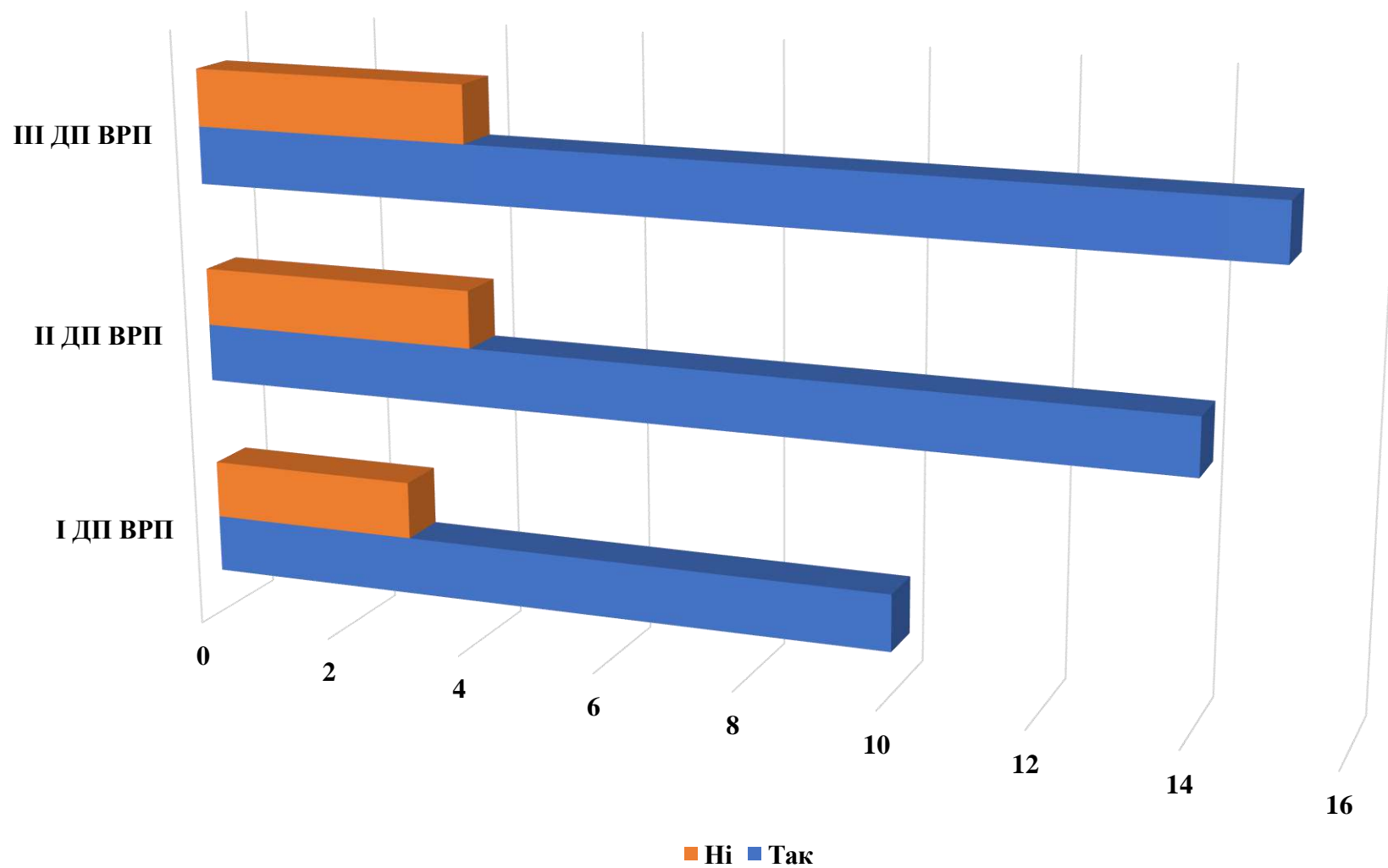
			проступок, передбачений пунктом 2 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів».		
43	1056/3дп/15-24	III	«Крім того, здійснюючи правосуддя у справах № 486/1370/17, № 486/2/18, суддя Волкова О.І., всупереч вимогам статей 21, 28, 323 КПК України, згідно з якими саме на суд покладено обов'язок забезпечення розумного строку розгляду кримінального провадження, не вжила заходів щодо забезпечення прибуття до суду обвинувачених, чим допустила безпідставне затягування розгляду справ, що охоплюється складом дисциплінарного проступку, передбаченого пунктом 2 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів».	Подання на звільнення	Ні
44	1054/3дп/15-24	III	«Відповідно до вказаного витягу повний текст ухвали від 19 жовтня 2020 року у вказаній справі створено 11 грудня 2023 року, підписано електронним цифровим підписом судді та надіслано до ЄДРСР 11 грудня 2023 року».	Попередження	Так
45	957/3дп/15-24	III	«Заяву ОСОБА1 про виправлення помилки у виконавчому листі від 26 січня 2022 року передано судді Колотієвському О.О. 20 червня 2023 року і розглянуто 4 січня 2024 року, тобто розгляд цієї заяви тривав	Попередження	Так

			понад 6 місяців, що не відповідає вимогам частини третьої статті 432 ЦПК України».		
46	648/3дп/15-24	III	«Аналізуючи зібрані матеріали дисциплінарної справи, Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя вважає, що встановлені під час розгляду дисциплінарної справи обставини свідчать, що суддя Нагорнюк Ю.В. внаслідок недбалості у зв'язку з неналежним ставленням до службових обов'язків та за відсутності об'єктивних причин не вжив заходів щодо своєчасного розгляду кримінальної справи № 285/4314/19 і безпідставно затягнув її розгляд понад розумний строк, що мало наслідком закриття кримінального провадження».	Попередження	Так
47	417/3дп/15-24	III	«Судові засідання у справі призначалися сім разів із тривалими часовими проміжками (11 січня, 22 лютого, 24 березня, 22 червня, 13 вересня, 22 жовтня 2021 року, 17 січня 2022 року). Водночас після 11 місяців перебування справи № 486/1858/20 у її провадженні суддя Волкова О.І. постановила ухвалу про залишення позовної заяви без розгляду (позов подав неналежний позивач), зазначена ухвала була скасована судом апеляційної інстанції».	Суворая догана	Так
48	282/3дп/15-24	III	«Попередньою перевіркою встановлено, що скарга ОСОБА1 на бездіяльність прокурора та слідчого надійшла до провадження слідчого	Суворая догана	Так

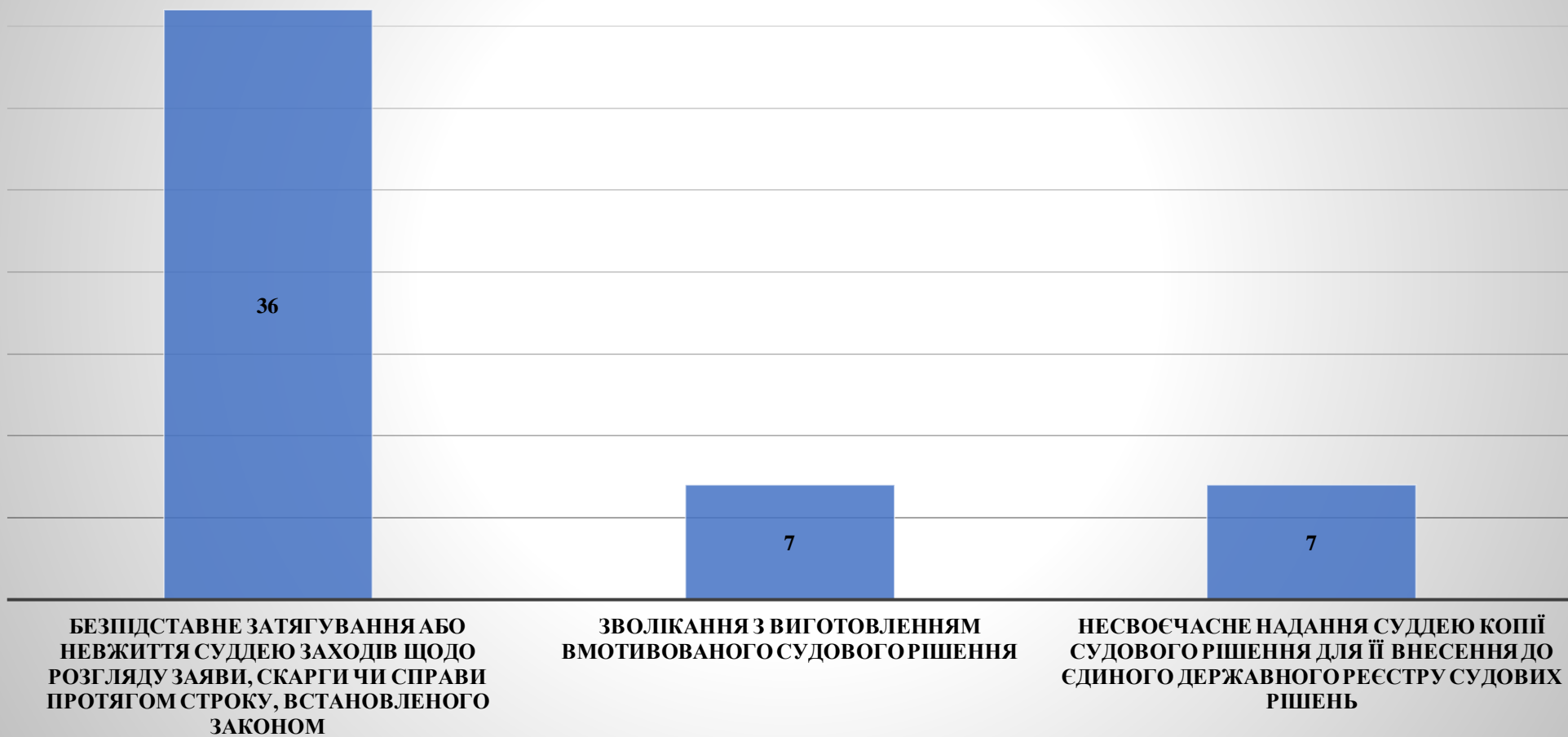
			судді Кіхтенка С.О. 11 листопада 2019 року, станом на дату розгляду об'єднаної дисциплінарної справи (31 січня 2024 року) розгляд скарги не завершено. Таким чином, усупереч вимогам наведених норм справа № 358/1727/19 перебуває у провадженні слідчого судді Кіхтенка С.О. понад 4 роки 2 місяці».		
49	13/3дп/15-24	III	«Оцінивши встановлені під час дисциплінарного провадження обставини та дії (бездіяльність) судді Савицького С.А., Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя вважає, що під час розгляду справ № [...] суддя внаслідок недбалого ставлення до виконання службових обов'язків, неефективного, несвоєчасного використання наданих йому законом повноважень допустив безпідставне затягування розгляду цих справ та не вжив своєчасних заходів для дотримання визначеного законом строку їх розгляду , що не відповідає вимогам об'єктивного розгляду справи справедливим судом та утворює склад дисциплінарних проступків, визначених пунктом 2 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», а саме безпідставне затягування та невжиття суддею заходів щодо розгляду справи протягом строку, встановленого законом».	Суворо догана	Так

50	1348/3дп/15-23	III	<p>«Слід зауважити, що після задоволення заяви про відвід, поданої представником позивачки – адвокатом Янковським О.В. (ухвала від 20 квітня 2021 року) та визначення нового складу суду (суддя Смокіна Г.І.) справу № 500/4205/19 за позовом ОСОБА1 до ОСОБА2 про стягнення аліментів на неповнолітню дитину розглянуто по суті менше ніж за сім місяців (рішення суду від 18 листопада 2021 року). Відповідне судове рішення учасниками справи не оскаржувалося та набрало законної сили».</p>	Попередження	Ні
----	--------------------------------	-----	---	--------------	----

Додаток 4.2. Дисциплінарні палати Вищої ради правосуддя кваліфікували діяння судді лише за підставою, передбаченою у п. 2 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів»

Додаток 4.3. Кваліфіковані склади дисциплінарних проступків дисциплінарної підстави, яка передбачена у п. 2 ч.1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів»

Додаток 5.1.

<i>Рішення про притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності на підставі, передбаченій у п. 4 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», за період з 01.11.2023 по 28.02.2025</i>					
№	Номер рішення	ДП ВРП	Висновок ДП ВРП	Стягнення	Чи прийняте рішення лише на цій підставі
1	199/1дп/15-25	I	«Ураховуючи викладене, Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла висновку, що суддя Біляївського районного суду Одеської області Пендюра Л.О., застосувавши до ОСОБА1, ____ року народження, примусовий захід виховного характеру у вигляді направлення до спеціальної навчально-виховної установи для дітей та підлітків строком на один рік , допустив порушення прав людини і основоположних свобод, а отже, вчинив дисциплінарний проступок, передбачений пунктом 4 частини першої статті 106 Закону № 1402-VIII».	Догана	Так

2	153/1дп/15 -25	І	«Ураховуючи викладене, Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла висновку, що суддя Білгород-Дністровського міськрайонного суду Одеської області Боярський О.О. грубо порушив вимоги цивільного процесуального законодавства України та норми Закону України «Про судоустрій і статус суддів», а саме не виконав основних завдань цивільного судочинства щодо забезпечення справедливого та неупередженого розгляду і вирішення цивільної справи, що призвело до істотних негативних наслідків, і є підставою для дисциплінарної відповідальності за вчинення дисциплінарного проступку, передбаченого пунктом 4 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (інше грубе порушення закону, що призвело до істотних негативних наслідків)».	Подання на звільнення	Ні
3	151/1дп/15 -25	І	«З інформації, яку надав Малиновський районний суд міста Одеси, вбачається, що за період із 17 березня 2021 року до 9 жовтня 2024 року суддя Мазун І.А. прийняла шість постанов про звільнення осіб від адміністративної відповідальності у зв'язку з малозначністю вчиненого правопорушення (справи №№ 521/10743/21, 521/14482/21, 521/24/22, 521/4353/23, 521/9482/23, 521/22317/23), що свідчить про несистематичне ухвалення суддею рішень щодо звільнення осіб від	Попередження	Так

			<p>відповідальності у справах про адміністративні правопорушення за статтею 130 КУпАП у зв'язку з малозначністю вчиненого ними правопорушення. [...] При цьому, неодноразове застосування не чинних норм законодавства з метою звільнення правопорушників від відповідальності, враховуючи значну суспільну увагу до цієї категорії справ та сталу судову практику, свідчить саме про грубу недбалість судді Мазун І.А.».</p>		
4	152/1дп/15 -25	I	<p>«При цьому, Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя звертає увагу, що на час надходження справ про адміністративні правопорушення № 592/2591/22, № 592/3546/22 до провадження судді Алфьорова А.М., Закон України від 16 лютого 2021 року № 1231-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення відповідальності за окремі правопорушення у сфері безпеки дорожнього руху» вже понад рік як встановлював пряму заборону на можливість звільнення осіб від адміністративної відповідальності при малозначності правопорушення під час розгляду справ, передбачених статтею 130 КУпАП, а тому суддя був зобов'язаний врахувати особливості дії норм КУпАП у часі та застосувати відповідне правове регулювання під час здійснення правосуддя».</p>	Попереджен ня	Так

5	17/1дп/15-25	<p>I «Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя встановила факти порушення суддею Заверюхою В.О. правил територіальної юрисдикції (підсудності); незалучення до справ щодо вирішення питання визначення місця проживання дитини з батьком і відібрання дитини від матері органу опіки та піклування, розгляду справ без передбаченого законом висновку органу опіки та піклування щодо розв'язання спору на підставі відомостей, одержаних у результаті обстеження умов проживання дитини, батьків, інших осіб, а також на підставі інших документів, які стосуються справи; вирішення суддею Заверюхою В.О. спорів на підставі заяв відповідачок про визнання позовних вимог, за умов незаконних домовленостей щодо результатів вирішення справ. Зазначене свідчить про порушення суддею Заверюхою В.О. не лише приписів статей 7, 19 СК України, статей 128, 185, 187, 206, 272 ЦПК України, а й загалом завдань цивільного судочинства, визначених статтею 2 ЦПК України, у частині забезпечення неупередженого розгляду справи з дотриманням принципу верховенства права. [...]</p> <p>Отже, зазначені дії позивачів підтверджують кінцеву мету (у тому числі зафіксовану в матеріалах кримінального провадження № ____ [в показаннях підозрюваних, свідків, протоколах НСРД]) ухвалення вказаних</p>	Подання на звільнення	Ні
---	------------------------------	---	-----------------------	----

			судових рішень, а саме ухилення військовозобов'язаних від мобілізації з метою виїзду з України під час дії правового режиму воєнного стану».		
6	3569/1дп/15-24	I	<p>У цьому рішенні Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя у своєму висновку не зазначає, яка поведінка суддів свідчить про вчинення того чи іншого дисциплінарного проступку та не розмежовує дисциплінарні склади.</p> <p>«Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя доходить висновку, що обставини дисциплінарної справи вказують на наявність у діях суддів Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду Боднара С.Б., Панкулича В.І., Панаїда І.В. ознак дисциплінарних проступків, передбачених підпунктами «а», «г», «г» пункту 1 та пунктом 4 частини першої статті 106 Закону України від 2 червня 2016 року № 1402-VIII «Про судоустрій і статус суддів», відповідно до яких суддів може бути притягнуто до дисциплінарної відповідальності в порядку дисциплінарного провадження з підстав: істотного порушення норм процесуального права під час здійснення правосуддя, що унеможливило реалізацію учасниками судового процесу наданих їм процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків; порушення засад рівності всіх учасників судового процесу перед законом і судом, змагальності сторін та</p>	Попереджен ня	Ні

			свободи в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості; незабезпечення обвинуваченому права на захист; умисного або внаслідок грубої недбалості допущення суддями порушення прав людини і основоположних свобод».		
7	1292/1дп/15-24	I	«Суддя Бужора В.Т. під час здійснення правосуддя у вказаних справах грубо порушив вимоги статей 1, 245, 280 КУпАП, що перешкодило виконанню державою основних завдань, для яких прийнято КУпАП: виховання особи, яка вчинила таке правопорушення, в дусі додержання законів України, поваги до правил співжиття, запобігання вчиненню нових правопорушень як самим правопорушником, так і іншими особами. Такі дії судді охоплюються складом березня дисциплінарного проступку, передбаченого пунктом 4 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», (грубе порушення закону, що призвело до істотних негативних наслідків внаслідок грубої недбалості)».	Попереджен ня	Ні
8	1026/1дп/15-24	I	«Ураховуючи викладене, Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла висновку, що суддя Солом'янського районного суду міста Києва Козленко Г.О. внаслідок грубої недбалості не виконала основних завдань цивільного судочинства щодо забезпечення контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб, а також	Попереджен ня	Ні

			забезпечення права на справедливий суд та допустила грубе порушення процесуального закону, що призвело до істотних негативних наслідків для сторони відповідача, і є підставою для дисциплінарної відповідальності за вчинення дисциплінарного проступку, передбаченого пунктом 4 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів».		
9	81/1дп/15-24	I	<p>«З огляду на процесуальні дії судді Хайкіна В.М. під час розгляду заяви про скасування заочного рішення, а саме неналежне з'ясування обставин для скасування заочного рішення у справі, взяття до уваги пояснень відповідача без належної їх оцінки відповідно до вимог ЦПК України, Перша Дисциплінарна палата дійшла висновку, що суддею Хайкіним В.М. порушено право на повагу до приватного і сімейного життя, право на шлюб та здійснено втручання у право на повагу до приватного і сімейного життя. [...]</p> <p>Процесуальні дії судді Хайкіна В.М. під час розгляду заяви про перегляд заочного рішення необхідно кваліфікувати як дисциплінарний проступок, передбачений пунктом 4 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», внаслідок грубої недбалості допущення</p>	Догана	Так

			суддею, який брав участь в ухваленні судового рішення, порушення прав людини і основоположних свобод».		
10	84/1дп/15-24	I	«Ураховуючи викладене, беручи до уваги очевидну неналежність та непропорційність застосованих заходів забезпечення позову, порушення імперативних приписів законодавства , виходячи з того, що суддя Дмитрюк О.В., задовольняючи заяву про забезпечення позову, втрутилася в господарську діяльність відповідача , Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя вважає, що в діях судді Шевченківського районного суду міста Запоріжжя Дмитрюк О.В. наявний склад дисциплінарного проступку, передбаченого пунктом 4 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (допущення суддею, який брав участь в ухваленні судового рішення, порушення прав людини і основоположних свобод – права власності)».	Попереджен ня	Так
11	1328/1дп/15-23	I	«Таким чином, суддя Галин В.П. під час здійснення правосуддя у справі № 452/1021/20 грубо порушив вимоги статей 1, 245, 280 КУпАП, що перешкодило виконанню державою основних завдань, для яких прийнято КУпАП: виховання особи, яка вчинила таке правопорушення, в дусі додержання законів України, поваги до правил співжиття, запобігання вчиненню нових правопорушень як самим правопорушником, так і	Попереджен ня	Так

			іншими особами. Такі дії судді охоплюються складом дисциплінарного проступку, передбаченого пунктом 4 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», а саме грубе порушення закону, що призвело до істотних негативних наслідків внаслідок грубої недбалості».		
12	287/2дп/15 -25	П	«Таким чином, допущене суддею грубе порушення закону (застосування статті 22 КУпАП у справах про адміністративне правопорушення, передбачене статтею 130 КУпАП) є таким, що призвело до істотних негативних наслідків. Такі дії стосуються адміністративних правопорушень, що мають значну суспільну небезпеку та викликають підвищений суспільний інтерес. Це порушує принцип невідворотності покарання, правової визначеності та справедливості. Отже, дисциплінарний орган, дослідивши матеріали об'єднаної дисциплінарної справи, врахувавши встановлені під час підготовки справи до розгляду обставини, вважає, що дії судді Коваленко В.П. містять склад дисциплінарного проступку, передбаченого пунктом 4 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів».	Попереджен ня	Так
13	3670/2дп/1 5-24	П	«Судді Хмелю Р.В. відома така позиція Верховного Суду. Зокрема, у рішенні Бершадського районного суду Вінницької області від 5 грудня	Попереджен ня	Так

		<p>2019 року у справі № 753/614/19 суддя Хмель Р.В. посилається на постанову Верховного Суду від 24 жовтня 2018 року у справі № 761/2855/17, де вказано, що позбавлення батьківських прав є крайнім заходом та можливе в разі доведення умисного ухилення відповідача від виконання батьківських обов'язків. Водночас під час розгляду справи № 126/739/23 про позбавлення матері дитини батьківських прав суддя не навів жодних справді вагомих причин для ухвалення такого рішення. У справі відсутні докази умисного ухилення матері від виконання своїх батьківських обов'язків, отже таке рішення не містить належного обґрунтування та свідчить про порушення суддею права на справедливий суд. З огляду на викладене Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла висновку, що суддя Хмель Р.В. вчинив дисциплінарний проступок, передбачений пунктом 4 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», а саме: допущення суддею, який брав участь в ухваленні судового рішення, порушення прав людини і основоположних свобод».</p>		
14	3597/2дп/1 5-24	<p>II «Отже звільнення суддею Закарпатського апеляційного суду Бисагою Т.Ю. водія від адміністративної відповідальності у зв'язку з малозначністю вчиненого адміністративного правопорушення</p>	Попереджен ня	Так

			<p>всупереч положенням статті 22 КУпАП свідчить про наявність у діях судді складу дисциплінарного проступку, передбаченого пунктом 4 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»: грубе порушення закону, що призвело до істотних негативних наслідків».</p>		
15	3599/2дп/1 5-24	II	<p>«Суддею під час розгляду справ, що є предметом дисциплінарного провадження не заслухано жодної дитини. Окрім того у висновках органу опіки і піклування, які знаходяться у матеріалах справ, а також у рішеннях суду відсутні дані, що у дітей з'ясовувалось з ким вони бажають проживати і якою була їх думка. Більше того, з матеріалів справ впливало, що така думка не встановлювалась і цьому питанню не надавалась належна увага. Отже суддею проігноровано вимоги законодавства, покликаних забезпечити дотримання основоположних прав дітей, що свідчить про очевидне і грубе порушення цих прав. З огляду на викладене Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя ходить висновку, що суддя Чорна В.Г. вчинила дисциплінарний проступок, передбачений пунктом 4 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», а саме: допущення суддею, який брав участь в</p>	Попереджен ня	Так

			ухваленні судового рішення, порушення прав людини і основоположних свобод».		
16	3283/2дп/15-24	П	«Неналежне виконання суддею Аркатовою К.В. приписів ЦПК України створило істотні перешкоди у виконанні судового рішення в цивільній справі № 2-747/11, що призвело до значних складнощів для стягувача – ТОВ «ФК “Форінт”», який фактично з 2021 року перебуває у стані правової невизначеності, позбавлений законного права на примусове виконання рішення суду стосовно трьох боржників; крім того призвело до скасування всіх арештів і обмежень у праві виїзду за межі держави, переоформлення належного боржникам майна. Характер таких дій, їх наслідки не могли не бути очевидними для судді Аркатової К.В., яка обіймає посаду судді понад 20 років. Без належного обґрунтування суддя вирішила питання поновлення процесуального строку, який згідно з вимогами законодавства не підлягав поновленню. Отже, оцінюючи встановлені обставини та кваліфікуючи дії судді, Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя доходить висновку про наявність у діях судді Аркатової К.В. під час розгляду справи № 2-747/11 складу дисциплінарного проступку, передбаченого пунктом 4 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», а саме	Догана	Так

			внаслідок грубої недбалості допущення суддею грубого порушення закону, що призвело до істотних негативних наслідків».		
17	3023/2дп/1 5-24	П	«Зважаючи на досвід судді, Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя вважає, що йому не могло бути не відомо, що фактична заборона виконання судового рішення в таких випадках не допускається . Тому допущене ним порушення є очевидним і кричущим. Обставин, які б створювали об'єктивні причини для такої помилки не встановлено. Тому таку помилку не можна назвати добросовісною. Водночас під час розгляду дисциплінарної справи не встановлено ознак навмисних дій судді. Тому дії судді є проявом недбалості. Зазначені обставини свідчать про наявність у діях судді Марича Є.В. складу дисциплінарного проступку, передбаченого пунктом 4 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (внаслідок грубої недбалості допущення суддею, який брав участь в ухваленні судового рішення, порушення прав людини і основоположних свобод)».	Попереджен ня	Так
18	2658/2дп/1 5-24	П	«У межах кримінального провадження № ____ від 25 листопада 2022 року встановлено, що внаслідок таких дій судді група осіб протиправно заволоділа 32 земельними ділянками площею 93,87 га, якими	Подання на звільнення	Ні

			<p>розпорядилась на власний розсуд, завдавши територіальним громадам збитків на загальну суму близько 2,018 млн грн, що є особливо великим розміром.</p> <p>Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя вважає, що суддя Лесько М.О. допустив такі дії навмисно, на виконання домовленостей між ним та ОСОБА4».</p>		
19	2657/2дп/15-24	II	<p>«Вжиття заходів забезпечення позову у вигляді заборони блокування роботи ТОВ «Органікс агро» у будь-який спосіб, спрямованих на одержання ним у володіння (збір, завантаження, транспортування, зберігання тощо), свідчить про надання ТОВ «Органікс агро» права на збір урожаю. Зі змісту заяви про забезпечення позову від 12 листопада 2021 року вбачається, що хоча й існує потенційний спір щодо визначення законного власника на урожаю, проте вимоги ТОВ «Органікс агро» до ПрАТ «Троянівське» мають винятково грошовий характер – стягнення збитків.</p> <p>Предметом майбутнього позову мало стати стягнення грошових коштів (відшкодування збитків, упущеної вигоди), а не витребування майна, тому такий засіб забезпечення позову не узгоджується із предметом</p>	Подання про тимчасове відсторонення від здійснення правосуддя	Ні

		<p>майбутнього позову, що свідчить про відсутність зв'язку між обраним заявником заходом забезпечення позову і предметом позовних вимог.</p> <p>Колегія суддів Північно-західного апеляційного господарського суду у своїй постанові від 20 грудня 2021 року встановила, що заходи забезпечення позову порушили права та інтереси ТОВ «Лендвізор» як особи, яка на момент вжиття заходів забезпечення позову була власником урожаю.</p> <p>Скаржник стверджує, що вартість вирощеної сільськогосподарської продукції становить 26 421 426,38 грн, що може свідчити про наявність істотних негативних наслідків для власника».</p>		
20	2658/2дп/1 5-24	<p>II «Ухвалення суддею Остропільцем Є.Р. постанови про закриття провадження у справі № 294/306/22 всупереч встановленим обставинам справи призвело до істотного негативного наслідку – уникнення відповідальності та невиконання завдань КУПАП щодо виховання особи, яка вчинила таке правопорушення, в дусі додержання законів України, поваги до правил співжиття, а також запобігання вчиненню нових правопорушень як самим правопорушником, так і іншими особами. Це формує у громадян відчуття безкарності, стимулює до продовження вчинення правопорушень та породжує впевненість про можливий вплив</p>	<p>Подання про тимчасове відсторонення від здійснення правосуддя</p>	Ні

			на будь-якого суддю та отримання бажаного рішення незважаючи на встановлені обставини справи».		
21	2572/2дп/1 5-24	П	«Істотним негативним наслідком дисциплінарного проступку стало застосування до ФГ «Тандем-Агро» штрафних санкцій у розмірі 93 738,33 гривні. Як убачається із платіжної інструкції від 30 травня 2023 року № 1, підприємство сплатило вказаний штраф для уникнення блокування рахунків. Сплата штрафу обумовлена тим фактом, що суддя Кадникова Г.В., попри визнання безпідставності такого штрафу в мотивувальній частині рішення, в резолютивній частині рішення дійшла інших висновків, ніж під час його проголошення. Окрім суто фінансових витрат для підприємства, наслідком ухвалення такого рішення став ризик втручання в господарську діяльність підприємства через блокування рахунків. Вказані ризики вдалося мінімізувати виключно за рахунок безпідставної сплати штрафних санкцій».	Догана	Ні
22	2404/2дп/1 5-24	П	«Неналежне виконання суддею Дружинін К.М. приписів КПК України створило істотні перешкоди у виконанні судових рішень у цивільних справах у спорах щодо спадкового майна померлого ОСОБА1 впродовж тривалого часу та несло серйозні ризики втрати такого майна до вирішення цих спорів під час перебування майна на відповідальному зберіганні та до	Сувородогана	Так

			<p>завершення кримінального провадження. Характер таких дій та наслідки не могли не бути очевидними для судді Дружиніна К.М. який обіймає цю посаду протягом 18 років. Слідчий суддя Красногвардійського районного суду міста Дніпропетровська Дружинін К.М. без належного обґрунтування вирішив питання не лише про скасування арешту майна під час досудового розслідування у кримінальному провадженні, а й фактично без належних підстав самостійно визначив власника майна шляхом передання звільненого від арешту майна на відповідальне зберігання такій особі».</p>		
23	2285/2дп/1 5-24	II	<p>«Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя під час розгляду дисциплінарної справи щодо судді Шульги В.О. дійшла висновку, що суддя під час встановлення обставин справ, оцінювання доказів і тлумачення закону у справах про адміністративне правопорушення стосовно правопорушників ОСОБА1, ОСОБА2 не врахував змін, що відбулися у законодавстві (19 квітня 2020 року), що вказує на неналежне ставлення судді до службових обов'язків та провадження у справах № 585/735/21, № 581/401/21 закриті внаслідок недбалості судді. При цьому будь-яких доказів умисності вчинення проступку під час розгляду дисциплінарної справи не встановлено».</p>	Попереджен ня	Так

24	1969/2дп/1 5-24	II	«Разом із тим, усупереч міжнародним стандартам, правовим висновкам Верховного Суду та вимогам статей 252, 280 КУпАП, у своїх рішеннях у судових справах № 478/745/22 та № 478/433/23 суддя Іщенко Х.В. безпідставно та невмотивовано застосувала положення статті 22 КУпАП, не навела мотивів висновку про відсутність суспільної небезпечності та малозначність керування транспортним засобом у стані сп'яніння».	Попереджен ня	Так
25	911/2дп/15 -24	II	«З огляду на обставини, встановлені під час розгляду об'єднаної дисциплінарної справи, Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла висновку, що суддя Козіна С.М. на порушення вимог ЦПК України у справах №№ 374/19/19, 374/102/19, 374/103/19, 374/218/19, 374/341/19, 374/30/20, 374/277/20, 374/352/20, 374/353/20, 374/359/20, 374/12/21, 374/13/21, 374/22/21 не визначила коло заінтересованих осіб, не залучила їх до участі у справах, зокрема органи державної міграційної служби, чим позбавила заінтересованих осіб можливості здійснювати свої процесуальні права та виконувати процесуальні обов'язки».	Подання на звільнення	Ні
26	913/2дп/15 -24	II	«Зі змісту ухвал слідчого судді Печерського районного суду міста Києва Вовка С.В. від 29 вересня 2021 року не вбачається, з чого виходив суд, задовольняючи клопотання про надання дозволу на проведення обшуку в автомобілях, які належать ОСОБА1, і чому ці автомобілі можуть бути	Попереджен ня	Так

речовими доказами у справі. В ухвалах містяться загальні фрази про те, що обставини, викладені в клопотанні, знайшли своє підтвердження в наданих матеріалах, відшукання речей буде мати доказове значення для розслідування кримінального провадження, а в подальшому будуть доказами під час судового розгляду кримінального провадження, є обґрунтовані підстави вважати, що відшукувані речі знаходяться у приміщенні, на яке вказано у клопотанні. Крім того, ухвалами слідчого судді Печерського районного суду міста Києва Вовка С.В. від 29 вересня 2021 року у справах № 757/52446/21-к, № 757/52447/21-к надано дозвіл на проведення обшуку в автомобілях Land Rover Range Rover, 2010 р.в., д.н.з. ____, та Land Rover Range Rover, 2007 р.в., д.н.з. ____, які належать ОСОБА1, з метою їх вилучення. [...]

Внаслідок вказаних дій судді Вовка С.В. ОСОБА1 був позбавлений права володіти, користуватись та розпоряджатись належним йому на праві власності рухомим майном (автомобілями) протягом 10 місяців. [...]

Водночас ухвала про «обшук з метою вилучення» фактично позбавила власника майна на можливість взяти участь у розгляді питання щодо необхідності такого вилучення та оскарження ухвали, яка обмежила його права на мирне володіння майном. Скаржник двічі оскаржував ухвали

			судді Вовка С.В., однак апеляційний та касаційний суд відмовили у відкритті відповідного провадження у зв'язку з тим, що ухвала про обшук не підлягає оскарженню».		
27	834/2дп/15 -24	П	«З огляду на процесуальні дії суддів Божко Л.А., Дурасової Ю.В., Лукманової О.М. під час розгляду справи за заявою ОСОБА1 про перегляд постанови Дніпропетровського апеляційного адміністративного суду від 5 квітня 2016 року за нововиявленими обставинами, а не за виключними обставинами, як просила ОСОБА1, та невзяття до уваги аргументів і пояснень скаржниці, а також ненадання їм відповідної оцінки Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла висновку про допущення вказаними суддями істотного порушення норм процесуального права під час здійснення правосуддя».	Попереджен ня	Так
28	675/2дп/15 -24	П	«Такими діями суддя першої інстанції під час здійснення правосуддя у справі № 663/3279/19 допустив «забезпечення скарги» у спосіб, не передбачений процесуальним законом, чим де-факто зупинив виконання судового рішення, яке набрало законної сили, та шляхом ухвалення судового рішення (ухвала Скадовського районного суду Херсонської області від 17 листопада 2020 року), що виключало можливість оскарженню цієї ухвали в апеляційному порядку».	Догана	Ні

29	515/2дп/15 -24	II	<p>«У постанові Харківського апеляційного суду від 1 червня 2021 року колегія суддів виснувала, що, задовольняючи заяву про забезпечення позову, суд першої інстанції вирішив питання про поновлення ОСОБА1 на роботі до вирішення спору по суті та до подання ним позовної заяви, чим порушив вимоги пункту 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. [...]</p> <p>Під час постановлення ухвали про вжиття заходів забезпечення позову від 6 квітня 2021 року суддею Філіп'євою В.В. порушено вимогу щодо загальної справедливості судового процесу, тому суд під її головуванням, вирішуючи спір по суті вже на стадії розгляду клопотання про забезпечення позову та не забезпечуючи при цьому змагальності сторін, не діяв як «суд, встановлений законом», у розумінні пункту 1 статті 6 Європейської конвенції з прав людини (далі – Конвенція), чим порушено право сторін на справедливий суд, гарантоване цією статтею. Таке розуміння положень статті 6 та, відповідно, змісту права на справедливий суд підтверджується практикою Європейського суду з прав людини».</p>	Догана	Ні
30	516/2дп/15 -24	II	«Забезпечуючи позов стосовно ПП «Агрофірма «Славутич» шляхом накладення арешту на все рухоме та нерухоме майно, грошові кошти та шляхом заборони здійснювати будь-які реєстраційні дії з установчими	Попереджен ня	Так

документами, суддя Павлійчук А.В. не звернула уваги на те, що забезпечення позову в такий спосіб може призвести до втручання у господарську діяльність підприємства, створює реальні ризики унеможливлення роботи підприємства, оскільки ПП «Агрофірма «Славутич» займається сільськогосподарською діяльністю (відомості згідно з витягом із Єдиного державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань від 5 грудня 2018 року за № 1004738216, який міститься в матеріалах дисциплінарного провадження).

Уживаючи такі заходи забезпечення позову, суддя Павлійчук А.В. фактично застосувала обмежувальні заходи в частині здійснення підприємством своїх корпоративних прав, що є недопустимим з огляду на вимоги частини п'ятої статті 137 ГПК України. [...]

Отже, допустивши порушення вимог статей 149–153 ЦПК України та не виконавши вимоги статті 260 ЦПК України і приписи статті 6 Конвенції щодо зазначення мотивів вжиття заходів забезпечення позову, зважаючи на очевидну неналежність та непропорційність застосованих заходів забезпечення позову, Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя доходить висновку, що суддя Павлійчук А.В. вчинила дисциплінарний проступок, наслідком якого є притягнення її до дисциплінарної

			відповідальності з підстав, передбачених пунктом 4 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»		
31	205/2дп/15 -24	П	<p>«Забезпечивши позов ОСОБА_2 у спосіб, відображений в ухвалі суду від 27 листопада 2020 року, суд першої інстанції фактично вирішив питання щодо позову шляхом його задоволення без розгляду справи по суті, що є грубим порушенням положень частини десятої статті 150 ЦПК України, та не врахував правовий висновок, викладений в постанові Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду від 19 червня 2019 року у справі № 761/39266/17, відповідно до якого у справах про захист трудових чи корпоративних прав не допускається забезпечення позову шляхом зупинення дії рішення про звільнення позивача з роботи та зобов'язання відповідача й інших осіб не чинити перешкод позивачеві у виконанні ним своїх попередніх трудових обов'язків, оскільки так фактично ухвалюється рішення без розгляду справи по суті. [...]</p> <p>Таким чином, допустивши порушення вимог статей 149–153 ЦПК України, не взявши до уваги правові висновки, викладені в постановках Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду від 19 червня 2019 року у справі № 761/39266/17 та від 10 вересня 2020 року у справі № 757/66808/19-ц та не виконавши вимоги статті 260 ЦПК України і приписи</p>	Догана	Ні

			<p>статті 6 Конвенції щодо зазначення мотивів вжиття заходів забезпечення позову, зважаючи на очевидну неналежність та непропорційність застосованих заходів забезпечення позову, Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя доходить висновку, що суддя Козлова Н.Ю. вчинила дисциплінарний проступок, наслідком якого є притягнення її до дисциплінарної відповідальності з підстав, передбачених пунктом 4 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів».</p>		
32	42/2дп/15-24	П	<p>«Таким чином, на переконання Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя, суддею Миргород В.С. розглянуто клопотання начальника СВ Бериславського ВП ГУНП в Херсонській області майора поліції Хомича О.В., погоджене прокурором Бериславської місцевої прокуратури Херсонської області Істоміним В.В. про накладення арешту на майно у справі № 647/1518/18 із порушенням норм процесуального права і не виконано обов'язку справедливо та безсторонньо розглядати і вирішувати судові справи відповідно до закону з дотриманням засад і правил судочинства, а постановлена суддею ухвала від 15 червня 2018 року призвела до негативних наслідків – втрати врожаю 2018 року з посівів сільськогосподарської культури пшениці озимої, власником якої є ТОВ</p>	Сувородогана	Ні

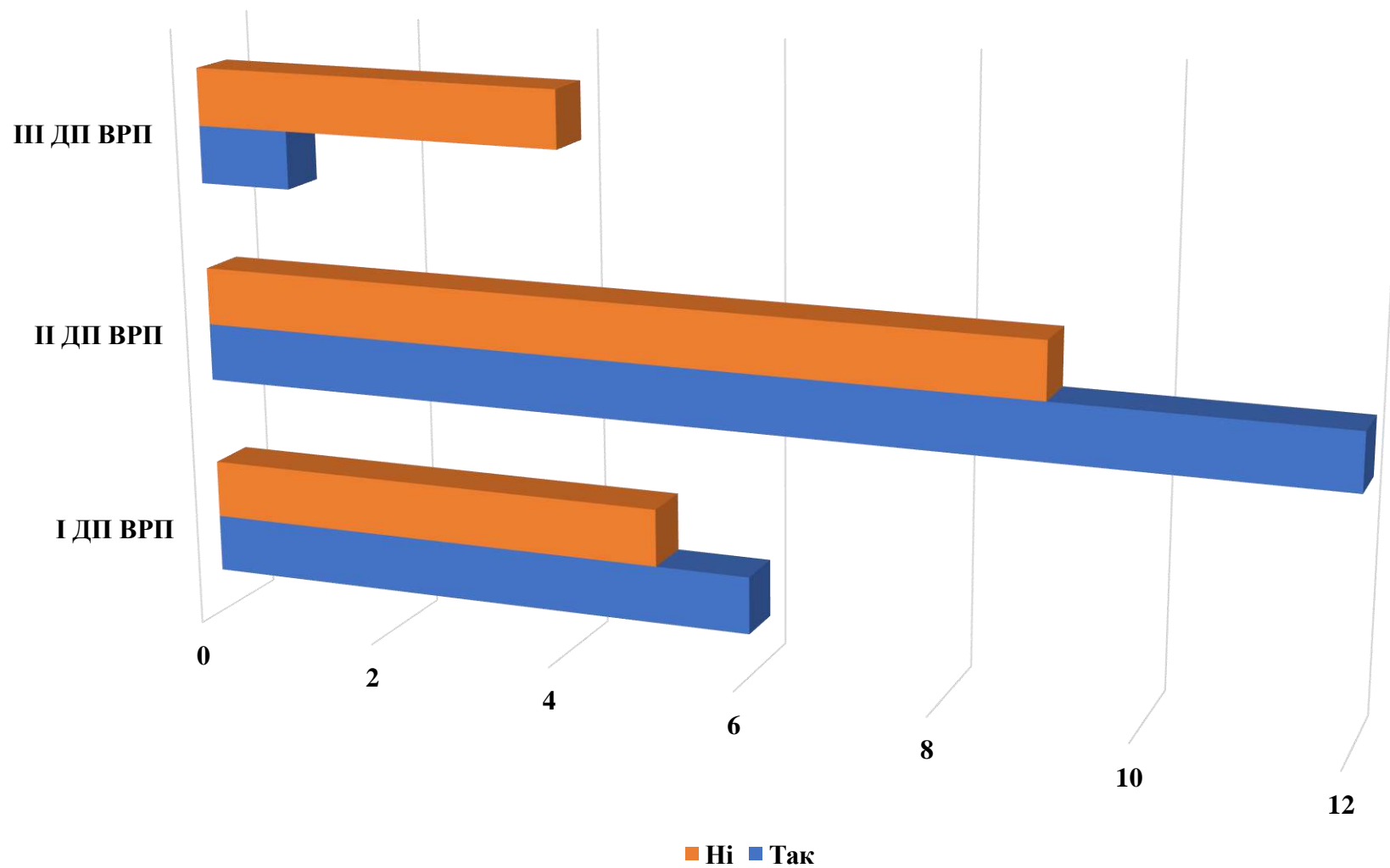
			<p>«Зерноком Херсон Агро», а також стягнення з Державного бюджету України 2 105 074,30 грн шкоди. [...]</p> <p>З огляду на обставини, установлені під час дисциплінарного провадження, Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя доходить висновку, що в діях судді Миргород В.С. наявний склад дисциплінарних проступків, передбачених підпунктом «б» пункту 1, пунктом 4 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів».</p>		
33	3016/Здп/1 5-24	ІІІ	<p>«Прийняття суддею Свірідовою В.В. 1 травня 2023 року у справі № 466/10556/22 постанови, якою особу визнано винним у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого статтею 130 КУпАП, проте на підставі статті 22 КУпАП звільнено від адміністративної відповідальності за малозначністю вчиненого правопорушення, обмежившись усним зауваженням, тобто без застосування, передбаченого санкцією статті 130 КУпАП стягнення у виді позбавлення права керування транспортним засобом на певний строк, призвело до того, що така особа вчинила нове правопорушення.</p> <p>Таким чином, допущене суддею грубе порушення закону (застосування статті 22 КУпАП у справі про адміністративне правопорушення,</p>	Попереджен ня	Ні

			передбачене статтею 130 КУпАП) є таким, що призвело до істотних негативних наслідків (вчинення особою нового правопорушення)».		
34	2481/3дп/1 5-24	ІІІ	<p>«Однак, незважаючи на вказану обставину, порушення суддею Гребенюком В.В. вимог частини четвертої статті 342 ЦПК України мало істотні негативні наслідки, які мають незворотній характер, оскільки ОСОБА1 був позбавлений можливості вчасно (у найкоротший термін після подій, які, на його думку, свідчать про вчинення кримінального правопорушення), звернутися до правоохоронних органів з відповідною заявою, а також реалізувати право, передбачене пунктом 3 частини четвертої статті 56 Кримінального процесуального кодексу України, подавати під час досудового розслідування (яке триває з 14 квітня 2023 року) докази, зокрема щодо спричинення йому 28 березня 2022 року тілесних ушкоджень. [...]</p> <p>У цьому випадку підставою для притягнення судді Гребенюка В.В. до дисциплінарної відповідальності є не ухвалення ним рішення про надання дозволу на примусову госпіталізацію ОСОБА1 до закладу з надання психіатричної допомоги, а поведінка судді, яку він допустив під час ухвалення цього рішення (допущення порушення права Медвідя В.П. на</p>	Догана	Так

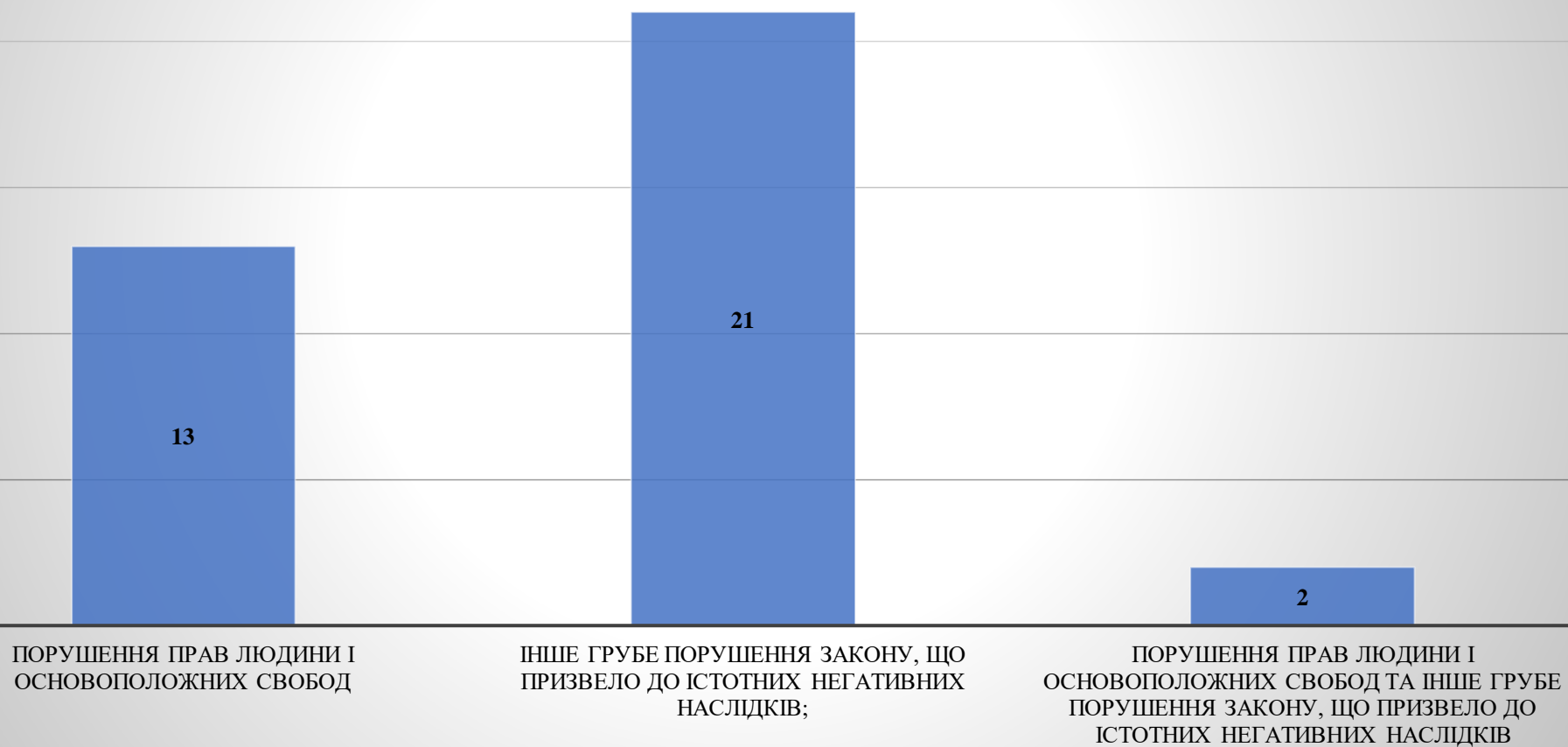
			справедливий суд та грубе порушення вимог частини четвертої статті 342 ЦПК України, що призвели до істотних негативних наслідків)».		
35	1877/3дп/1 5-24	ІІІ	«Строк затримання підозрюваного ОСОБА1 закінчувався о 14 годині 00 хвилин 17 лютого 2024 року (субота). Під час судового засідання 16 лютого 2024 року близько 15 години 50 хвилин слідчий суддя Тюмін Ю.О. негайно звільнив підозрюваного ОСОБА1 з-під варти без застосування будь-якого запобіжного заходу. Наявність підстав для звільнення підозрюваного з-під варти суддя в ухвалі від 16 лютого 2024 року обґрунтував тим, що «оскільки суддя позбавлений можливості завершити розгляд клопотання до спливу 72 годин з моменту затримання підозрюваного, останній підлягає звільненню з-під варти».	Сувородогана	Ні
36	1131/3дп/1 5-24	ІІІ	«З огляду на викладене Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя встановила, що суддя Новомосковського міськрайонного суду Дніпропетровської області Лила В.М. під час розгляду справ № 183/4962/18 (провадження № 1-кс/183/1195/18) та № 183/2430/18 (провадження № 1-кс/183/1504/18) порушив вимоги частини першої статті 172 КПК України, оскільки не повідомив ОСОБА1 про розгляд клопотань про арешт майна, незважаючи на відсутність встановлених частиною другою статті 172 КПК України підстав розгляду клопотання про арешт	Попередження	Ні

		<p>майна без повідомлення власника майна. Такі дії судді Лили В.М. позбавили ОСОБА1 можливості взяти участь у судовому засіданні, надати пояснення, заперечення, додаткові докази тощо, тобто реалізувати надані процесуальним законом права. [...]</p> <p>Як встановлено під час дисциплінарного провадження, внаслідок дій судді Лили В.М. здійснено втручання у право власності Новікової С.О. шляхом позбавлення її можливості зібрати належний врожай, що призвело до порушення права власності, гарантованого статтею 1 Першого протоколу до Конвенції та статтею 41 Конституції України».</p>		
--	--	--	--	--

Додаток 5.2. Дисциплінарні палати Вищої ради правосуддя кваліфікували діяння судді лише за підставою, передбаченою у п. 4 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів»

Додаток 5.3. Кваліфіковані склади дисциплінарних проступків дисциплінарної підстави, яка передбачена у п. 4 ч.1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів»

Додаток 6.1.

Рішення про притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності на підставі, передбаченій у пп. «а» п. 1 ч. 1 ст. 106**ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», за період з 01.11.2023 по 28.02.2025**

№	Номер рішення	ДП ВРП	Висновок ДП ВРП	Стягнення	Чи прийняте рішення лише на цій підставі
1	17/1дп/15-25	І	«Згідно з матеріалами справи № 495/1426/23 орган опіки та піклування Білгород-Дністровської міської ради Одеської області ухвалою суду від 14 лютого 2023 року був залучений до участі у вказаній справі, проте суд не дотримався приписів статей 8, 128, 190, 272 ЦПК України, не надіславши зазначеному органу опіки та піклування копію ухвали про відкриття загального позовного провадження у справі, повістку про виклик у підготовче судове засідання, копію рішення, ухваленого за результатами розгляду вказаної справи. Зазначеними діями суддя Заверюха В.О. фактично перешкодив органу опіки та піклування у здійсненні діяльності, пов'язаної із захистом прав дитини, зокрема,	Подання на звільнення	Ні

			щодо дотримання принципів забезпечення її найкращих інтересів. Справу № 495/1426/23 на порушення вимог статті 19 СК України суддя Заверюха В.О. розглянув за відсутності відповідного висновку органу опіки та піклування. З урахуванням обставин розгляду справи № 495/1426/23 та інформації досудового розслідування кримінального провадження № ____ Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла висновку, що вказані дії суддя Заверюха В.О. вчиняв свідомо, з метою ухвалення фіктивного судового рішення. З огляду на зазначене суддя Заверюха В.О. допустив умисне істотне порушення норм процесуального права під час здійснення правосуддя, що унеможливило реалізацію учасником судового процесу, у цьому випадку органом опіки та піклування Білгород-Дністровської міської ради Одеської області, наданих йому процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків.»		
2	3569/1дп/15-24	I	У цьому рішенні Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя у своєму висновку не зазначає, яка поведінка суддів свідчить про вчинення того чи іншого дисциплінарного проступку та не розмежовує дисциплінарні склади.	Попередження	Ні

		<p>«Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя доходить висновку, що обставини дисциплінарної справи вказують на наявність у діях суддів Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду Боднара С.Б., Панкуліча В.І., Панаїда І.В. ознак дисциплінарних проступків, передбачених підпунктами «а», «г», «г» пункту 1 та пунктом 4 частини першої статті 106 Закону України від 2 червня 2016 року № 1402-VIII «Про судоустрій і статус суддів», відповідно до яких суддів може бути притягнуто до дисциплінарної відповідальності в порядку дисциплінарного провадження з підстав: істотного порушення норм процесуального права під час здійснення правосуддя, що унеможливило реалізацію учасниками судового процесу наданих їм процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків; порушення засад рівності всіх учасників судового процесу перед законом і судом, змагальності сторін та свободи в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості; незабезпечення обвинуваченому права на захист; умисного або внаслідок грубої недбалості допущення судьями порушення прав людини і основоположних свобод».</p>		
--	--	---	--	--

3	3488/1дп/15-24	І	«З точки зору звичайної розсудливої людини невжиття суддею Бужорою В.Т. будь-яких заходів, визначених частиною п'ятою статті 38, статтями 245, 268, 272, 280, 285 КУпАП, під час розгляду справ № 723/3169/23 та № 723/3174/23, свідчить про умисне або внаслідок недбалості істотне порушення ним норм процесуального права під час здійснення правосуддя, що унеможливило реалізацію учасниками судового процесу наданих їм процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків (підпункт «а» пункту 1 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»»).	Попередження	Ні
4	3408/1дп/15-24	І	«Отже, за встановлених під час розгляду дисциплінарної справи обставин Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя встановила факт умисного порушення суддею Савицьким С.І. норм процесуального права під час здійснення правосуддя, що унеможливило реалізацію учасником судового процесу (у цьому випадку третьою особою – Службою у справах дітей Білгород-Дністровської міської ради) наданих йому процесуальних прав та виконання обов'язків у справах № 495/7932/23, № 495/12719/23 за опосередкованою участю в них малолітніх дітей, які, хоча і не були учасниками справи в розумінні статті 65 ЦПК України, проте права та	Подання на звільнення	Ні

			інтереси яких фактично підлягали захисту органом опіки та піклування, судом (підпункт «а» пункту 1 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»).		
5	381/1дп/15-24	I	<p>«З журналу судового засідання від 29 серпня 2018 року вбачається, що суддя Аксьонов В.Є. оголосив, що в матеріалах кримінального провадження є клопотання ОСОБА2 про скасування арешту майна, яке суд розгляне під час ухвалення рішення у справі.</p> <p>Крім того, матеріали кримінальної справи № 296/849/17 містять заяву ОСОБА2 від 26 квітня 2019 року з проханням повідомити про розгляд її клопотання про скасування арешту майна та передачі їй автомобіля на відповідальне зберігання, яке вона подала в лютому 2019 року (а. с. 202).</p> <p>Листом від 10 травня 2019 року за підписом судді Аксьонова В.Є. ОСОБА2 повідомлено таке: «Ваша письмова заява від 26.04.2019р. судом розглянута, питання про скасування накладеного арешту на автомобіль «Toyota Avensis», держ. номер ____, буде вирішено судом під час постановлення судового рішення по даному кримінальному провадженню» (а. с. 206). [...]</p>	Попередження	Ні

			<p>Водночас клопотання ОСОБА2 від 12 лютого 2019 року про скасування арешту на автомобіль «Toyota Avensis», державний номер ____, суддя Аксьонов В.Є. розглянув під час ухвалення рішення у справі 10 серпня 2021 року, тобто з порушенням триденного строку, встановленого частиною другою статті 174 КПК України. [...]</p> <p>Клопотання про скасування арешту автомобіля марки «Toyota Avensis», державний номер ____, та передачі його на відповідальне зберігання ОСОБА2, суддею Аксьоновим В.Є. не розглянуто, що підтверджується аудіозаписом судового засідання від 29 серпня 2018 року та копією журналу судового засідання від 29 серпня 2018 року у справі № 296/849/17».</p>		
6	288/2дп/15-25	П	<p>«Отже, Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя встановила, що суддя Бабушкінського районного суду міста Дніпропетровська Кондрашов І.А. допустив істотне порушення вимог статей 2, 9, 21, 26 та 206 КПК України, а також статей 8, 17, 56 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», що призвело до порушення правил щодо юрисдикції суду під час розгляду скарги захисника ОСОБА2 в інтересах затриманого ОСОБА1 у справі № 932/6821/21».</p>	Догана	Так

7	229/2дп/15-25	II	<p>«Однак, слідчий суддя Шкодін Я.В. розглянув клопотання про зміну запобіжного заходу за відсутності прокурора, не забезпечив право прокурора на доведення перед слідчим суддею, що обставини є достатніми для переконання, що жоден із більш м'яких запобіжних заходів не може запобігти доведеним під час розгляду ризику або ризиками, спростування доводів клопотання сторони захисту. [...]</p> <p>Отже, слідчий суддя Шкодін Я.В. під часу розгляду справи № 991/2051/24 (провадження № 1-кк/991/2075/24) істотно порушив норми процесуального права, що призвели до наслідків у вигляді унеможливлення реалізації прокурором наданих йому процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків. Установлені обставини свідчать, що слідчий суддя Шкодін Я.В. під час розгляду справи № 991/2051/24 (провадження № 1-кк/991/2075/24) допустив умисне істотне порушенням норм процесуального права, що унеможливило реалізацію прокурором наданих йому процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків, а також допустив порушенням засад рівності всіх учасників судового процесу перед законом і судом, змагальності сторін та свободи в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом переконливості».</p>	Догана	Ні
---	-------------------------------	----	--	--------	----

8	230/2дп/15-25	II	<p>«З урахуванням обставин, установлених під час розгляду об'єднаної дисциплінарної справи, Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя доходить висновку, що суддя Кочко В.К. у порушення вимог статей 8, 128, 294 ЦПК України розглянув справи № 509/5303/19, № 509/4045/19 за відсутності та без належного повідомлення заінтересованої особи – ГУ НП в Одеській області. Під час розгляду зазначених справ суддя також не встановив інших заінтересованих осіб, окрім заявника, і не перевіряв, чи могли встановлені обставини – визнання транспортних засобів безхазяйними та визнання права на їх утилізацію, вплинути на права та обов'язки інших осіб, що порушило принцип повного та всебічного дослідження обставин справи. Крім цього, ухваливши рішення у зазначених справах, суддя Кочко В.К. неправомірно втрутився в перебіг досудових розслідувань, які проводилися відповідно до вимог кримінального судочинства, порушивши при цьому вимоги щодо юрисдикції цих справ».</p>	Сувора догана	Так
9	3671/2дп/15-24	II	<p>«Своєю відмовою розглядати справу суддя фактично в третє незаконно відмовив позивачу в розгляді по суті його позовної заяви. Спочатку судами першої та апеляційної інстанцій йому було відмовлено у відкритті провадження у справі. Згодом суддя Кармазін О.А.</p>	Попередження	Ні

			<p>безпідставно залишив його позов без розгляду. А ще з часом суддя Лиска І.Г. повторно з аналогічних міркувань, які вже раніше висловлювалися суддею Кармазіним О.А., повторно безпідставно залишив без розгляду позовну заяву ОСОБА1. З часу звернення позивача до суду 24 січня 2022 року до 20 травня 2024 року (прийняття суддею Лисенко В.І. справи № 640/3165/22 до свого провадження) позивач був обмежений у своєму праві на ефективне оскарження бездіяльності суб'єктів владних повноважень. Більше 2 років суди всіх інстанцій займалися вирішенням двох питань про те, до чиєї юрисдикції належить спір і чи не пропущені строки звернення до суду. Очевидно, що помилки допустили і інші судді, чиї судові рішення скасовані судом вищої інстанції, проте лише суддя Лиска І.Г. допустив такі порушення з міркувань, що вже перевірялися судами».</p>		
10	2658/2дп/15-24	П	<p>«Суддя Лесько О.М. не лише розглядав справи без залучення відповідних територіальних громад, але й базував свої рішення на єдиному аргументі – визнання відповідачем позову. При цьому права територіальних громад жодним чином не враховувались. Для прикладу, постановами від 12 жовтня 2023 року у справах № 294/1671/22 та № 294/1691/22 Житомирський апеляційний суд констатував, що рішення</p>	Подання на звільнення	Ні

			суду першої інстанції порушує права, свободи чи інтереси інших осіб, а саме Чуднівської міської ради Чуднівського району Житомирської області».		
11	2656/2дп/15-24	П	«Розгляд заяви про відвід судді Соколова О.М. відбувся за відсутності особи, яка заявила цей відвід, без урахування думки такої особи – прокурора у кримінальному провадженні. Вказані дії судді Білоцерківця О.А. призвели до того, що прокурор у кримінальному провадженні був позбавлений можливості скористатися своїми правами, передбаченими кримінальним процесуальним законом, а саме: бути повідомленим про судові засідання; брати участь у судовому засіданні; надавати пояснення по суті питання, що розглядається, або відмовитися від їх надання; користуватися іншими правами, визначеними КПК України. Має значення і те, що заява про відвід була заявлена усно і з тексту ухвали вбачається, що судді Білоцерківцю О.А. не було відомо, у чому саме прокурор вбачав ознаки упередженості судді Соколова О.М. Тому важливо було заслухати пояснення прокурора для належного розгляду заяви про відвід. На засіданні Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя прокурор Недвига І.В. повідомив, що, оскільки відвід був заявлений усно, то він мав намір	Суворі догани	Ні

			брати участь у засіданні та під час розгляду заяви про відвід повідомити судді про мотиви відводу більш детально, однак такої можливості був позбавлений».		
12	2403/2дп/15-24	П	«Суддя не повідомила власника майна щодо засідання з розгляду цього клопотання, яке відбулось 16 липня 2021 року і не вживала жодних дій для такого повідомлення. Це унеможливило реалізацію власником майна наданих йому процесуальних прав, що свідчить про наявність у діях судді складу правопорушення, передбаченого підпунктом «а» пункту 1 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» - інше істотне порушення норм процесуального права під час здійснення правосуддя, що унеможливило реалізацію учасниками судового процесу наданих їм процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків».	Попередження	Ні
13	2187/2дп/15-24	П	«Отже, застосовуючи ухвалою суду від 21 липня 2020 року у справі № 759/11762/20 такий захід забезпечення позову, як заборона виконавчому органу ПрАТ «Київський електровагоноремонтний завод», який здійснює управління поточною діяльністю цього товариства, ухвалювати рішення, що належать до його дискреційних повноважень, суддя Сенько М.Ф. фактично блокував господарську діяльність ПрАТ	Догана	Так

			<p>«Київський електровагоноремонтний завод» щодо здійснення розрахунків, у тому числі з виплати заробітної плати найманих працівників. Суддя Святошинського районного суду міста Києва Сенько М.Ф. не врахував, що нездійснення діяльності ПрАТ «Київський електровагоноремонтний завод», основним напрямом якої є капітальні, капітально-відновлювальні ремонти рухомого складу залізниці, може мати негативні наслідки для роботи залізничного транспорту загалом, унеможливить своєчасне та якісне надання послуг із перевезення пасажирів та вантажів у межах України. При цьому суддя Сенько М.Ф. не взяв до уваги, що заборона щодо прийняття рішень, що належать до повноважень виконавчого органу ПрАТ «Київський електровагоноремонтний завод» невизначеному колу осіб фактично порушує права осіб, що не є учасниками судового процесу у справі № 759/11762/20, та суперечить принципу юридичної визначеності».</p>		
14	911/2дп/15-24	II	<p>«З огляду на обставини, встановлені під час розгляду об'єднаної дисциплінарної справи, Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла висновку, що суддя Козіна С.М. на порушення вимог ЦПК України у справах №№ [...] не визначила коло заінтересованих осіб, не залучила їх до участі у справах, зокрема органи державної</p>	Подання на звільнення	Ні

			міграційної служби, чим позбавила заінтересованих осіб можливості здійснювати свої процесуальні права та виконувати процесуальні обов'язки».		
15	515/2дп/15-24	П	«Отже, зазначення ОСОБА1 в заяві про забезпечення позову місця проживання не могло розцінюватися суддею Філіп'євою В.В. як достатнє та належне підтвердження того, що заява подана з дотриманням вимог статті 152 ЦПК України. На момент розгляду заяви про забезпечення позову у судді Філіп'євої В.В. не було об'єктивних підстав вважати, що Зміївський районний суд Харківської області уповноважений розглядати вказану заяву».	Догана	Ні
16	352/2дп/15-24	П	«Оскільки відповідно до положень частини другої статті 250 КУпАП участь прокурора у розгляді адміністративних справ № 166/1003/21, № 166/1004/21 була обов'язковою, суддя Лях В.І., на думку Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя, зобов'язаний був повідомити прокурора про дату і місце розгляду цих справ. Крім цього, відповідно до пункту 3 частини першої статті 278 КУпАП при підготовці до розгляду справ суддя Лях В.І. повинен був перевірити, чи сповіщено осіб, які беруть участь у розгляді справ, зокрема прокурора, про час і місце їх розгляду. Однак, як встановила Друга Дисциплінарна	Догана	Ні

			палата Вищої ради правосуддя, з копій матеріалів вказаних справ убачається, що розгляд справ відбувся за відсутності прокурора. У матеріалах справ відсутня повістка, адресована прокурору, із зазначенням часу, дати та місця розгляду справ та зворотне повідомлення про отримання ним вказаної повістки».		
17	205/2дп/15-24	П	«Враховуючи недотримання суддею Козловою Н.Ю. вимог статей 8, 128, 211 ЦПК України щодо повідомлення сторін (відповідача – НААН України, третьої особи – ОСОБА_1) про розгляд справи № 334/6805/20 саме по суті в порядку, передбаченому нормами процесуального закону, що призвело до того, що вказану справу було розглянуто без належного повідомлення відповідача та третьої особи, Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя доходить висновку, що вчинені суддею Козловою Н.Ю. порушення також не мають характеру простої суддівської помилки, оскільки відсутній предмет того, в чому суддя міг би помилитися, натомість дії судді свідчать про допущену нею недбалість».	Догана	Ні
18	41/2дп/15-24	П	«Ураховуючи встановлений статтею 279 КУпАП порядок розгляду справи про адміністративне правопорушення, у судовому засіданні мають бути заслухані особи, які беруть участь у розгляді справи,	Догана	Ні

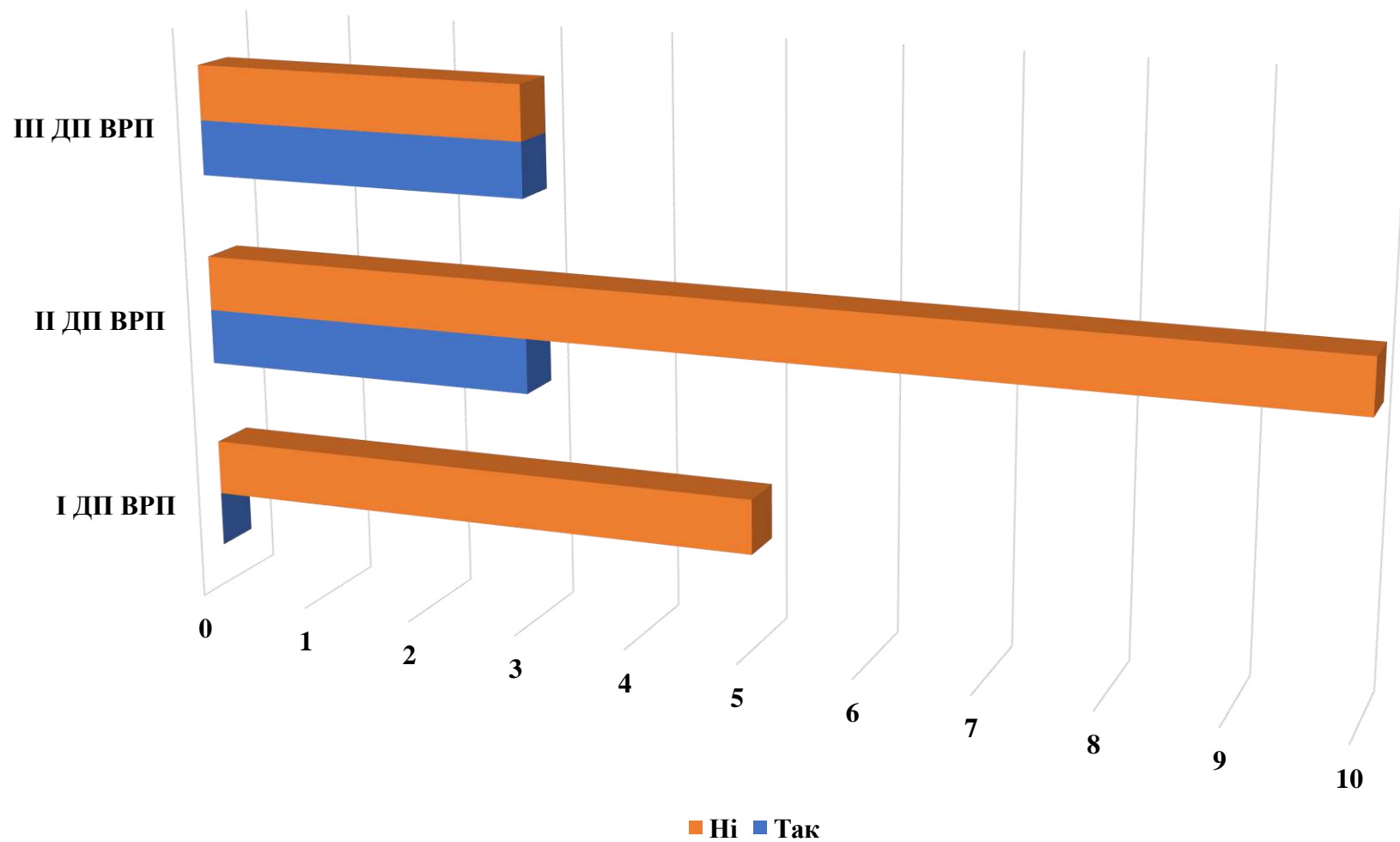
			досліджені докази і вирішені клопотання за наявності. Суддя Парфенюк В.І. за відсутності у справі доказів щодо належного повідомлення ОСОБА1 про час та місце розгляду справи стосовно нього розглянув справу за його відсутності».		
19	3157/3дп/15-24	III	«Отже, розгляд заяви ОСОБА1 про перегляд за нововиявленими обставинами вироку Апеляційного суду Харківської області від 9 березня 2010 року без участі ОСОБА2, якого цим вироком також було засуджено до довічного позбавлення волі, унеможливив реалізацію ОСОБА2 реалізацію його процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків, встановлених у статті 42 КПК України. Зокрема, під час розгляду вказаної заяви ОСОБА1 у суді першої інстанції ОСОБА2 був позбавлений можливості висловити думку щодо цієї заяви, ставити запитання іншим учасникам справи, давати пояснення стосовно обставин кримінальної справи, подавати заперечення, заявляти відводи, ознайомлюватися з матеріалами судової справи, брати участь у судових засіданнях тощо».	Догана	Ні
20	1131/3дп/15-24	III	«З огляду на викладене Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя встановила, що суддя Новомосковського міськрайонного суду Дніпропетровської області Лила В.М. під час розгляду справ [...]	Попередження	Ні

			<p>порушив вимоги частини першої статті 172 КПК України, оскільки не повідомив ОСОБА1 про розгляд клопотань про арешт майна, незважаючи на відсутність встановлених частиною другою статті 172 КПК України підстав розгляду клопотання про арешт майна без повідомлення власника майна. Такі дії судді Лили В.М. позбавили ОСОБА1 можливості взяти участь у судовому засіданні, надати пояснення, заперечення, додаткові докази тощо, тобто реалізувати надані процесуальним законом права».</p>		
21	1056/3дп/15-24	III	<p>«Матеріалами дисциплінарної справи встановлено, що поведінка судді Волкової О.І. під час розгляду справ №№ [...], яка повернула обвинувальні акти прокурору за відсутності встановлених законом підстав, свідчить про наявність в її діях складу дисциплінарного проступку, передбаченого підпунктом «а» пункту 1 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», а саме умисне істотне порушення норм процесуального права під час здійснення правосуддя, що унеможливило реалізацію учасниками судового процесу наданих їм процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків, та є підставою для дисциплінарної відповідальності судді».</p>	Подання на звільнення	Ні

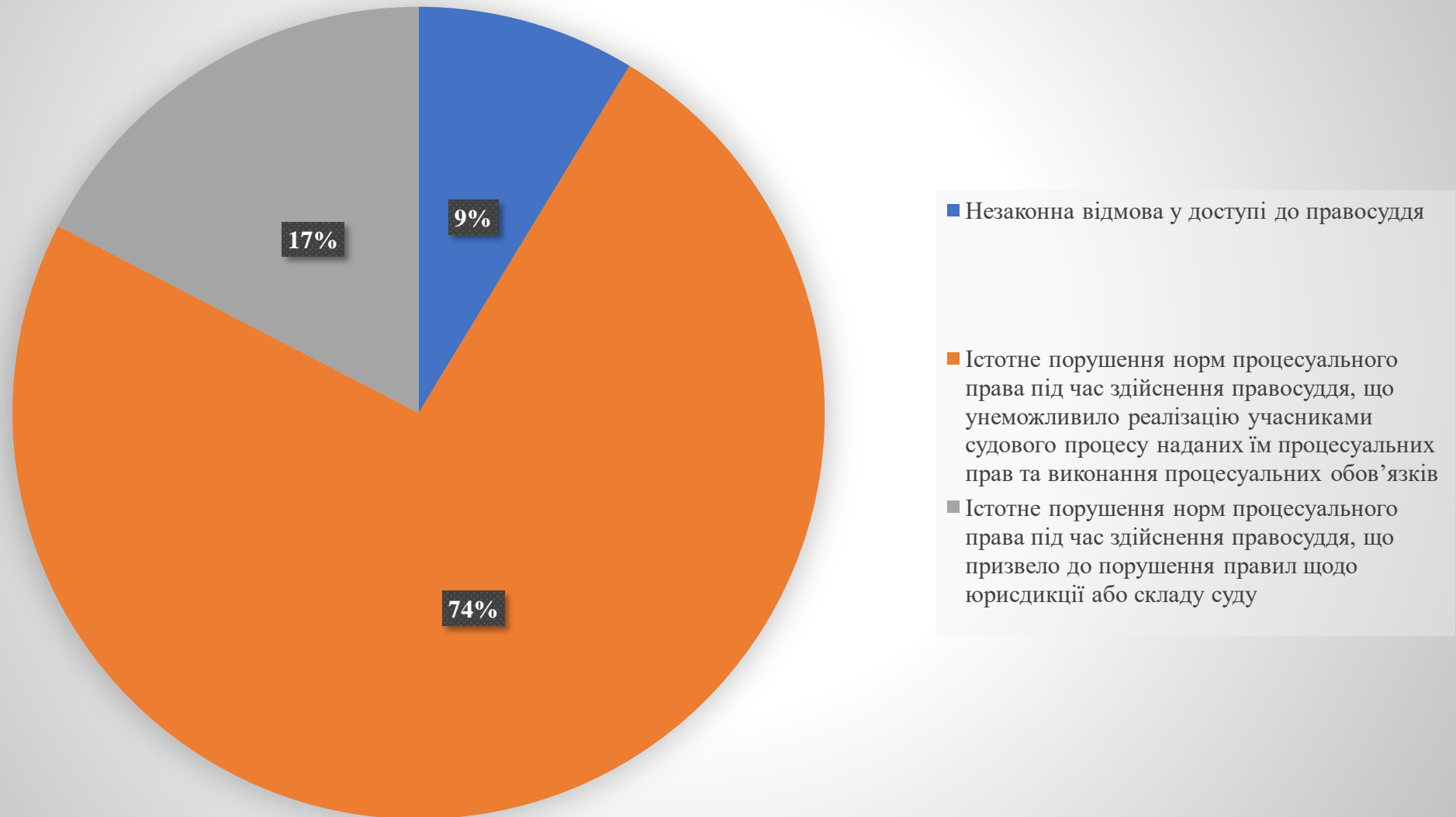
22	729/3дп/15-24	III	«Проте всупереч наведеному суд першої інстанції в особі судді Жигалкіна І.П. не передав матеріали справи № 922/3502/19 разом із заявою про забезпечення позову для розгляду до суду, у провадженні якого перебуває справа № 922/2960/17 (суддя Яризька В.О.) про банкрутство ТОВ «Омега Плюс Харків» та здійснив розгляд вказаної заяви по суті в окремому позовному провадженні поза межами справи про банкрутство, чим порушив вимоги частини третьої статті 7 КУзПБ».	Попередження	Так
23	180/3дп/15-24	III	«Вказані істотні порушення вимог цивільного процесуального закону перебувають у прямому причиново-наслідковому зв'язку з неможливістю реалізації відповідачем ОСОБА_1 процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків, передбачених статтями 43, 49 ЦПК України. Зокрема, під час розгляду справи № 369/11277/20 в суді першої інстанції ОСОБА_1 був позбавлений можливості ознайомлюватися з матеріалами справи, одержувати копії ухвали про відкриття провадження та рішення суду від 6 жовтня 2020 року; подавати докази (зокрема ті, які в подальшому були надані апеляційному суду та слугували підставою для відмови в задоволенні позову); брати участь у судових засіданнях; подавати заяви та	Суворо догана	Так

			клопотання; надавати пояснення суду; наводити свої доводи і заперечення проти заяв, клопотань, доводів і міркувань інших осіб».		
24	1214/3дп/15-23	III	«Ураховуючи викладене, слід констатувати, що слідчий суддя під час постановлення ухвали допустила істотне порушення вимог кримінального процесуального закону, розглянувши клопотання про накладення арешту на майно без власника майна, без будь-якого повідомлення його про дату, час та місце проведення розгляду всупереч вказаним вимогам частини першої статті 172 КПК України, що призвело до порушення права на захист володільця майна та перешкодило слідчому судді постановити законне та обґрунтоване судове рішення».	Попередження	Так

Додаток 6.2. Дисциплінарні палати Вищої ради правосуддя кваліфікували діяння судді лише за підставою, передбаченою у пп. "а" п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів»

Додаток 6.3. Кваліфіковані склади дисциплінарних проступків дисциплінарної підстави, яка передбачена у пп. "а" п. 1 ч.1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів»

Додаток 7.1.

Рішення про притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності на підставі, передбаченій у пп. «б» п. 1 ч. 1 ст. 106**ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», за період з 01.11.2023 по 28.02.2025**

№	Номер рішення	ДП ВРП	Висновок ДП ВРП	Стягнення	Чи прийняте рішення лише на цій підставі
1	3324/1дп/15-24	І	«Разом із тим усупереч вимогам статей 252, 280 КУпАП суддя Сакун Д.І. у постанові від 11 листопада 2021 року не навела належних співвідносних мотивів застосування приписів статті 21 КУпАП (у редакції, яка діяла до 17 березня 2021 року та положення якої втратили чинність на підставі Закону № 1231-ІХ) до особи, яка, як зазначено в постанові від 11 листопада 2021 року, не працювала».	Попередження	Так
2	1292/1дп/15-24	І	«З огляду на викладене Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя встановила, що суддя Сторожинецького районного суду Чернівецької області Бужора В.Т. під час розгляду 13 березня 2023 року справ про адміністративні правопорушення № 723/743/23, №	Попередження	Ні

			723/745/23 та прийняття того самого дня постанов за результатами їх розгляду та не звернув увагу на матеріали, які містили адміністративні справи, а саме на протоколи про адміністративні правопорушення, складені за вчинення правопорушення саме ОСОБА2 правопорушення, відеозапис з нагрудної камери інспектора патрульної поліції, письмові пояснення свідків, та не зазначив мотивів їх неврахування, що свідчить про вчинення суддею дисциплінарного проступку, передбаченого підпунктом «б» пункту 1 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (незазначення в судовому рішенні мотивів прийняття або відхилення аргументів сторін щодо суті спору, внаслідок недбалості), умислу в діях судді не встановлено».		
3	382/1дп/15-24	I	«З огляду на викладене Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя вважає, що в діях судді Новака Р.В. щодо розгляду клопотання про тимчасовий доступ до речей і документів без наведення в постановленій ухвалі мотивів цього розгляду за відсутності власника майна, а також мотивів, з яких суд виходив при постановленні ухвали по суті клопотання, у тому числі щодо надання тимчасового доступу до речей і документів, які містять охоронювану законом таємницю, їх копіювання та вилучення виготовлених копій, а саме особових справ	Суворая догана	Так

			суддів Конституційного Суду України, наявний склад дисциплінарного проступку, передбаченого підпунктом «б» пункту 1 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (внаслідок недбалості незазначення в судовому рішенні мотивів прийняття аргументів сторони щодо суті спору)».		
4	229/2дп/15-25	П	«Слідчий суддя Шкодін Я.В. вважав за необхідне зазначити, що слідчий суддя не переглядає рішення про застосування запобіжного заходу, ухвалене колегами з суду апеляційної інстанції, а на підставі наданих сторонами відомостей встановлює наявність обставин, які можуть вплинути на застосований запобіжний захід до підозрюваного, який тримається під вартою. Водночас залишається незрозумілим, які обставини встановив слідчий суддя Шкодін Я.В., що вплинули на постановлення відповідної ухвали, оскільки він не навів мотивів прийняття або відхилення аргументів сторін щодо суті спору відповідно до положень статті 372 КПК України».	Догана	Ні
5	3671/2дп/15-24	П	«Всупереч наведеному належних мотивів повторного залишення позову ОСОБА1 без розгляду суддею Лискою І.Г. не зазначено. Хоча в своїй ухвалі про залишення позовної заяви без розгляду суддя Лиска І.Г. детально описав логіку своїх дій, проте нічого не вказав чому відхиляє	Попередження	Ні

			<p>висновки апеляційного суду. Нових підстав для прийняття такого рішення не навів. Зазначив про докази, про які раніше не вказував суддя Кармазін О.А., однак вони не свідчать про те, що були встановлені нові обставини, які раніше не досліджувалися. Суддя Лиска І.Г. фактично повторив зроблені раніше Кармазіним О.А. висновки, які були перевірені судом апеляційної інстанції. Важливо, що позивач вказував судді на висновки суду апеляційної інстанції щодо оцінки правильного обчислення строку звернення до суду в цій справі, проте такі були невмотивовано відхилені».</p>		
6	3672/2дп/15-24	П	<p>«У рішеннях судді Григорусь Н.Й. не наводиться мотивів стосовно того, чому вказані ознаки не враховуються судом. Суддя наводить мотиви стосовно відсутності законних підстав для зупинки транспортних засобів, хоча вказана обставина є елементом складу адміністративного правопорушення, передбаченого частиною 1 статті 130 КУпАП.</p> <p>З огляду на це, аналіз дій судді щодо мотивування судових рішень у справах №№ [...] дає змогу виснувати, що в діях судді Григорусь Н.Й. наявний склад дисциплінарного правопорушення, передбаченого підпунктом «б» пункту 1 частини першої статті 106 Закону України</p>	Попередження	Так

			«Про судоустрій і статус суддів» – незазначення у судовому рішенні мотивів прийняття або відхилення аргументів сторін щодо суті спору».		
7	3085/2дп/15-24	П	«Отже, незазначення в постановках суду у справах №№ 125/819/22, 125/1315/22 вказаних мотивів свідчить про неналежне виконання суддею Хитруком В.М. вимог статей 252, 280 КУпАП».	Попередження	Так
8	2658/2дп/15-24	П	«У судових рішеннях відсутні мотиви ігнорування очевидних, кричущих порушень закону (спадкування при живому спадкодавцеві, спадкування за спадкоємцем, який помер за 10 років до смерті спадкодавця). Суддя не наводив мотивів чому визнання відповідачем позову не суперечить закону, не порушує прав, свобод та інтересів сторін чи інших осіб, а тому є підставою для задоволення позову. Відсутність мотивації в рішеннях призвели до ухвалення свавільних рішень, які суперечили законодавству, матеріалам справи та були виконанням домовленостей з ОСОБА4».	Подання на звільнення	Ні
9	2657/2дп/15-24	П	«Постановляючи ухвали від 12 та 17 листопада 2021 року, суддя Церковна Н.Ф. жодним чином не мотивує, яким чином вона встановила факт збору врожаю ПрАТ «Троянівське», наявність у ТОВ «Органікс агро» прав на землю чи урожай чи можливість потенційного позову. У сукупності з тим фактом, що копії витягів на 360 сторінках взагалі були	Подання про тимчасове відсторонення від здійснення правосуддя	Ні

			відсутні у судді, ухвали від 12 та 17 листопада 2021 року слід вважати невмотивованими».		
10	2658/2дп/15-24	П	«З огляду на встановлені факти впливу судді Леська М.О. на суддю Остропільця Є.Р. Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя вважає, що неналежне мотивування рішень суду стало наслідком такого впливу. У разі належного мотивування ухвалення такого рішення, а отже, й досягнення бажаного результату впливу, було б неможливим. Тому відсутність таких мотивів є наслідком навмисних дій».	Подання про тимчасове відсторонення від здійснення правосуддя	Ні
11	1541/2дп/15-24	П	«Водночас, Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя зауважує, що всупереч вимогам статей 252, 280 КУпАП суддя Єгорова Н.І. в постанові Доманівського районного суду Миколаївської області від 30 червня 2020 року не зазначила мотивів відхилення позиції поліцейських щодо неможливості проведення огляду водія транспортного засобу на місці зупинки транспортного засобу та необхідності на підставі пункту 12 Інструкції направлення його відразу до закладу охорони здоров'я».	Попередження	Так
12	1242/2дп/15-24	П	«Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя зазначає, що всупереч вимогам статей 252, 280 КУпАП суддя Онушко Н.М. у постанові суду від 19 грудня 2022 року не навела належних,	Попередження	Так

			співвідносних мотивів застосування приписів статті 22 КУпАП з урахуванням прямої заборони, визначеної цим Кодексом».		
13	515/2дп/15-24	П	«Всупереч вказаним вимогам законодавства суддя Філіп'єва В.В. в зазначеній ухвалі не мотивувала, з яких підстав дійшла висновку про те, що невжиття зазначених заходів може утруднити чи зробити неможливим виконання рішення суду. В ухвалі Зміївського районного суду Харківської області від 6 квітня 2021 року вказано про те, що невжиття таких заходів може істотно ускладнити чи унеможливити виконання рішення суду, проте не зазначено жодного факту, який став підставою для таких висновків суду».	Догана	Ні
14	352/2дп/15-24	П	«Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя зауважує, що всупереч вимогам статей 252, 280 КУпАП суддя Лях В.І. у постанові суду від 14 вересня 2021 року не навів належних, співвідносних мотивів застосування положень статті 22 КУпАП».	Догана	Ні
15	41/2дп/15-24	П	«Отже, суддя Парфенюк В.І. у вказаній постанові суду не зазначив підстав для висновку про необхідність розгляду справи за відсутності особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, а також підстав для незастосування чітких і зрозумілих вимог закону щодо	Догана	Ні

			обчислення строків накладення адміністративного стягнення в разі закриття кримінального провадження».		
16	42/2дп/15-24	II	«Суддя необґрунтовано та невмотивовано, за відсутності підстав та об'єктивно з'ясованих обставин, підтверджених доказами та іншими матеріалами, якими обґрунтовують доводи клопотання та які досліджені під час судового розгляду, ухвалила рішення про арешт майна, належного ТОВ «Зерноком Херсон Агро». Водночас таке втручання в право власності особи має задовольняти «вимогу законності та не повинно бути свавільним» (рішення у справі «Серявін та інші проти України», пункт 39). Натомість суддя Миргород В.С. формально і недбало підійшла до ухвалення рішення, належним чином не впевнилась у доцільності, розумності та співрозмірності накладення такого арешту і застосувала найбільш обтяжливий спосіб арешту майна, не впевнилась, що такий спосіб арешту майна не призведе до зупинення або надмірного обмеження діяльності товариства або інших наслідків, які суттєво позначаються на інтересах інших осіб».	Сувородогана	Ні
17	103/3дп/15-25	III	«Водночас у супереччю вимогам статей 252, 280 КУпАП суддя Барського районного суду Вінницької області Хитрук В.М. у постанові від 10 серпня 2021 року у справі № 125/1116/21, від 8 грудня 2022 року у	Попередження	Так

			справі № 125/1642/22 не навів належних, співвідносних мотивів застосування приписів статті 22 КУпАП у редакції, яка діяла до 17 березня 2021 року та втратила чинність із прийняттям Закону № 1231-IX».		
18	3157/3дп/15-24	III	«З огляду на викладене незазначення у вироку Дергачівського районного суду Харківської області від 11 листопада 2019 року мотивів прийняття судом аргументів ОСОБА1 про те, що станом на дату ухвалення вироку, який переглядався за нововиявленими обставинами, йому були невідомі та не могли бути відомі обставини, на які він посилався як на нововиявлені, а також незазначення мотивів відхилення аргументів сторони обвинувачення щодо наявності доказів, які доводять вину ОСОБА1 у вчиненні вбивства ОСОБА3, свідчать про наявність у діях суддів Болибока Є.А., Нечипоренко І.М. складу дисциплінарного проступку, передбаченого підпунктом «б» пункту 1 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (незазначення в судовому рішенні мотивів прийняття аргументів сторони щодо суті спору)».	Догана	Ні
19	3016/3дп/15-24	III	«За таких обставин, з огляду на зазначену вище однозначну заборону, установлену законом щодо застосування статті 22 КУпАП у справах про	Попередження	Ні

			адміністративне правопорушення, передбачене статтею 130 КУпАП, ураховуючи характер адміністративного правопорушення, передбаченого статтею 130 КУпАП, що має підвищену суспільну небезпеку порівняно з іншими визначеними КУпАП правопорушеннями, суддя зобов'язана була навести в постанові суду вмотивоване обґрунтування застосування положень статті 22 КУпАП у супереч загальним засадам КУпАП щодо дії в часі закону про відповідальність за вчинення адміністративних правопорушень».		
20	2955/3дп/15-24	III	«Водночас суддя Кулініч Ю.П. у супереч вимогам статей 251, 252, 280 КУпАП у постанові суду від 9 лютого 2024 року у справі 750/464/24 та постанові суду від 29 лютого 2024 року у справі № 750/569/24 не навів належних, співвідносних мотивів застосування приписів частини шостої статті 266 КУпАП з урахуванням зафіксованих на відеореєстратор поліцейських обставин відмови водіїв від проходження огляду на стан наркотичного сп'яніння».	Попередження	Так
21	2482/3дп/15-24	III	«За таких обставин, з огляду на однозначну заборону, встановлену законом щодо застосування статті 22 КУпАП у справах про адміністративне правопорушення, передбачене статтею 130 КУпАП, ураховуючи характер адміністративного правопорушення,	Попередження	Так

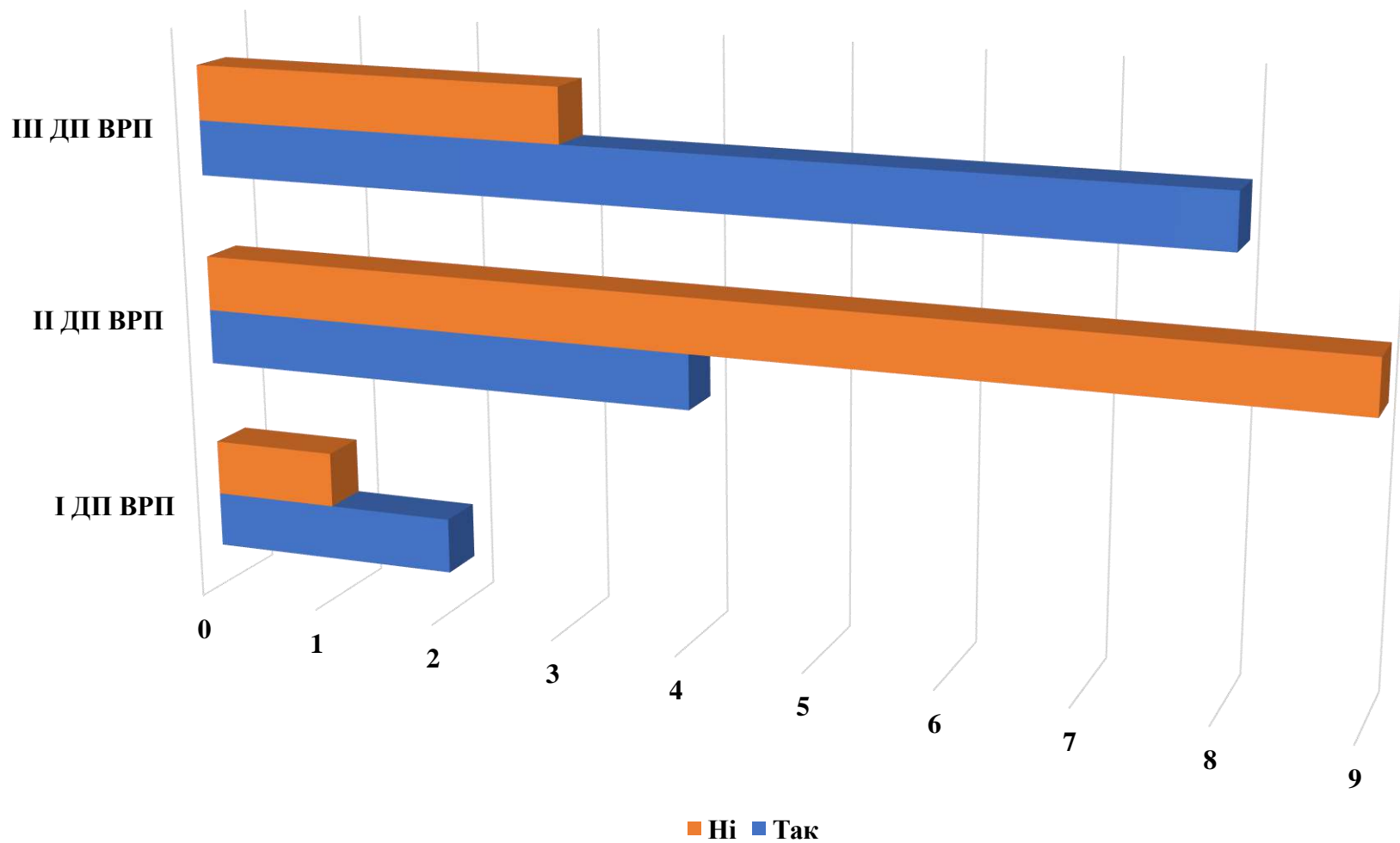
			передбаченого статтею 130 КУпАП, що має підвищену суспільну небезпеку порівняно з іншими правопорушеннями, визначеними в КУпАП, суддя був зобов'язаний навести в постановках суду вмотивоване обґрунтування застосування положень статті 22 КУпАП усупереч загальним засадам КУпАП щодо дії в часі закону про відповідальність за вчинення адміністративних правопорушень».		
22	959/3дп/15-24	III	«Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя зазначає, що всупереч вимогам статей 252, 280 КУпАП суддя Хитрук В.М. у постанові суду від 7 липня 2022 року не навів належних, співвідносних мотивів застосування приписів статті 22 КУпАП з урахуванням прямої заборони, визначеної в законі».	Попередження	Так
23	958/3дп/15-24	III	«За таких обставин, з огляду на зазначену вище однозначну заборону, встановлену законом щодо застосування статті 22 КУпАП у справах про адміністративне правопорушення, передбачене статтею 130 КУпАП, урахуваючи характер адміністративного правопорушення, передбаченого статтею 130 КУпАП, що має підвищену суспільну небезпеку порівняно з іншими визначеними КУпАП правопорушеннями, суддя зобов'язана була навести в постановках суду вмотивоване обґрунтування застосування положень статті 22 КУпАП	Попередження	Так

			усупереч загальним засадам КУпАП щодо дії в часі закону про відповідальність за вчинення адміністративних правопорушень».		
24	416/Здп/15-24	Ш	«З огляду на викладене Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла висновку, що суддя Дарницького районного суду міста Києва Коренюк А.М. під час розгляду адміністративної справи та прийняття постанови від 28 грудня 2020 року за результатами розгляду адміністративної справи не надала належної оцінки доказам, які містять матеріали адміністративної справи, а саме протоколу про адміністративне правопорушення, зокрема тому, за вчинення якого саме правопорушення його складено, відеозапису з нагрудної камери інспектора патрульної поліції, письмовим поясненням свідків та не зазначила мотивів їх неврахування, що свідчить про вчинення нею дисциплінарного проступку, передбаченого підпунктом «б» пункту 1 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (внаслідок недбалості незазначення в судовому рішенні мотивів прийняття або відхилення аргументів сторін щодо суті спору)».	Попередження	Так
25	14/Здп/15-24	Ш	«Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя наголошує, що відсутність негативних наслідків для охоронюваних законом прав та інтересів не впливає на наявність складу адміністративного	Попередження	Так

			<p>правопорушення, передбаченого статтею 130 КУпАП, тому постановою суду, якою особу звільнено від встановленої законом відповідальності, має містити переконливі аргументи, які свідчили б про дотримання судом вимог «справедливого балансу» під час розгляду справи. Отже, незазначення в постанові суду у справі № 495/2845/21 вказаних мотивів свідчить про неналежне виконання суддею Анісімовою Н.Д. вимог статей 252, 280 КУпАП».</p>		
26	1259/3дп/15-23	III	<p>«Водночас, мотивуючи постанову Межівського районного суду Дніпропетровської області від 12 серпня 2019 року, суддя Юр'єв О.Ю. лише зазначив, що громадські роботи, визначені санкцією статті 173 КУпАП, є більш суворим видом адміністративного стягнення, аніж стягнення, передбачене статтею 130 КУпАП, отже, це адміністративне правопорушення є більш серйозним, тому суддя вирішив накладити стягнення в межах санкції цієї статті у виді громадських робіт. У той же час судовий розгляд справ про адміністративні правопорушення, передбачені статтею 130 КУпАП, з огляду на специфіку й суворість санкції вимагає детального з'ясування всіх обставин справи та виваженого підходу з дотриманням прав людини. Зважаючи на суворість покарання, яке передбачене статтею 130 КУпАП, це</p>	Попередження	Так

		<p>правопорушення не є незначним, належить до «кримінального обвинувачення» у розумінні Конвенції, отже, вимагає застосування всіх гарантій, визначених у статті 6 цієї Конвенції. [...]</p> <p>Ухвалення судом першої інстанції під головуванням судді Юр'єва О.Ю. невмотивованого рішення, яким ОСОБА1 визнано винним у вчиненні адміністративних правопорушень, передбачених частиною першою статті 130 та статтею 173 КУпАП, та накладено адміністративне стягнення у виді громадських робіт на строк п'ятдесят годин, дає підстави для висновку, що такий суд не може вважатися «судом, встановленим законом».</p>		
--	--	---	--	--

Додаток 7.2. Дисциплінарні палати Вищої ради правосуддя кваліфікували діяння судді лише за підставою, передбаченою у пп. "б" п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів»

Додаток 8.1.

Рішення про притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності на підставі, передбаченій у пп. «г» п. 1 ч. 1 ст. 106**ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», за період з 01.11.2023 по 28.02.2025**

№	Номер рішення	ДП ВРП	Висновок ДП ВРП	Стягнення	Чи прийняте рішення лише на цій підставі
1	3488/1дп/15-24	І	«...судовий розгляд здійснював за відсутності ОСОБА1 та ОСОБА2 як осіб, які притягаються до адміністративної відповідальності, без перевірки даних про своєчасне та належне сповіщення про місце і час розгляду справ з метою процесуальної можливості розгляду справ за їх відсутності;».	Попередження	Ні
2	3569/1дп/15-24	І	У цьому рішенні Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя у своєму висновку не зазначає, яка поведінка суддів свідчить про вчинення того чи іншого дисциплінарного проступку та не розмежовує дисциплінарні склади.	Попередження	Ні

		<p>«Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя доходить висновку, що обставини дисциплінарної справи вказують на наявність у діях суддів Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду Боднара С.Б., Панкулича В.І., Панаїда І.В. ознак дисциплінарних проступків, передбачених підпунктами «а», «г», «г» пункту 1 та пунктом 4 частини першої статті 106 Закону України від 2 червня 2016 року № 1402-VIII «Про судоустрій і статус суддів», відповідно до яких суддів може бути притягнуто до дисциплінарної відповідальності в порядку дисциплінарного провадження з підстав: істотного порушення норм процесуального права під час здійснення правосуддя, що унеможливило реалізацію учасниками судового процесу наданих їм процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків; порушення засад рівності всіх учасників судового процесу перед законом і судом, змагальності сторін та свободи в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості; незабезпечення обвинуваченому права на захист; умисного або внаслідок грубої недбалості допущення судьями порушення прав людини і основоположних свобод».</p>		
--	--	---	--	--

3	1388/1дп/15-23	І	«Зокрема, Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла висновку, що суддя Жовтневого районного суду міста Дніпропетровська Федоріщев С.С. під час розгляду цивільної справи № 201/8080/20 проігнорував відсутність доказів про наявність у позивача права на відстрочення сплати судового збору, передбаченого статтею 8 Закону України «Про судовий збір», та діяв всупереч вимогам статті 136 ЦПК України. Вказане свідчить про наявність у діях судді Федоріщева С.С. дисциплінарного проступку, передбаченого підпунктом «г» пункту 1 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (порушення засад рівності всіх учасників судового процесу перед законом і судом, змагальності сторін та свободи в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості)».	Попередження	Так
4	229/2дп/15-25	ІІ	«Отже, слідчий суддя Шкодін Я.В. під часу розгляду справи № 991/2051/24 (провадження № 1-ксс/991/2075/24) істотно порушив норми процесуального права, що призвели до наслідків у вигляді унеможливлення реалізації прокурором наданих йому процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків. Установлені обставини свідчать, що слідчий суддя Шкодін Я.В. під час розгляду справи № 991/2051/24 (провадження № 1-ксс/991/2075/24)	Догана	Ні

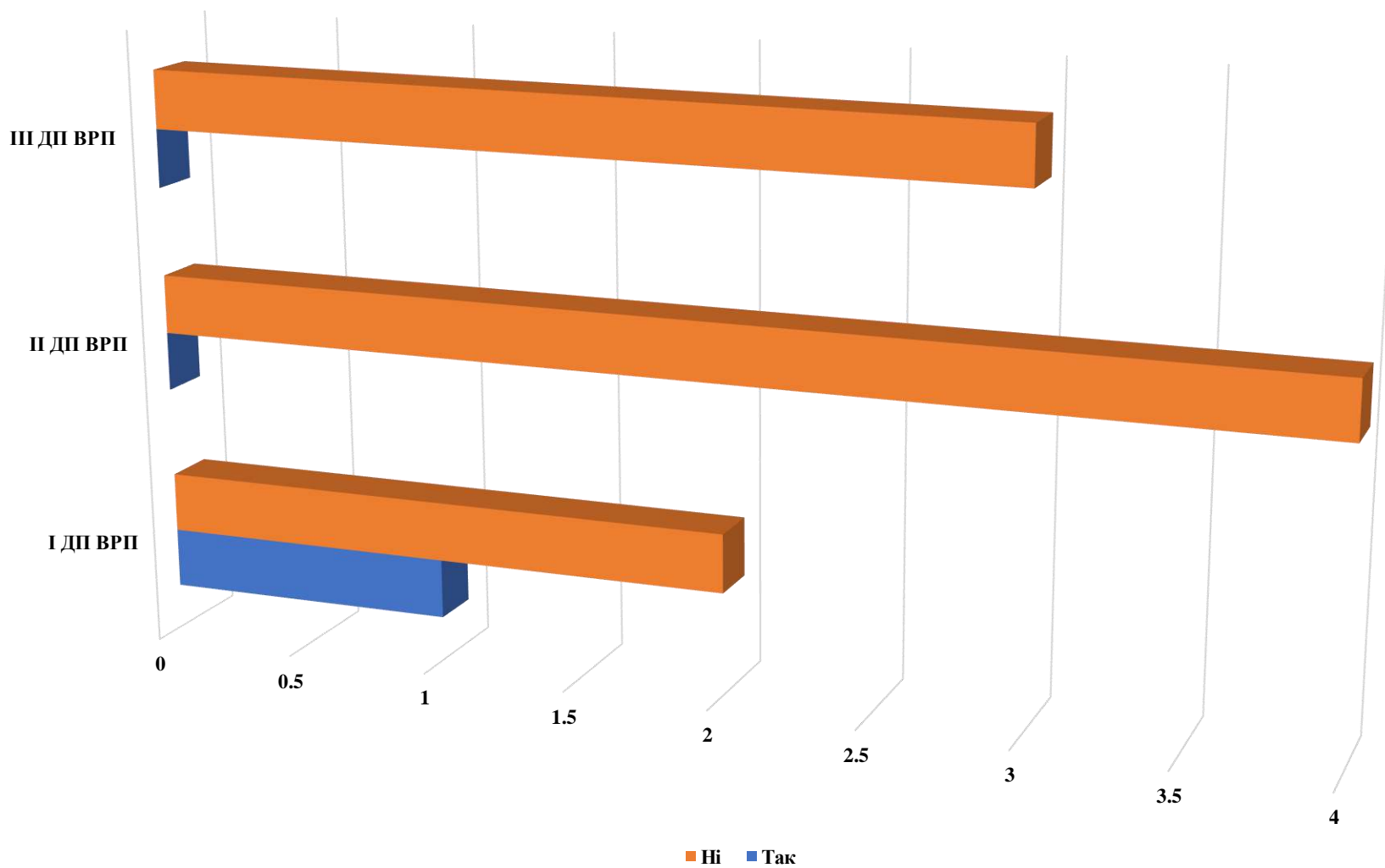
			допустив умисне істотне порушенням норм процесуального права, що унеможливило реалізацію прокурором наданих йому процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків, а також допустив порушенням засад рівності всіх учасників судового процесу перед законом і судом, змагальності сторін та свободи в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом переконливості».		
5	2656/2дп/15-24	П	«Отже, 29 квітня 2021 року, 27 вересня 2022 року та 6 лютого 2024 року суддя знімав з розгляду справу № 757/32880/20-к начебто у зв'язку з перебуванням у нарадчій кімнаті, однак не знімав з розгляду інші справи, які були призначені до розгляду цієї справи. Викликає також сумнів у потребі перебування у нарадчій кімнаті такий тривалий час з огляду на ухвалені рішення та складність питань, що розглядались. Документів, які могли б підтвердити час перебування у нарадчій кімнаті, суд не надав. За встановлених обставин Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла висновку, що у судді Білоцерківця О.А. не було вагомих причин для зняття з розгляду щонайменше трьох засідань; такий строк розгляду справи № 757/32880/20-к суддею Білоцерківцем О.А. не може вважатися розумним, а суддя не належно поставився до свого обов'язку	Сувора догана	Ні

			забезпечити розгляд справи в розумний строк. Крім того, фактичний розгляд клопотань про відкладення розгляду справ без проведення засідань ставив учасників процесу в нерівне становище та позбавив інших учасників процесу (окрім заявника клопотання) можливості надати суду свої доводи щодо задоволення цього клопотання».		
6	2657/2дп/15-24	П	«Під час дисциплінарного провадження встановлено факти, які з точки зору звичайної розсудливої людини свідчать, що ТОВ «Органікс агро» документи подавалися у позапроцесуальний спосіб, що надавало заявнику не передбачену законодавством перевагу. [...] Під час дисциплінарного провадження встановлено чіткі та переконливі докази, які з точки зору розумного стороннього спостерігача доводять надання суддею Церковною Н.Ф. певних переваг ТОВ «Органікс агро» в поданні заяв про забезпечення позову та інших доказів».	Подання про тимчасове відсторонення від здійснення правосуддя	Ні
7	352/2дп/15-24	П	«Оскільки відповідно до положень частини другої статті 250 КУпАП участь прокурора у розгляді адміністративних справ № 166/1003/21, № 166/1004/21 була обов'язковою, суддя Лях В.І., на думку Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя, зобов'язаний був повідомити прокурора про дату і місце розгляду цих справ. Крім цього, відповідно до пункту 3 частини першої статті 278 КУпАП при	Догана	Ні

			<p>підготовці до розгляду справ суддя Лях В.І. повинен був перевірити, чи сповіщено осіб, які беруть участь у розгляді справ, зокрема прокурора, про час і місце їх розгляду. Однак, як встановила Друга Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя, з копій матеріалів вказаних справ убачається, що розгляд справ відбувся за відсутності прокурора. У матеріалах справ відсутня повістка, адресована прокурору, із зазначенням часу, дати та місця розгляду справ та зворотнє повідомлення про отримання ним вказаної повістки».</p>		
8	1958/3дп/15-24	III	<p>«Крім того, суддя не надала ОСОБА1 можливості поставити запитання потерпілому, а також не дала йому змоги завершити надання пояснень по суті адміністративного протоколу, дорікнувши незнанням Правил дорожнього руху та використавши фразу «знущання над судом». Статтею 268 КУпАП закріплено право особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, зокрема, давати пояснення, подавати докази, заявляти клопотання. Поведінка судді Переверзевої Л.І. під час розгляду справи № 522/17777/23 унеможливила реалізацію особою, яка притягається до адміністративної відповідальності, наданих їй прав та призвела до порушення засад рівності учасників судового процесу перед законом і судом, змагальності сторін та свободи</p>	Догана	Ні

			<p>в наданні ними суду своїх доказів і в доведенні перед судом їх переконливості, що становить склад дисциплінарного проступку, визначеного підпунктом «г» пункту 1 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів».</p>		
--	--	--	--	--	--

Додаток 8.2. Дисциплінарні палати Вищої ради правосуддя кваліфікували діяння судді лише за підставою, передбаченою у пп. "г" п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів»

Додаток 9.1.

Рішення про притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності на підставі, передбаченій у пп. «д» п. 1 ч. 1 ст. 106**ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», за період з 01.11.2023 по 28.02.2025**

№	Номер рішення	ДП ВРП	Висновок ДП ВРП	Стягнення	Чи прийняте рішення лише на цій підставі
1	2060/1дп/15-24	І	«Необхідно зауважити, що станом на час перебування у провадженні судді Здоровиці О.В. справ № 227/1040/20 (за обвинуваченням ОСОБА2) та № 227/1325/18 (за обвинуваченням ОСОБА1) вказана суддя мала дружні стосунки з обвинуваченим у справі № 227/1040/20 ОСОБА2. Про наявність дружніх стосунків з ОСОБА2 суддя, зокрема, зазначила у заяві від 20 березня 2020 року про її самовідвід від розгляду справи № 227/1040/20 (яку було задоволено ухвалою суду від 26 березня 2020 року). Вказану заяву суддя Здоровиця О.В. подала, керуючись пунктом 4 частини першої статті 75 КПК України, мотивуючи її метою забезпечення об'єктивного та неупередженого розгляду справи	Подання на звільнення	Ні

			<p>безстороннім судом і запобігання безпідставних звинувачень з боку учасників процесу щодо необ'єктивності та упередженості в розгляді вказаної справи.</p> <p>Разом із тим у справі № 227/1325/18 суддя Здоровиця О.В. самовідвід не заявила, як і не повідомила учасникам справи про існування факту дружніх стосунків з ОСОБА2, обвинуваченим, зокрема, за частиною четвертою статті 358 КК України, за фактом використання завідомо підробленого листка непрацездатності АГТ № 706568, який йому видала лікар ОСОБА1, обвинувачувана у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого частиною другою статті 358 КК України, за фактом складання і видачі зазначеного завідомо підробленого документа».</p>		
2	1838/1дп/15-24	I	<p>«Заявляючи безпідставні самовідводи від розгляду цивільних справ №№ [...], які суддя Ковтун Н.Г. задовольнила, заявляючи безпідставні самовідводи від розгляду кримінальних справ №№ [...], які не були задоволені ухвалами інших суддів в порядку, передбаченому статтею 81 КПК України, та повертаючи, зокрема, кримінальну справу № 216/2077/17 до канцелярії Саксаганського районного суду міста Кривого Рогу Дніпропетровської області, суддя Ковтун Н.Г. фактично</p>	Попередження	Ні

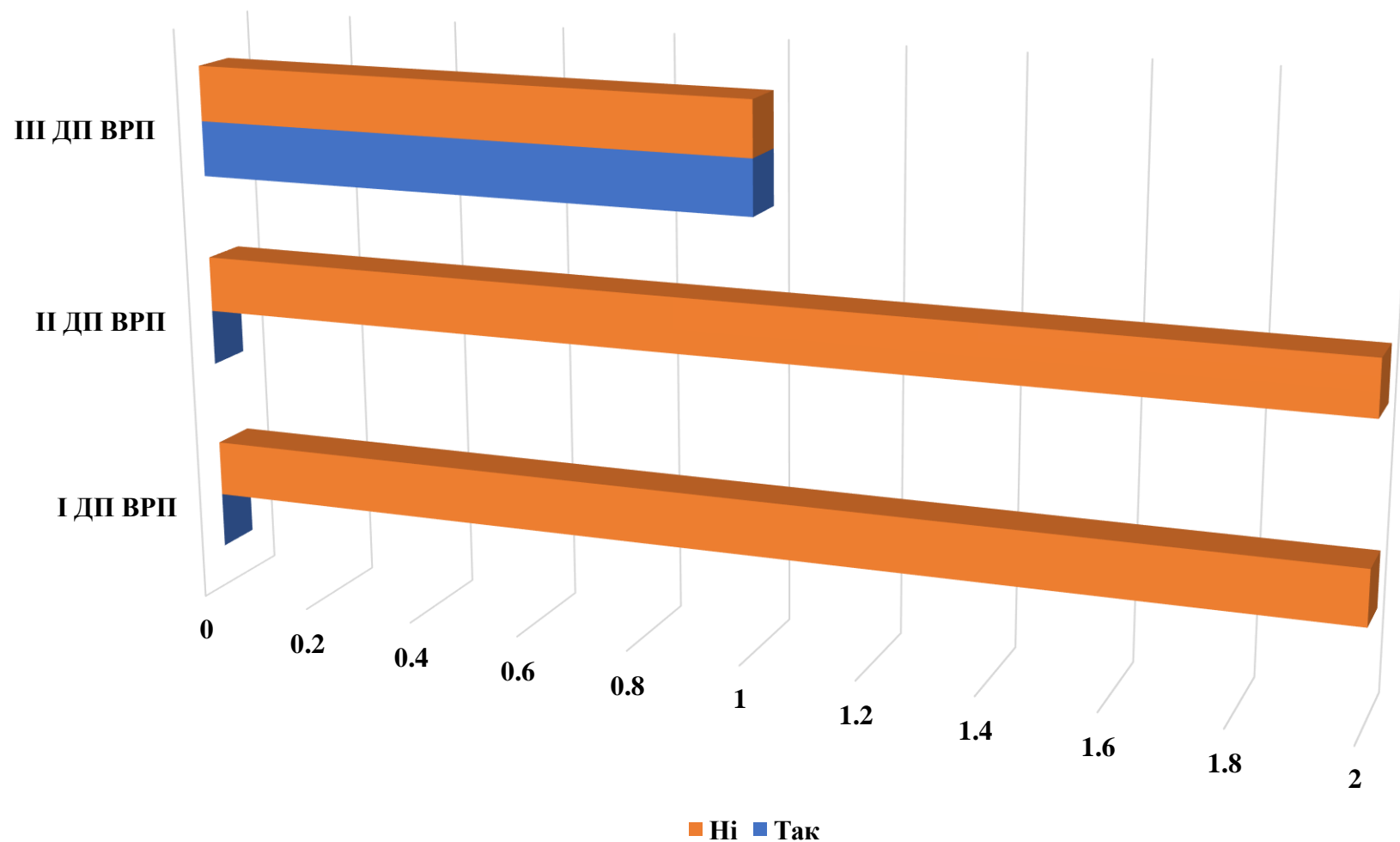
			самоусувається від здійснення правосуддя, що суперечить основоположним принципам судочинства».		
3	2403/2дп/15-24	II	«Всупереч наведеній нормі суддя самостійно одноособово розглянула свій самовідвід, а не передала його для розгляду іншому судді, як це вимагає частина третя статті 35 КПК України».	Попередження	Ні
4	2161/0/15-24	II	«Враховуючи неодноразове заявлення суддею Гнипом О.І. самовідводу від розгляду клопотання засудженого ОСОБА1 на порушення вимог статей 75–76, 80 КПК України щодо умотивованості, у тому числі підставності самовідводу та вимог Кодексу суддівської етики в частині прямої заборони судді зловживати правом на самовідвід, Вища рада правосуддя вважає, що Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла правильного висновку, що такі дії судді Гнипа О.І. становлять склад дисциплінарного проступку, передбаченого підпунктом «д» пункту 1 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», а саме умисне порушення правил щодо самовідводу».	Подання про тимчасове відсторонення від здійснення правосуддя	Ні
5	2646/3дп/15-24	III	«На переконання дисциплінарного органу, пасивна поведінка судді Ан О.В. щодо вирішення долі клопотання, поданого їй донькою як захисником у цій справі, навіть за умов, що КУпАП не містив	Попередження	Так

			<p>процесуального механізму щодо вирішення судом питання в частині допуску / недопуску в судове засідання особи як захисника, але з огляду на те, що у її практиці вже відбувалося врегулювання конфлікту інтересів за участю її доньки в іншій справі, свідчить про довільне, вибіркоче тлумачення суддею Ан О.В. законодавства щодо врегулювання конфлікту інтересів у діяльності судді. Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя вважає, що встановлені під час розгляду дисциплінарної справи обставини свідчать про допущення суддею Ан О.В. порушення вимог статті 56 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», статей 15, 19 Кодексу суддівської етики, оскільки під час розгляду справи про адміністративне правопорушення вона не вчинила жодних дій спрямованих на усунення будь-яких сумнівів у безсторонності складу суду, а отже, допустила порушення правил щодо самовідводу, що утворює склад дисциплінарного проступку, передбаченого підпунктом «д» пункту 1 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів».</p>		
6	1715/Здп/15-24	ІІІ	«За результатами розгляду дисциплінарної справи Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла висновку, що суддею Щербою	Подання на звільнення	Ні

			Н.Л. під час розгляду справи № 142/748/20 допущено порушення норм процесуального права, а саме статей 75, 80 КПК України, оскільки суддя за наявності обставин, які викликають сумніви у її неупередженості (наявність позаслужбових особистих стосунків з обвинуваченим), не заявила самовідвід та продовжила розгляд зазначеного кримінального провадження. Отже, суддя Щерба Н.Л. допустила порушення правил щодо самовідводу».		
7	1341/3дп/15-24	Ш	«Натомість поведінка судді Гнипа О.І., який після постановлення суддею Смагою С.В. ухвали суду від 11 січня 2023 року про відмову в задоволенні його заяви про самовідвід продовжував у наступних заявах про самовідвід від 16 січня 2023 року, від 9 та 28 лютого 2023 року, від 27 березня 2023 року покликатися на вказані вище приписи статті 76 КПК України як на підставу самовідводу, вказує на недобросовісність його дій».	Догана	Ні
8	1056/3дп/15-24	Ш	«Здійснюючи правосуддя у справах №№ [...] суддя Волкова О.І. вчинила дисциплінарний проступок, передбачений підпунктом «д» пункту 1 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», тобто умисне порушення суддею правил щодо відводу (самовідводу), а саме самостійно, у не передбачений законом спосіб	Подання на звільнення	Ні

			вирішувала питання щодо самовідводу, не розглядала заяви про самовідвід судді Савіна О.І., проте передавала справи для автоматизованого розподілу без визначених законом підстав».		
9	1348/3дп/15-23	III	«Водночас, суддя Жигулін С.М. не передав на розгляд заяву про відвід для визначення складу суду відповідно до частини першої статті 33 ЦПК України та всупереч вимогам частини третьої статті 40 ЦПК України заяву про відвід від 26 серпня 2020 року розглянув самостійно. Про факт вирішення суддею Жигуліним С.М. поданої стороною відповідача заяви про відвід (без передання іншому складу суду) свідчить також ухвала від 20 квітня 2021 року, у якій суддя Жигулін С.М. констатував, що ухвалою суду від 17 березня 2021 року відмовлено в задоволенні заяви представника відповідача про відвід головуючого у справі. Отже, Третя Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя встановила порушення порядку розгляду суддею Жигуліним С.М. заяви про відвід, яку він був зобов'язаний передати для розгляду іншому складу суду, відповідно до частини першої статті 33 ЦПК України».	Попередження	Ні

Додаток 9.2. Дисциплінарні палати Вищої ради правосуддя кваліфікували діяння судді лише за підставою, передбаченою у пп. "д" п. 1 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів»

Додаток 10

**Рішення про притягнення судді до дисциплінарної відповідальності на підставі, передбаченій у пп. «г» п. 1 ч. 1 ст. 106
ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», за період з 01.11.2023 по 28.02.2025**

№	Номер рішення	ДП ВРП	Висновок ДП ВРП	Стягнення	Чи прийняте рішення лише на цій підставі
1	3569/1дп/15-24	І	<p>У цьому рішенні Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя у своєму висновку не зазначає, яка поведінка суддів свідчить про вчинення того чи іншого дисциплінарного проступку та не розмежовує дисциплінарні склади.</p> <p>«Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя доходить висновку, що обставини дисциплінарної справи вказують на наявність у діях суддів Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду Боднара С.Б., Панкулича В.І., Панаїда І.В. ознак дисциплінарних проступків, передбачених підпунктами «а», «г», «г» пункту 1 та</p>	Попередження	Ні

		<p>пунктом 4 частини першої статті 106 Закону України від 2 червня 2016 року № 1402-VIII «Про судоустрій і статус суддів», відповідно до яких суддів може бути притягнуто до дисциплінарної відповідальності в порядку дисциплінарного провадження з підстав: істотного порушення норм процесуального права під час здійснення правосуддя, що унеможливило реалізацію учасниками судового процесу наданих їм процесуальних прав та виконання процесуальних обов'язків; порушення засад рівності всіх учасників судового процесу перед законом і судом, змагальності сторін та свободи в наданні ними суду своїх доказів і у доведенні перед судом їх переконливості; незабезпечення обвинуваченому права на захист; умисного або внаслідок грубої недбалості допущення судьями порушення прав людини і основоположних свобод».</p>		
--	--	--	--	--

Додаток 11

**Рішення про притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності на підставі, передбаченій у пункті 6 ч. 1 ст. 106 ЗУ
«Про судоустрій і статус суддів», за період з 01.11.2023 по 28.02.2025**

№	Номер рішення	ДП ВРП	Висновок ДП ВРП	Стягнення	Чи прийняте рішення лише на цій підставі
1	17/1дп/15-25	І	«Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя щодо розгляду Білгород-Дністровським міськрайонним судом Одеської області позовів ОСОБА23 до ОСОБА24 (про встановлення місця проживання дитини з батьком, про позбавлення матері батьківських прав) встановила, що зазначені позови надійшли до суду після звернення батька ОСОБА24 – ОСОБА6, до судді Заверюхи В.О. із проханням забезпечити ОСОБА23 відстрочку від мобілізації шляхом ухвалення відповідних судових рішень.	Подання на звільнення	Ні

			<p>У справі за позовом ОСОБА13 до ОСОБА9 суддя ОСОБА7 діяв на прохання вказаних учасників справи, про що свідчать матеріали кримінального провадження № _____, зокрема, протоколи НСРД.</p> <p>Зазначені обставини, на переконання Першої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя, фактично свідчать про втручання в діяльність судді Заверюхи В.О. з боку зазначених осіб».</p>		
2	3268/1дп/15-24	I	<p>«Суддя Мазур А.С. також не повідомила Вищу раду правосуддя та Генерального прокурора упродовж п'яти днів після того, як їй стало відомо про випадок втручання в діяльність судді щодо здійснення правосуддя у справах № 640/8292/19 та № 640/6011/19, зокрема про звернення до неї інших осіб, оскільки таке звернення здійснено в інший, ніж передбачено процесуальним законодавством, спосіб. Такі дії судді Мазур А.С. підлягають кваліфікації за пунктом 6 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів».</p>	Подання на звільнення	Ні
3	2658/2дп/15-24	II	<p>«Дії судді Леська М.О. під час розгляду справ та ухвалення рішень мають ознаки, які свідчать про втручання в процес здійснення правосуддя, позапроцесуальне спілкування, упередженість судді та свідоме ухвалення рішень в інтересах групи осіб, якими були</p>	Подання на звільнення	Ні

			організовані вказані схеми незаконного заволодіння земельними ділянками та земельними частками (паями)».		
4	2658/2дп/15-24	II	<p>«Матеріали дисциплінарного провадження у своїй сукупності та взаємозв'язку містять чіткі та переконливі докази, які з точки зору звичайної розсудливої людини дають змогу зробити висновок, що суддя Лесько М.О. здійснив вплив на суддю Остропільця Є.Р. у справі № 294/306/22.</p> <p>Отже, відбувся факт втручання в діяльність судді Остропільця Є.Р. щодо здійснення правосуддя у справі № 294/306/22.</p> <p>Водночас, за інформацією в системі документообігу «Д-3» та сайту Вищої ради правосуддя не виявлено повідомлень судді Остропільця Є.Р. про втручання в діяльність як судді щодо здійснення правосуддя».</p>	Подання про тимчасове відсторонення від здійснення правосуддя	Ні
5	3223/3дп/15-24	III	<p>«За обставин, про які зазначає суддя Блажко І.О. в наданих поясненнях, а саме, що вона вважала дії ОСОБА2 втручанням у її діяльність, вона також була зобов'язана відповідно до частини сьомої статті 56 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» звернутися з повідомленням про втручання в її діяльність як судді щодо здійснення правосуддя до Вищої ради правосуддя та до Генерального прокурора упродовж п'яти днів після того, як їй стало відомо про таке втручання. Водночас, за</p>	Подання на звільнення	Ні

			інформацією в системі документообігу «Д-3» та на сайті Вищої ради правосуддя, не виявлено повідомлень судді Блажко І.О. про втручання в її діяльність як судді щодо здійснення правосуддя».		
--	--	--	---	--	--

Додаток 12

Рішення про притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності на підставі, передбаченій у пункті 8 ч. 1 ст. 106**ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», за період з 01.11.2023 по 28.02.2025**

№	Номер рішення	ДП ВРП	Висновок ДП ВРП	Стягнення	Чи прийняте рішення лише на цій підставі
1	17/1дп/15-25	І	«НАБУ додало до дисциплінарної скарги копії матеріалів досудового розслідування у кримінальному провадженні № _____, згідно з якими суддя ОСОБА1 5 лютого 2024 року під час допиту його як свідка у вказаному кримінальному провадженні повідомив, що суддя ОСОБА7 як голова Білгород-Дністровського міськрайонного суду Одеської області спільно з адвокатом ОСОБА4 організували протиправний механізм ухвалення фіктивних рішень, які є підставою для надання військовозобов'язаним чоловікам відстрочки від мобілізації в умовах правового режиму воєнного стану. Про вказану обставину йдеться і в показаннях підозрюваних у кримінальному провадженні № _____ ОСОБА3	Подання на звільнення	Ні

			<p>(протокол допиту від 2 серпня 2024 року), ОСОБА6 (протокол допиту від 18 серпня 2024 року). [...]</p> <p>З огляду на наведене Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя вважає підтвердженими факти допущення суддею Білгород-Дністровського міськрайонного суду Одеської області Заверюхою В.О. позапроцесуальної поведінки у справах №№ 495/9643/22, 495/1426/23, 495/8702/22 та втручання судді Заверюхи В.О. в діяльність суддів ОСОБА1 та ОСОБА8 у справах № 495/2284/23 та № 495/3746/24 відповідно».</p>		
2	3198/1дп/15-24	I	<p>«Перша Дисциплінарна палата Вищої ради правосуддя дійшла висновку, що позапроцесуальне спілкування судді Новака Ю.Д. щодо справ № 554/7903/19, № 554/10795/20 із суддею ОСОБА2, вплив на неї щодо розгляду справи без проведення експертизи у справі № 554/7903/19, обговорення змісту та обґрунтування клопотання про відновлення провадження у цій справі, а також обговорення стану розгляду іншої справи № 554/10795/20, порядок подання зустрічного позову та додатків до нього, узгодження процесуальних дій «зацікавленої» сторони у справі – свідчить про втручання суддею Новаком Ю.Д. у процес здійснення правосуддя суддею ОСОБА2 з метою ухвалення певних судових рішень в</p>	Подання на звільнення	Ні

			інтересах «зацікавлених» осіб, що є дисциплінарним проступком, передбаченим пунктом 8 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», а саме втручання суддею Новаком Ю.Д. у процес здійснення правосуддя суддею Октябрського районного суду міста Полтави ОСОБА2».		
3	2658/2дп/15-24	П	«Переписка судді Леська М.О. з ОСОБА4 щодо справи, яка перебувала у провадженні судді Остропільця Є.Р., у сукупності з іншими доказами свідчить про те, що суддя Лесько М.О. втручався у процес здійснення правосуддя суддею Остропільцем Є.Р. З точки зору звичайної розсудливої людини результатом такого втручання стало ухвалення суддею Остропільцем Є.Р. рішення у справі № 294/306/22 грубим порушенням вимог процесуального законодавства, з ігноруванням очевидних фактів та зазначенням неправдивої інформації».	Подання на звільнення	Ні

Додаток 13

Рішення про притягнення судді до дисциплінарної відповідальності на підставі, передбаченій у пункті 10 ч. 1 ст. 106 ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», за період з 01.11.2023 по 28.02.2025

№	Номер рішення	ДП ВРП	Висновок ДП ВРП	Стягнення	Чи прийняте рішення лише на цій підставі
1	3198/1дп/15-24	І	«Таким чином, суддя Новак Ю.Д. у декларацію за 2020 рік вніс завідомо недостовірні відомості, не зазначивши інформації про квартиру та машиномісце за адресою: АДРЕСА1, а також автомобіль марки KIA моделі SPORTAGE, що перебували в його користуванні».	Подання на звільнення	Ні

Додаток 14

Рішення про притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності на підставі, передбаченій у пункті 15 ч. 1 ст. 106**ЗУ «Про судоустрій і статус суддів», за період з 01.11.2023 по 28.02.2025**

№	Номер рішення	ДП ВРП	Висновок ДП ВРП	Стягнення	Чи прийняте рішення лише на цій підставі
1	2060/1дп/15-24	І	«За результатами розгляду складеного НАЗК протоколу про адміністративне правопорушення постановою Дружківського міського суду Донецької області від 26 травня 2023 року (справа № 227/572/23), залишеною без змін постановою Дніпровського апеляційного суду від 9 серпня 2023 року, ОСОБА3 визнано винною у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого частиною другою статті 172 ⁷ КУпАП. Наразі відомості про вчинення суддею ОСОБА3 вказаного адміністративного правопорушення, пов'язаного з корупцією, містяться в Єдиному державному реєстрі осіб, які вчинили корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення».	Подання на звільнення	Ні

2	1839/1дп/15-24	І	<p>«Постановою Печерського районного суду міста Києва від 26 грудня 2023 року у справі про адміністративне правопорушення № 757/50993/23-п суддю Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду ОСОБА1 визнано винним у вчиненні правопорушення, передбаченого частиною першою статті 1725 КУпАП, до ОСОБА1 застосовано адміністративне стягнення у виді штрафу на користь держави в розмірі 150 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, що становить 2550 гривень, з конфіскацією подарунка в розмірі 906 600 гривень.</p> <p>Постановою Київського апеляційного суду від 11 березня 2024 року у справі про адміністративне правопорушення № 757/50993/23-п апеляційну скаргу адвоката Романова О.О., подану в інтересах ОСОБА1, залишено без задоволення, постанову Печерського районного суду міста Києва від 26 грудня 2023 року залишено без змін.</p> <p>Постанова Київського апеляційного суду від 11 березня 2024 року у справі про адміністративне правопорушення № 757/50993/23-п набрала законної сили 11 березня 2024 року і оскарженню в касаційному порядку не підлягає».</p>	Подання на звільнення	Ні
3	1715/3дп/15-24	ІІІ	«Постановою Крижопільського районного суду Вінницької області від 20 вересня 2023 року (справа № 134/1248/23), залишеною без змін	Подання на звільнення	Ні

		<p>постановою Вінницького апеляційного суду від 30 жовтня 2023 року, суддю ОСОБА2 визнано винною у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого частиною другою статті 172-7 КУпАП (вчинення дій чи прийняття рішень в умовах реального конфлікту інтересів).</p> <p>Судом встановлено факт наявності між суддею ОСОБА2 та обвинуваченим ОСОБА1 позаслужбових відносин.</p> <p>Суд дійшов висновку, що під час розгляду ОСОБА2 судової справи № 147/748/20 та ухвалення рішень у вказаній справі була наявна суперечність між приватним інтересом та її службовими повноваженнями, яка реально вплинула на об'єктивність та неупередженість ухвалення нею рішень, що в розумінні Закону України «Про запобігання корупції» є реальним конфліктом інтересів. Вплив приватного інтересу судді ОСОБА2 на об'єктивний і неупереджений розгляд справи знайшов своє відображення в тому, що вона, ігноруючи принципи судочинства та суддівської етики вчинила дії, які сприяли задоволенню її приватного інтересу, – уникненню негативних наслідків для особи, з якою має позаслужбові стосунки, обвинуваченого ОСОБА1».</p>		
--	--	--	--	--

Додаток 15.1.

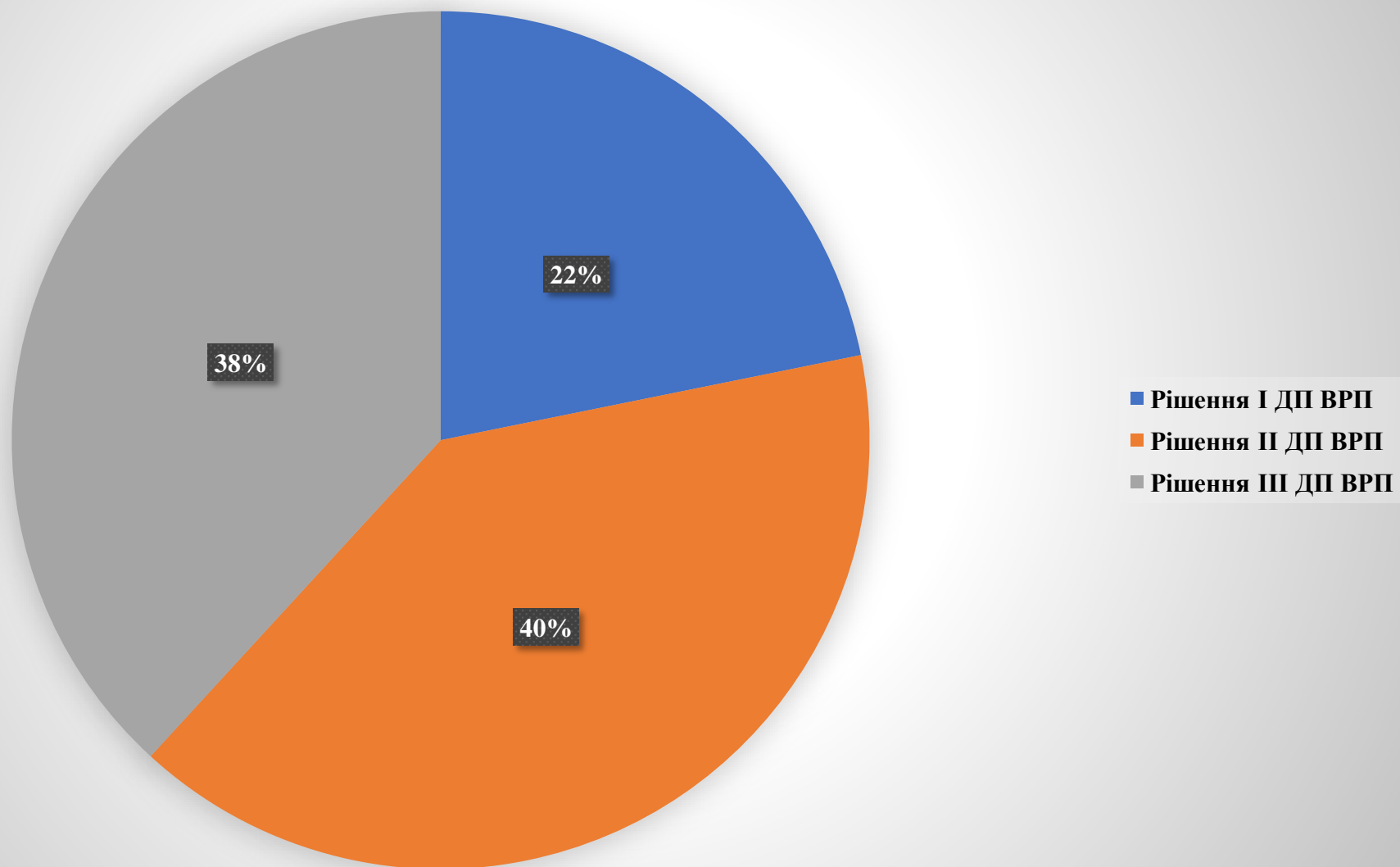
Рішення за результатом перегляду Вищої ради правосуддя дисциплінарних рішень Дисциплінарних палат Вищої ради правосуддя за період часу з 01.11.2023 по 28.03.2025 роки				
№	Рішення ДП ВРП	ДП ВРП	Рішення ВРП	Результат
1	3671/2дп/15-24	II	276/0/15-25	Рішення скасовано повністю та закрито дисциплінарне провадження.
2	3635/1дп/15-24	I	312/0/15-25	Рішення залишено без змін.
3	3597/2дп/15-24	II	113/0/15-25	Рішення залишено без змін.
4	3531/2дп/15-24	II	124/0/15-25	Рішення залишено без змін.
5	3411/1дп/15-24	I	449/0/15-25	Рішення залишено без змін.
6	3361/2дп/15-24	II	115/0/15-25	Рішення залишено без змін.
7	3324/1дп/15-24	I	407/0/15-25	Рішення залишено без змін.
8	3283/2дп/15-24	II	411/0/15-25	Рішення залишено без змін.
9	3300/3дп/15-24	III	396/0/15-25	Рішення залишено без змін.
10	3301/3дп/15-24	III	249/0/15-25	Рішення залишено без змін.
11	3268/1дп/15-24	I	403/0/15-25	Рішення залишено без змін.

12	3236/2дп/15-24	II	47/0/15-25	Рішення залишено без змін.
13	3235/2дп/15-24	II	486/0/15-25	Змінено рішення та застосовано суворіше дисциплінарне стягнення.
14	3198/1дп/15-24	I	81/0/15-25	Рішення залишено без змін.
15	3156/3дп/15-24	III	221/0/15-25	Рішення залишено без змін.
16	3157/3дп/15-24	III	40/0/15-25	Рішення залишено без змін.
17	3157/3дп/15-24	III	40/0/15-25	Рішення залишено без змін.
18	3025/2дп/15-24	II	3423/0/15-24	Рішення залишено без змін.
19	3015/3дп/15-24	III	129/0/15-25	Рішення залишено без змін.
20	2955/3дп/15-24	III	127/0/15-25	Рішення залишено без змін.
21	2799/3дп/15-24	III	471/0/15-25	Рішення залишено без змін.
22	2688/1дп/15-24	I	357/0/15-25	Рішення залишено без змін.
23	2646/3дп/15-24	III	3422/0/15-24	Рішення залишено без змін.
24	2603/2дп/15-24	II	3259/0/15-24	Рішення залишено без змін.
25	2481/3дп/15-24	III	194/0/15-25	Змінено рішення та застосовано м'якше дисциплінарне стягнення.

26	2397/3дп/15-24	III	3400/0/15-24	Рішення залишено без змін.
27	2403/2дп/15-24	II	2942/0/15-24	Рішення залишено без змін.
28	2406/2дп/15-24	II	2751/0/15-24	Рішення залишено без змін.
29	2285/2дп/15-24	II	2848/0/15-24	Рішення залишено без змін.
30	2187/2дп/15-24	II	2793/0/15-24	Рішення залишено без змін.
31	2060/1дп/15-24	I	3193/0/15-24	Рішення скасовано частково, ухвалено нове рішення, яким викладено мотивувальну частину в новій редакції, в іншій частині рішення залишено без змін.
32	1928/1дп/15-24	I	3051/0/15-24	Рішення залишено без змін.
33	1839/1дп/15-24	I	2218/0/15-24	Рішення залишено без змін.
34	1715/3дп/15-24	III	128/0/15-25	Рішення скасовано частково, ухвалено нове рішення, яким викладено мотивувальну частину в новій редакції, в іншій частині рішення залишено без змін.
35	1455/3дп/15-24	III	1947/0/15-24	Рішення залишено без змін.
36	1336/3дп/15-24	III	1860/0/15-24	Рішення залишено без змін.
37	1341/3дп/15-24	III	2161/0/15-24	Змінено рішення та застосовано суворіше дисциплінарне стягнення.
38	1241/2дп/15-24	II	1906/0/15-24	Рішення залишено без змін.

39	1056/3дп/15-24	III	2792/0/15-24	Рішення залишено без змін.
40	1068/2дп/15-24	II	1948/0/15-24	Рішення залишено без змін.
41	970/2дп/15-24	II	452/0/15-25	Рішення залишено без змін.
42	913/2дп/15-24	II	1949/0/15-24	Рішення скасовано частково, ухвалено нове рішення, яким викладено мотивувальну частину в новій редакції, в іншій частині рішення залишено без змін.
43	676/2дп/15-24	II	1110/0/15-24	Рішення залишено без змін.
44	416/3дп/15-24	III	1286/0/15-24	Рішення залишено без змін.
45	417/3дп/15-24	III	794/0/15-24	Рішення залишено без змін.
46	433/2дп/15-24	II	767/0/15-24	Рішення залишено без змін.
47	382/1дп/15-24	I	1701/0/15-24	Рішення скасовано повністю та закрито дисциплінарне провадження.
48	352/2дп/15-24	II	793/0/15-24	Рішення залишено без змін.
49	315/1дп/15-24	I	2853/0/15-24	Рішення скасовано повністю та закрито дисциплінарне провадження.
50	283/3дп/15-24	III	1995/0/15-24	Змінено рішення та застосовано суворіше дисциплінарне стягнення.
51	298/2дп/15-24	II	940/0/15-24	Рішення залишено без змін.
52	147/1дп/15-24	I	640/0/15-24	Рішення залишено без змін.
53	83/1дп/15-24	I	410/0/15-25	Залишено без розгляду та повернено скаргу (Не включається у подальше дослідження).
54	42/2дп/15-24	II	452/0/15-24	Рішення залишено без змін.
55	1327/1дп/15-23	I	619/0/15-24	Залишено без розгляду та повернено скаргу (Не включається у подальше дослідження).
56	1259/3дп/15-23	III	63/0/15-24	Рішення скасовано повністю та закрито дисциплінарне провадження.
57	1214/3дп/15-23	III	463/0/15-24	Рішення скасовано повністю та закрито дисциплінарне провадження.

**Додаток 15.2. Статистика перегляду Вищою радою правосуддя дисциплінарних рішень
Дисциплінарних палат Вищої ради правосуддя**

Додаток 15.3. Результати перегляду Вищою радою правосуддя дисциплінарних рішень Дисциплінарних палат Вищої ради правосуддя

